

byly nepochybně využívány v souladu s metodikou a s vědomím auditu i kontrolních orgánů Ministerstva financí České republiky a představovaly standardní forma sjednocování náhledu na uplatňování hodnotících kritérií upravenou operačním manuálem. Identifikován přitom nebyl žádný případ zneužití těchto schůzek k ovlivňování hodnotitelů při hodnocení konkrétních projektů ani k iniciaci cíleně a nesprávně provedené změny v hodnocení projektů. Změny v hodnocení jednotlivých hodnotitelů vycházely z jejich vlastní vůle, a provedli je buď proto, že respektovali závěry sladovacích schůzek, výsledky konzultací s metodiky nebo doporučení auditorů, anebo proto, že sami po prostudovaných většiny množství projektů a po jejich komparaci s ostatními projekty v průběhu hodnocení nahlédli, že jejich hodnocení a počet jimi udělených bodů neodpovídá kvalitě projektu. Většinu změn přitom provedli v zájmu sjednocení přístupu k uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií a indikátorů.

Snahou o ověření toho, zda je přistupováno k hodnocení podle stanovených hodnotících kritérií stejně na obou územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, bylo odůvodněno také provedení tzv. objektivizace, tedy kontrolního ohodnocení dvaceti projektů z obou územních pracovišť, z toho po deseti z každého z nich, a to křížově tak, že jednotliví hodnotitelé hodnotili projekty lokalizované do jiného území než bylo to, z kterého pocházeli. V té podobě, v jaké bylo toto kontrolní hodnocení provedeno, nebylo upraveno v základním metodickém dokumentu regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, v operačním manuálu, avšak Městský soud v Praze shledal, že s ním bylo počítáno v kapitolách 3 a 13 příručky kontrolora. Vzhledem k velkému množství hodnocených projektů v Páté výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebylo možné z časových důvodů zkontrolovat všechny hodnocené projekty, proto byl ke kontrolnímu hodnocení v objektivizaci vybrán pouze vzorek projektů. Tento výběr proběhl po konzultaci obžalovaného JUDr. J. T. s osobou odpovědnou za administraci Páté výzvy, totiž s Ing. M. S., vedoucí územního odboru v Plzni. Tato skutečnost je doložena výpověďmi jmenovaných a vyplývá i ze záznamu prostorového odposlechu jejich rozhovoru dne 17. září 2009. Z tohoto záznamu je rovněž zřejmé, že se základním východiskem tohoto výběru – totiž snahou o ověření správnosti a jednotnosti hodnocení u extrémně vysoko hodnocených projektů a u projektů na hranici podpořitelnosti poskytnutím dotace – přišla Ing. M. S. Tento princip výběru přitom nijak nevybočoval z logiky věci, a v procesu dokazování nevyšlo najevo nic co by mohlo svědčit o tom, že dané projekty obžalovaný JUDr. J. T. vybíral s cílem manipulovat s výsledky hodnocení. Svědecky jednoznačně zadokumentovaný průběh objektivizace – tedy kontrolní hodnocení hodnotitelem z jiného územního odboru než byl lokalizován posuzovaný projekt se zachováním finálního hodnocení výlučně na hlavním a vedlejším hodnotiteli z územního odboru příslušného s ohledem na lokalizaci projektu – jednoznačně svědčí o tom – jak uzavřel Městský soud v Praze v prvním z rozsudků vynesných v této trestní věci – že nešlo o žádnou formu opakovaného nezávislého hodnocení – tedy o přehodnocení posuzovaného projektu – ale o formu kontroly. V konfrontaci s touto skutečností akceptovali tento postup ve svých výpovědích jako věcně obhájitelný i pracovníci Ministerstva financí České republiky, kteří ho původně kritizovali, například Ing. P. B. a PhDr. J. M. Samotní hodnotitelé, stejně jako slyšení metodici, auditori a členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, ho uvítali. Hodnotitelé pak také vyloučili jakoukoliv formu nátlaku na ně nebo snahu ovlivnit je při hodnocení. Nic co by svědčilo o opaku přitom nevyplývalo ani ze zaznamenaných prostorových odposlechlů a odposlechlů telefonických hovorů. Celý proces dané formy objektivizace nebyl nikterak utajovaný, naopak, byl probíran na poradách vedení za účasti vedoucích pracovníků metodiky a v přítomnosti auditorů, naposledy v den jejího konání, tedy 12. října 2009. Použita tedy byla

s vědomím auditu a bez jakýchkoliv námitek z jeho strany. V jejím rámci nebyla objevena žádná systémová odlišnost v hodnocení územních odborů, pouze několik málo individuálních chyb, a proto nebylo potřeba se závěry objektivizace konfrontovat i ostatní projekty. Nicméně byla-li by taková odlišnost odhalena, lze předpokládat, že by k promítnutí do ostatních posuzovaných projektů došlo, stejně jako se to stalo u Šesté výzvy, kdy takové pochybení nalezeno bylo a vedlo k překontrolování hodnocení ostatních projektů, které nebyly podrobeny objektivizaci.

V procesu věcného hodnocení projektů v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebyly zjištěny žádné systémové chyby. Nezjistil je ani audit provedený v průběhu tohoto věcného hodnocení. Patrné je to jak z textu auditní zprávy č. PAS/03/2009, tak ze svědectví auditorky Ing. H. R. a vedoucího útvaru Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad Ing. D. N. Nejvýznamnější pochybení zjištěná auditem se sice odvíjela od nejednotnosti uplatnění dvou hodnotících kritérií na územních pracovištích v Plzni a v Českých Budějovicích, avšak tato pochybení neměla vliv na status dotčených projektů z pohledu toho, zda pro ně bylo nebo nebylo možné doporučit poskytnutí dotace, a byla plně napravena ještě před ukončením věcného hodnocení, takže nebyl důvod je charakterizovat jako systémové chyby. Nic nnesvědčí ani pro tvrzení obžaloby v tom smyslu, že obžalovaný JUDr. J. T. docílil v komunikaci s Ing. D. N. potlačení zmínky o zjištění jedné systémové chyby v uvedené auditní zprávě. Nejlépe je toto tvrzení obžaloby vyvráceno záznamem prostorového odposlechu jednání obžalovaného JUDr. J. T. a Ing. D. N. uskutečněného dne 19. října 2009, ze kterého vyplývá opak, a konec konců i fakt, že údajně potlačené zjištění je uvedeno v auditní zprávě PAS/03/2009, ovšem nikoliv jako zjištění systémové chyby, ale toliko jako zjištění již napraveného středně závažného pochybení. Dané tvrzení obžaloby pak nemá oporu ani v záznamech telefonických odposlechlů. Sám svědek Ing. D. N. jenž v mezidobí prošel auditem spolehlivosti na práci pověřeného auditního subjektu, přitom vyloučil jakékoli ovlivňování ze strany obžalovaných a s ohledem na celý komplex provedených důkazů nebyl důvod mu v tomto nevěřit.

Reakcí na velké množství projektů předkládaných v rámci jednotlivých výzev regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad bylo přijetí tří opatření, která se plně uplatnila i v rámci Páté výzvy daného programu. Prvním z těchto opatření bylo umožnění vzájemných konzultací hlavních a vedlejších hodnotitelů a dosažení jejich konsensu na bodovém hodnocení, druhým pak přizývání externích hodnotitelů k posuzování vybraných projektů a třetím zapojení projektových manažerů do přípravy podkladů pro vypořádání námitek členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad proti věcnému hodnocení předložených projektů.

První z uvedených opatření bylo realizováno speciálním interním sdělením ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. března 2008. Jak je patrné již z data jeho vydání, nebylo vydáváno nikterak cíleně pro Pátou výzvu. Jeho vydání vyvolala potřeba vypořádat se s velice vysokým počtem předložených projektů do Druhé výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Stejná situace se pak opakovala při Třetí a Páté výzvě. Počet 645 předložených projektů byl v komparaci s ostatními regionálními operačními programy, v nichž považovali za velký nápor projektů ve výzvě – jak vypověděli svědci – již cca 100 projektů, enormní. Nadto interní sdělení poskytovalo hodnotitelům pouze možnost – nikoliv povinnost – vzájemných konzultací hlavních a vedlejších hodnotitelů a dosažení jejich konsensu na

bodovém hodnocení („...je povoleno...“). Současně ve svém textu zdůrazňovalo nezbytnost dodržovat pravidlo „kontroly čtyř očí“ a zachovat nezávislost hodnotitelů. Tato jejich nezávislost přitom byla chápána tak, že hodnotitelé nesměli být vystavováni nezákonnému vlivu zvnějšku. Ohrožovat jí tedy nemohly konzultace s jinými hodnotiteli či pracovníky Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – ať už v rámci procesů sladování a objektivizace nebo mimo rámce těchto procesů – neboť vytvářely prostor pro utřídění názorů na použití jednotlivých hodnotících kritérií a na sladění způsobu jejich uplatnění. Konec konců v některých regionech soudržnosti byl proces sladování názorů hodnotitelů přímo institucionalizován přistoupením dalšího subjektu do procesu hodnocení. Tak například v regionu soudržnosti Střední Morava se tak dělo v rámci procesu objektivizace v úzké pracovní skupině vedené ředitelem úřadu regionální rady a v regionu soudržnosti Moravskoslezsko v rámci sladování hodnocení dvou hodnotitelů usměrňovaného garantem. V obou případech byl tento postup preferován jako kvalitativně lepší než prosté průměrování dosažených hodnocení. Nikdy přitom nebyl vytknut žádným kontrolním orgánem a žádným auditem. Stejně tak tomu bylo i v regionu soudržnosti Jihozápad. Tam věděli od počátku o existenci daného interního sdělení ředitele i o tom, že je v praxi uplatňováno, jak kontrolní orgány Ministerstva financí České republiky (resp. jeho Platebního a certifikačního orgánu), tak audity PAS (konkrétně PAS/02/2008 a PAS/03/2009) a nepřišlo jim nikterak rozporné s metodickým nastavením programu. To také konec konců vyjádřily ve svých auditních zprávách a kontrolních protokolech (Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky v září roku 2008 a útvar interního auditu a nesrovnalosté Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v červnu roku 2008 a v říjnu roku 2009). Ostatně jeho využívání hodnotiteli nepřímou vyplývalo i ze zasílaných zpráv ohledně hodnocení na Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky, neboť z povahy věci ústilo do stejné výše bodů přidělených za jednotlivá hodnotící kritéria ve výsledném věcném hodnocení zaneseném do informačního systému MONIT7+ oběma hodnotiteli. Samotné vydání daného interního sdělení ředitele, o nějž se tato praxe opírala, přitom nebylo způsobitelné cíleně ovlivnit v určitém specifickém směru hodnocení jakéhokoliv projektu a jakýkoliv přímý zásah obžalovaných do procesu hodnocení hodnotitelé ve svém výpovědích jednoznačně vyloučili. Dané interní opatření bylo vydáno jako výjimka z postupů podle operačního manuálu s odkazem na zmocnění dané řediteli Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v kapitole 4 tohoto manuálu a ani tato jeho forma vydání nebyla do ukončení věcného hodnocení v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nikým zpochybněna, stejně jako nebyl nikým namítnut jeho rozpor s operačním manuálem. To, že v souvislosti s jeho uplatňováním si někteří hodnotitelé svoji činnost – a to nepochybně v rozporu nejen s ním, ale i s operačním manuálem – zjednodušovali tak, že se vedlejší hodnotitel pouze „připodepsal“ k hodnocení, aniž by se hodnocením konkrétního projektu zabýval, vyšlo najevo až následně, po skončení věcného hodnocení projektů v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. V tomto směru se tedy někteří hodnotitelé, zejména pak ti z plzeňského územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – odchylovali od platné metodiky, aniž by to odhalil audit PAS a kontroly Ministerstva financí České republiky. V průběhu dokazování pak nebyl proveden žádný důkaz – jak konstatoval Městský soud v Praze již v prvním vyneseném rozsudku v této trestní věci – na jehož základě by bylo možné dovodit, že obžalovaní o této praxi věděli. Oba totiž vyloučili její znalost a žádný ze slyšených hodnotitelů neuvedl, že by o ní s někým z nich mluvil, nebo že by z jejich chování mohl usoudit na to, že o ní vědí. Nic nesvědčí ani pro to, že by někdo z obžalovaných dané praxe využil k ovlivnění věcného hodnocení nějakého konkrétního projektu nebo skupiny projektů.

Potřebou řešit extrémně vysoký počet přijatých projektů na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích, který byl řádově o desítky vyšší oproti kvalifikované predikci, bylo odůvodněno rovněž zapojení externích hodnotitelů do procesu posuzování přijatých projektů. Stanovisko externích hodnotitelů bylo v souladu s operačním manuálem pouze doporučující, jak ostatně bylo i obžalovanými zmíněno v řadě odposlechnutých hovorů. Z těchto odposlechnutých je také zřejmé, že jejich přizvání k hodnocení bylo motivováno snahou usnadnit hodnocení přetížených hlavních a vedlejších hodnotitelů. Faktem je, že externí hodnotitelé nebyli vybráni losem z externích hodnotitelů zapsaných v příslušném seznamu, jak to předpokládala metodika, ale vzhledem k tomu, že příslušnou odbornost měli pouze ti dva z hodnotitelů zapsaných v daném seznamu, kteří byli přizváni k hodnocení, z povahy věci nemělo losování smysl. Hlavní a vedlejší hodnotitelé jejich zapojení do hodnocení uvítali z důvodu přetíženosti územního pracoviště České Budějovice, byť výslovně se k dání podnětu k jejich přizvání přihlásili jen dva z nich, svědci J. K. a Mgr. B. P. Nad rámec zpracování prostého stanoviska k přiděleným projektům pak přizvání externí hodnotitelé provedli také jejich předběžné bodové ohodnocení. Ve finále však věcné hodnocení zpracovali pověřeni hlavní a vedlejší hodnotitelé a v některých případech se také odchýlili od jejich doporučení. Nebyl přitom identifikován žádný konkrétní projekt, v němž by externí hodnotitelé negativně ovlivnili věcné hodnocení a přispěli k věcně nesprávnému ohodnocení projektu. Lze mít tedy za to, že využití externích hodnotitelů pro potřeby interních hodnotitelů z územního pracoviště v Českých Budějovicích si vyžádala potřeba dodržet časový harmonogram ohodnocení neočekávaného množství přijatých projektů, stejně jako za to, že zapojení externích hodnotitelů do procesu věcného hodnocení nemělo jakýkoliv vliv na správnost hodnocení. Ostatně zapojení externích hodnotitelů bylo jedním z hlavních pilířů následného přehodnocení Páté výzvy. Navíc, žádný hlavní nebo vedlejší hodnotitel neuvedl, že by jim bylo stanovisko externích hodnotitelů vnucováno a že by obžalovaní jakkoliv činnost extrémních hodnotitelů prosazovali.

Proces výběru projektů financovatelných poskytnutím dotace uzavíralo námitkové řízení, toto však již nebylo součástí věcného hodnocení projektů. K ukončení věcného hodnocení projektů došlo podle operačního manuálu přenesením výsledků provedeného hodnocení z excelové tabulky věcného hodnocení do informačního systému MONIT7+. Námitkové řízení, navazující na věcné hodnocení posuzovaných projektů, otevíralo prostor pro uplatnění námitek členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad proti jeho výsledkům. V operačním manuálu bylo zakotveno z rozhodnutí Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad již prakticky od počátku realizace regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a v Páté výzvě bylo hojně ze strany politiků využito. Počet předložených námitek několikanásobně překročil počty z minulých výzev a přesáhl kapacitní možnosti odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ve vztahu k dvoudenní lhůtě na vyřízení námitek. Tento útvar si za této situace sám vyžádal pomoc od územních odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, jak je doloženo záznamy odposlechnutých hovorů mezi obžalovaným Ing. M. P. DiS. s Ing. K. B. ve dnech 19. a 21. října 2009. K zapojení projektových manažerů do procesu projednání námitek pak sice došlo se souhlasem, nikoli však z iniciativy obžalovaných. Stalo se tak nad rámec výslovné úpravy v operačním manuálu, nicméně konečné prošetření námitek a finální odpovědnost za jejich vypořádání zůstalo v souladu s operačním manuálem na odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Provedeným dokazováním pak nebylo prokázáno, že by zájem obžalovaných o výsledky námitkového řízení byl dán něčím jiným, než obecným zájmem o úspěšné dokončení hodnocení Páté výzvy z pohledu vynaložené

práce. Ze zaznamenaných telefonických hovorů pak lze usuzovat na to, že obžalovaní nechtěli v rámci námitkového řízení zasahovat do již ukončeného věcného hodnocení. V jeho rámci také byla provedena jen jedna změna v hodnocení projektu s vlivem na status projektu, ovšem bez vlivu na status ostatních projektů. Navíc daný projekt, jehož hodnocení bylo změněno a postoupil mezi částečně financovatelné projekty, byl krátce na to jeho předkladatelem stažen. Za formu ovlivňování nelze považovat ani svědecky doložené projednání námitek vůči hodnocení jednoho z Plzeňských projektů – projektu rekonstrukce Štruncových sadů – v rámci námitkového řízení. V daném případě s původním hlavním hodnotitelem – Ing. K. L. – projekt probíral obžalovaný Ing. M. P. společně s Ing. K. B. vedoucí odboru, tedy tou, která podle operačního manuálu byla v daném stadiu jako jediná oprávněna provést v rámci vypořádání podaných námitek změnu původního věcného hodnocení, a zapojení projektových manažerů – tedy i Ing. K. L. – do přípravy podkladů pro vypořádání námitek v rámci námitkového řízení šlo nad rámec operačního manuálu. To – nikoliv ovlivňování jmenovaného – ostatně obžalovaným vytýká obžaloba. Žádný z provedených důkazů však nesvědčí o tom, že toto zapojení projektových manažerů do procesu vyhodnocení a posouzení podaných námitek umožnilo obžalovaným jakkoliv ovlivnit finální výsledky tehdy již ukončeného věcného hodnocení předložených projektů.

O nic konkrétního se neopírá ani tvrzení obžaloby o koordinovaném jednání obžalovaných JUDr. J. T. a Ing. M. P. DiS. v posuzovaném případě. Naopak, jimi fakticky činěné kroky nesvědčí pro jejich dohodu na nich a pro jejich spolupachatelství. Obžalovaný Ing. M. P. DiS. byl v inkriminované době podřízeným obžalovaného JUDr. J. T. a měl na starost jen dílčí část administrace projektových žádostí o poskytnutí dotace v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na českobudějovickém územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Z žádného provedeného důkazu – ani ze zaznamenaných odposlechů, ať již prostorových či telefonických – nevyplývá, že by byl s obžalovaným JUDr. J. T. v dané záležitosti dohodnut a rozdělil si s ním úkoly. Jde jen o důkazně nepodloženou domněnku vyslovenou obžalobou. Naopak, situace se jeví tak, že by bylo zcela v rozporu s logikou věci, pokud by si obžalovaný JUDr. J. T. zvolil jako spolupachatele spoluobžalovaného Ing. M. P. DiS a uprostřed páchané trestné činnosti by ho zbavil vlivu na průběh a monitoring hodnocení posuzovaných projektů tím, že by tuto kompetenci přenesl na nestíhanou Ing. M. S., která byla na plzeňském územním pracovišti ve stejném postavení jako on na českobudějovickém územním pracovišti. Byla to totiž ona, nikoliv on, kdo byl pověřen organizací a zajištěním tvrzených klíčových aktivit, které měly vytvořit podmínky pro ovlivnění výsledného hodnocení a vychýlit ho ve prospěch projektů z Plzeňského kraje, tedy sestavováním souhrnných excelových tabulek výsledků věcného hodnocení projektů a zorganizováním kontrolního hodnocení vzorku projektů v rámci procesu objektivizace jejich hodnocení.

Na druhé straně oba obžalovaní – tedy JUDr. J. T. i Ing. M. P. DiS – potvrdili, že místní politici v komunikaci s nimi v průběhu doby dávali poměrně nepokrytě najevo zájem na určitém poměru úspěšných projektů z obou krajů tvořících region soudržnosti Jihozápad, specificky pak zájem na zlepšení tohoto poměru ve prospěch projektů z Plzeňského kraje, které v bodovém hodnocení zaostávaly za projekty z Jihočeského kraje, stejně jako připustili, že v různých časových obdobích onen zájem některých z těchto politiků přerůstal až do určitých forem nátlaku, a to i ve směru k ovlivnění hodnocení konkrétních projektů. Zvláště obžalovaný JUDr. J. T. jako představitel výkonného orgánu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byl nucen reagovat na celou řadu požadavků

politické reprezentace obou krajů ohledně rovnoměrného čerpání prostředků. To dokumentuje řada zaznamenaných telefonických odposlechů. Z těchto záznamů je stejně tak zřejmé, že i když tyto tlaky považoval vřadě ohledů za pochopitelné, odolával jim, a to i přesto, že přicházely také ze strany jeho bezprostředních nadřízených, [REDAKCE] Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad doc. MUDr. M. [REDAKCE] E. [REDAKCE] CSc. a [REDAKCE] Mgr. J. [REDAKCE] Z. [REDAKCE]. Tak například ze záznamu prostorového odposlechu kanceláře obžalovaného JUDr. J. [REDAKCE] T. [REDAKCE] ze dne 27. října 2009 je zřetelná snaha rodinného známého prvně jmenované J. [REDAKCE] D. [REDAKCE] tlumočit jejím ménem zájem na úspěchu tří konkrétních projektů. Obdobně ze záznamu telefonického hovoru jím uskutečněného dne 21. srpna 2009 s Mgr. P. [REDAKCE] P. [REDAKCE], [REDAKCE], je rovněž zřejmé, že tento v jeho zastoupení dával nepokrytě najevo zájem o preferenci dvou jiných projektů. Odmítnutím všech takovýchto požadavků se obžalovaný vystavoval i riziku odvolání z funkce, přesto je však odmítal, jak je ze zaznamenaných hovorů patrné. Totéž je zaznamenanou komunikací z 8. až 19. října 2009 doloženo ve vztahu k požadavkům dalšího člena Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad I. [REDAKCE] G. [REDAKCE]. Také on opakovaně projevil zájem na prosazení určitých projektů, ať už přímo v rozhovorech s obžalovaným JUDr. J. [REDAKCE] T. [REDAKCE] nebo v komunikaci s Ing. M. [REDAKCE] S. [REDAKCE], ale nebylo mu vyhověno. Prakticky všichni slyšení členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, tedy politici Jihočeského a Plzeňského kraje, přitom také potvrdili individuální zájem o jednotlivé projekty, který vydávali za zcela pochopitelný, a to s ohledem jak na žadatele a jejich dotazy k projektům, tak na čerpání finančních prostředků a zájem na realizaci projektů v příslušném kraji, který zastupovali. Popřeli sice přímé intervence na obžalovaného JUDr. J. [REDAKCE] T. [REDAKCE] jako [REDAKCE] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, ale to nekoresponduje s opatřenými důkazy, zejména pak s již zmíněnými záznamy odposlechů uskutečněných hovorů a s textem odeslaných e-mailových či textových zpráv. Nejrozsáhlejší komunikace v tomto směru proběhla mezi obžalovaným JUDr. J. [REDAKCE] T. [REDAKCE] a MUDr. M. [REDAKCE] K. [REDAKCE] a M. [REDAKCE] Ch. [REDAKCE]. Obžaloba s ní pracuje a na jejím obsahu staví hypotézu o finálním motivu jednání obžalovaných – totiž „snaze vyhovět přání jmenovaných politiků“ a „uspokojit jejich zájem na financování určitých projektů“ – avšak z neznámých důvodů nepracuje s jejich možnou trestní odpovědností, ať už ve formě spolupachatelství nebo účastenství (minimálně ve formě návodu). Provedené důkazy nicméně nasvědčují tomu, že jim obžalovaní nevyhověli. Konec konců ani obžalobou nebyl označen žádný konkrétní projekt, k němuž by se vázalo ovlivňování politiků a u něž by toto ovlivnění mělo dopad na výsledek hodnocení tohoto projektu. O takových záměrech je obžalobou pouze obecně spekulováno. Obžaloba tak neklade za vinu obžalovaným to, že by manipulovali kterýmkoliv konkrétním projektem, ale obecně spatřuje jejich trestné jednání ve snaze docílit rovnoměrné rozdělení dotačních finančních prostředků do obou krajů tvořících region soudržnosti Jihozápad, tedy do Jihočeského a Plzeňského kraje. Provedené důkazy však tuto hypotézu nepotvrdily, jak shledal Městský soud v Praze na základě jejich vyhodnocení již v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci. Naopak, proti ní svědčí – jak současně připomněl – výsledek následného přehodnocení všech projektů z Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad tak jak byl shrnut výše.

Vnější projevem podlehnutí jednotlivých hodnotitelů tlakům ze strany politických špiček Jihočeského a Plzeňského kraje by mohla být jejich pochybení v procesu věcného hodnocení projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Dokladem toho, že k nim došlo vlivem požadavků někoho, kdo patřil k oněm politickým špičkám, by bylo prokázání příčinné souvislosti mezi jím vyvinutým tlakem a výsledkem hodnocení určitého projektu ovlivněným v jeho prospěch.

Nic takového se však v průběhu dokazování neprokázalo. Na druhé straně opatřenými důkazy – zvláště pak listinami tvořícími obsah složek jednotlivých projektů, zápisy ze schůzek a auditními zprávami – je doloženo, že v procesu hodnocení daných projektů docházelo k určitým pochybením při přidělování bodů, a některá – byť ne zásadní – byla identifikována a napravena již v průběhu věcného hodnocení, aniž by na ně bylo třeba reagovat systémovými změnami v nastavených procesech hodnocení. Žádná nová, dosud nenapravená, přitom v procesu dokazování nevyšla najevo. Aktuálně tedy nebyl důvod zpětně rekonstruovat jak jinak případně mělo být správně hodnoceno a jaký vliv to mohlo mít na pořadí bodovaných projektů.

Jediným zásadním jednoznačně důkazy doloženým pochybením ve volených postupech v procesu věcného hodnocení projektů v Páté výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – a to pochybením metodické povahy – bylo to, že v některých případech vedlejší hodnotitel pouze převzal hodnocení hlavního hodnotitele a sám fakticky nehodnotil. Ani v této souvislosti však nebylo prokázáno – jak uzavřel Městský soud v Praze již v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci – že by to skutečně vedlo k nějakému konkrétnímu věcně špatnému hodnocení určitého projektu a že takto bylo postupováno s vědomím obžalovaných, příp. dokonce z jejich podnětu, nebo že této skutečnosti využili k ovlivnění výsledku věcného hodnocení nějakého projektu. To v daném skutkovém rámci podle názoru Městského soudu v Praze vysloveného v onom prvním rozsudku vyloučilo jejich trestní odpovědnost.

Městský soud v Praze se v tomto rozsudku vyslovil současně v tom smyslu, že trestní odpovědnost obžalovaných by samo o sobě nemohlo založit ani jejich případné vědomé porušování metodiky nebo tolerování jejího porušování jim podřízenými pracovníky. V té souvislosti také připomněl, že toto nikdy nebylo a dosud není předmětem trestního stíhání v této trestní věci. Tím od počátku bylo a doposud je tvrzené porušování metodických postupů k cílené manipulaci s výsledky věcného hodnocení posuzovaných projektů ve prospěch Plzeňského kraje. To však nebylo prokázáno důkazy – jak shledal Městský soud v Praze – prokázáno. Žádný důkaz – ať už sám o sobě nebo v souvislosti s důkazy ostatními – pro to totiž nesvědčil a nesvědčí. Nepřímo to pak vyvrátily výsledky provedeného přehodnocení stejných projektů, které dopadlo výrazně lépe ve prospěch projektů lokalizovaných v Plzeňském kraji než jejich původní hodnocení v době působení obžalovaných na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. A nejen to. Ona nebyla prokázána důkazy vůbec prokázána jakákoli souvislost mezi konáním obžalovaných a ovlivněním hodnocení kteréhokoli konkrétního projektu či souboru projektů.

Po skutkové stránce tedy Městský soud v Praze v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci uzavřel, že provedeným dokazováním bylo na jedné straně potvrzeno, že v procesu věcného hodnocení projektů ucházejících se o dotace z Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad došlo k určitým jednotlivým pochybením při přidělování bodů na základě stanovených kritérií, které byly identifikovány a ještě před ukončením hodnocení napraveny, stejně jako to, že vždy nebylo postupováno úplně přesně podle platné metodiky, zvláště pak když v některých případech fakticky hodnotil jednotlivé projekty jen jeden – hlavní – hodnotitel místo hodnotitelů dvou, avšak na druhé straně opatřenými důkazy nebylo potvrzeno to klíčové, co mělo podle obžaloby stíhaný skutek kriminalizovat, tedy že obžalovaní v daném procesu hodnocení usměrňovali činnost hodnotitelů cíleně tak, aby dosáhli co nejvyrovnanější poměr dotací plynoucích na realizaci projektů administrativně umístěných v Plzeňském a Jihočeském kraji. S ohledem na to nebylo možné podle názoru Městského soudu v Praze dovodit ani to, že

v posuzovaném případě došlo k stíhaným pletichám při veřejné soutěži, ohrožení nebo poškození finančních zájmů Evropských společenství anebo zneužití pravomoci veřejného činitele.

V návaznosti na to se Městský soud v Praze v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci blíže vyjádřil k širším **právním souvislostem** posuzovaného případu a k právním kvalifikacím stíhaného jednání, jimiž bylo v průběhu trestního řízení operováno. Přitom připomněl následující:

Těžiště právní úpravy rozdělování dotačních prostředků z evropských strukturálních fondů na základě regionálních operačních programů je ve vnitřních předpisech regionálních rad jednotlivých regionů soudržnosti. Tato oblast totiž není v konkrétech upravena žádným obecně závazným právním předpisem a řídí se tak zejména celou řadou metodických předpisů přijímaných na úrovni jednotlivých regionů.

Legislativní rámec hodnocení projektů ucházejících se o dotace z regionálních operačních programů a jejich výběru k financování prostřednictvím dotací je dán ve velmi obecných rysech nařízením Rady (ES) č. 1083/2006, specificky pak jeho článkem 60, a české obecně závazné právní předpisy – zejména pak zákon č. 248/2000 Sb. o podpoře regionálního rozvoje – v návaznosti na to určují toliko subjekt odpovědný za schvalování výběru projektů k financování, jímž jsou výbory regionálních rad regionů soudržnosti. Jinak se obecně závazné předpisy danému procesu nevěnují a jeho úpravu přenechávají vnitřním programovým a metodickým předpisům přijímaným řídicími orgány operačních programů, tedy regionálními radami jednotlivých regionů soudržnosti. Schvalování těchto předpisů na české národní úrovni a na centrální evropské úrovni nevedlo k jejich unifikaci, a proto má fakticky každý region soudržnosti upraven svůj vlastní specifický proces hodnocení projektů k financování a jejich další administrace. V regionu soudržnosti Jihozápad je tento proces vymezen zejména regionálním operačním programem NUTS II Jihozápad na období let 2007 až 2013, operačním manuálem k tomuto programu a příručkou kontrolora, na které navazuje příručka žadatele o dotace a příručka příjemce dotací.

Celá tato právní úprava je závazná pro všechny členy orgánů Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad i pro všechny pracovníky jejího Úřadu. Samotná Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad je právní osobou sui generis zřízenou zákonem č. 248/2000 Sb. o podpoře regionálního rozvoje a jako taková má postavení specifické státní instituce. Co do rozhodovacích pravomocí je jejím jednoznačně nejvýznamnějším orgánem její Výbor. Určité rozhodovací pravomoci v záležitostech týkajících se třetích subjektů má též její předseda. Na druhé straně rozhodovací pravomocí tohoto typu nemá její Úřad ani jeho pracovníci, ať už vedoucí nebo řadoví. Jeho vedoucí pracovníci disponují rozhodovacími pravomocemi směřujícími dovnitř, vůči jeho ostatním pracovníkům. Tento úřad je výkonným orgánem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a v souvislosti s tím plní v zásadě veškeré úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením její činnosti. Prostřednictvím svých územních odborů implementace programu administruje též projektové žádosti o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v rámci jednotlivých vypsání výzev k jejich předkládání. Proces jejich administrace zahrnuje jejich přijímání a shromažďování, posuzování formálních náležitostí a přijatelnosti společně s nimi předložených projektů a provádění jejich věcného hodnocení podle výběrových kritérií stanovených Monitorovacím výborem. Výsledkem tohoto procesu je příprava materiálů a podkladů pro rozhodnutí o výsledného seznamu projektů doporučených k financování. Toto rozhodnutí – ať už ve formě schválení

daného seznamu nebo jeho neschválení – je v pravomoci Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Odpovědnost za přípravu daných materiálů a podkladů pro něj mají podle organizačního řádu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v rámci svěřených pravomocí jeho vedoucí pracovníci, primárně vedoucí obou jeho územních odborů implementace programu a vedoucí jednotlivých oddělení tvořících tento odbor, sekundárně též vedoucí jeho dalších odborů, vedoucí jeho útvaru interního auditu a nesrovnalostí a jeho ředitel. Ten stojí v jeho čele a je podřízen toliko předsedovi Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Naopak, sám je podle § 17 odst. 4 písm. c) zákona č. 248/2000 Sb. o podpoře regionálního rozvoje nadřazeným všem ostatním pracovníkům Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a kontroluje jejich činnost. Na jeho práva a povinnosti – stejně jako na práva a povinnosti ostatních pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – se podle § 17 odst. 6 téhož zákona vztahují obdobně ustanovení zákona č. 312/2002 Sb. o úřednících samosprávních celků. Tento zákon jako jednu ze základních povinností úředníků stanoví povinnost dodržovat právní a ostatní předpisy vztahující se k práci jimi vykonávané, s nimiž byli řádně seznámeni. Samotné pracovní profily všech pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad s výjimkou jeho ředitele pak jsou přílohou operačního manuálu. Také v nich je kladen důraz na důsledné dodržování všech pro ně závazných předpisů a z nich vyplývajících povinností.

Dodržování těchto předpisů a tok finančních prostředků spojený s dotační podporou vybraných projektů je podroben přísné kontrole. Z povahy věci, z právní úpravy obsažené v zákonu o podpoře regionálního rozvoje a v zákoníku práce, z vnitřních metodických předpisů a z hierarchizace řídicí struktury Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vyplývá nezbytnost tzv. manažerské kontroly na úrovni ředitele tohoto úřadu a vedoucích jeho odborů. Těžištěm této kontroly je sledování dodržování stanovených termínů a lhůt pro provedení příslušných činností a kontrola organizace práce na jednotlivých územních pracovištích Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. V regionu soudržnosti Jihozápad však není s těmito kontrolními oprávněními spojeno právo vedoucích pracovníků úřadu regionální rady zasahovat do samotného procesu hodnocení předložených projektů a výběru projektů k financování. To na rozdíl od některých jiných regionů soudržnosti – například od regionu soudržnosti Střední Morava – kde se vrcholní řídicí pracovníci úřadu regionální rady zapojují v procesu objektivizace hodnocení přímo do hodnocení posuzovaných projektů.

Kontrola celého procesu výběru projektů k financování z dotačních prostředků, včetně kontroly nastavení systému hodnocení a jeho dodržování, je v regionu soudržnosti Jihozápad svěřena primárně internímu auditu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, jenž současně plní funkci tzv. pověřeného auditního subjektu podle článku 62 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006, na něž byla veřejnoprávní smlouvou delegována část pravomocí Auditního orgánu Ministerstva financí České republiky. Tento orgán Ministerstva financí České republiky tedy uplatňuje přímo pouze část svých kontrolních pravomocí, ale zůstává mu právo kdykoliv z vlastní iniciativy provést potřebný audit systému a operací. Vedle něj mají kontrolní pravomoci na centrální úrovni také Platební a certifikační orgán Ministerstva financí České republiky a kontrolní útvary Ministerstva pro místní rozvoj České republiky. Rozsáhlá šetření související s implementací regionálního operačního programu provádí rovněž společnost PricewaterhouseCoopers v rámci jí zadávaných auditů shody.

Z hlediska posuzovaného případu je podstatné, že všechny uvedené subjekty v inkriminovaném období reálně plnily své kontrolní funkce, takže je k dispozici velké

množství auditních zpráv z provedených auditů a kontrolních protokolů z uskutečněných kontrol na místě. Z těchto dokumentů pořízených v letech 2008 a 2009 – stejně jako ze svědectví jejich zpracovatelů – je přitom zřejmé, že až do ukončení věcného hodnocení projektů v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebyly v nastavených systémech ani ve volených postupech shledány žádné zásadní vady a ta pochybení, která vyšla najevo, byla vzápětí napravena. Auditován takto byl pověřeným auditním subjektem bez závažnějších negativních zjištění také samotný proces hodnocení projektů z Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Provedeným dokazováním přitom nebyl potvrzen žádný nelegitimní zásah do kontrolních zjištění tohoto auditního subjektu – útvaru interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – ani projev snahy o potlačování jím zjištěných systémových chyb.

Navíc v průběhu let 2008 a 2009 byly kontrolovány a auditovány rovněž následně zpochybněné instituty a procesy hodnocení projektů, zvláště pak smládací schůzky, objektivizace, způsob uchovávání záznamů o provedeném hodnocení, postupy volené při vypořádání námitek proti bodovému hodnocení, konzultace hodnotitelů ústící podle interního sdělení ředitele úřadu ze dne 17. března 2009 do jejich konsensu na bodovém hodnocení a používání podpůrných prostředků, včetně excelových tabulek věcného hodnocení projektů, to vše aniž by na nich bylo shledáno cokoli vadného nebo neslučitelného s nastavenými metodickými postupy.

Vzhledem k tomu, že není k dispozici žádná univerzální evropská nebo česká metodika výběru projektů k financování z dotačních prostředků regionálních operačních programů, mohla být jedinou metodikou směřovací pro volbu postupů v rámci procesu hodnocení projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad interní metodika Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Ta přitom – jak již bylo řečeno – výslovně počítala s pořádáním smládacích schůzek a s používáním excelových hodnotících tabulek k pomocné evidenci průběhu hodnocení tím způsobem jak se to skutečně dělo na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a ukončení věcného hodnocení spojovala se zanesením jeho výsledků do informačního systému MONIT7+. V rozporu s touto metodikou – a speciálně s její částí promítnutou v operačním manuálu a příručce kontrolora – nebyla podle názoru Městského soudu v Praze vyjádřeného v jeho prvním rozsudku vynesném v této trestní věci ani provedená objektivizace hodnocení, pokud zůstalo promítnutí výstupů z ní do bodového hodnocení jednotlivých projektů výlučně na jejich hlavních a vedlejších hodnotitelích. Proto její konání také nebylo nijak zpochybněno provedeným auditem. Svým způsobem totéž platilo o okolnostech vypořádání námitek členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad proti výsledkům provedeného věcného hodnocení projektů v rámci námitkového řízení. Na přípravě podkladů k vypořádání těchto námitek se sice s ohledem na jejich enormně velký počet podíleli projektoví manažeři, kteří prováděli věcné hodnocení daných projektů – což nepředpokládala metodika – ale samotné vypořádání podaných námitek zůstalo – plně v souladu s danou metodikou – na příslušných referentech oddělení metodického řízení odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Obdobně poněkud nad rámec toho co předpokládala metodika šli při posuzování části předložených projektů přizvání externí hodnotitelé. Jejich úkolem bylo zpracování stanovisek k posuzovaným projektům, oni však připravili i orientační bodové hodnocení těchto projektů. Toto jejich hodnocení však bylo toliko podkladem pro hodnocení hlavního a vedlejšího hodnotitele, na nichž také bylo finální obodování posuzovaných projektů. Zvolený postup proto není důvod považovat za věcně rozporný s metodikou. Totéž platí o způsobu výběru externích hodnotitelů. Ti byli vybráni z příslušného seznamu, ale nestalo se tak losem, jak

předpokládal příslušný metodický předpis. Na druhé straně tato odchylka od metodiky měla ryze formální povahu, neboť fakticky nedávalo žádný smysl losovat dva externí hodnotitele z jediných dvou takových hodnotitelů s příslušnou odbornou kvalifikací zapsaných v seznamu externích hodnotitelů řádně schváleném Výborem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Skutečně zásadní odchylkou od metodiky tak bylo pouze to, že v procesu věcného hodnocení projektů v Páté výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v některých případech vedlejší hodnotitel fakticky pouze převzal hodnocení hlavního hodnotitele, aniž by sám reálně hodnotil posuzovaný projekt. Obžalovani vyloučili, že by o této skutečnosti věděli a proveden nebyl žádný důkaz prokazující opak. Argumentace interním sdělením ředitele Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. března 2009 o konsensu hodnotitelů je v tomto kontextu nepřipadná, neboť toto samo o sobě s ničím takovým nepočítalo, nic takového nepředjímal a aplikováno bylo dlouhodobě plně s vědomím kontrolních orgánů, a to jak těch z Ministerstva financí České republiky, tak těch, které v roli pověřeného auditního subjektu působily z jeho pověření přímo na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, aniž by na něm kterýkoliv z těchto kontrolních orgánů shledal cokoliv co by mohlo vyznívat v rozporu s platnou metodikou a aniž by zjistil cokoliv co by svědčilo o deformacích při jeho praktické aplikaci. Z hlediska metodického na něm bylo klíčové to, že umožňovalo konzultace hlavního a vedlejšího hodnotitele a vytvářelo prostor pro dosažení jejich shody na bodovém hodnocení, takže se shoda údajů o počtu bodů udělených oběma hodnotiteli jednotlivým projektům nemusela jevit a nejevila jako nijak zvláštní. Ostatně, z tohoto hlediska velice blízký model je uplatňován v regionu soudržnosti Moravskoslezsko, kde plně v souladu s tam platnou metodikou ústí v to, že do informačního systému MONIT7+ je zadáváno jediné bodové hodnocení, a to nikoliv hodnotiteli, ale garantem, jenž usměrňuje jejich komunikaci ústící ve shodu na bodovém ohodnocení. Jedno jediné bodové hodnocení pak bývá rovněž výstupem hodnotících modelů, v jejichž poslední fázi provádí věcné hodnocení hodnotitelská komise, tedy například v modelech uplatňovaných v regionech soudržnosti Severovýchod a Severozápad. Z povahy věci vyplývá, že totéž platí u modelů využívajících v některých fázích hodnocení toliko jednoho hodnotitele. Jednotlivé regionální operační programy tedy uplatňují velice různorodé modely hodnocení a výběru projektů k financování, mnohdy postrádající oddělené hodnocení alespoň dvou nezávislých hodnotitelů, aniž by z toho byla vyvozována jejich netransparentnost.

S ohledem na daná specifika jednotlivých regionálních operačních programů a různorodost jejich systémů hodnocení a výběru projektů podpořitelných poskytnutím dotací neřadí evropská unijní legislativa, a potažmo ani česká národní legislativa, jednotlivé výzvy k podávání projektových žádostí o poskytnutí dotací z nich mezi veřejné soutěže. Za veřejné soutěže je proto v inkriminovaném období roku 2009 nepovažovalo ani Ministerstvo financí České republiky a Ministerstvo pro místní rozvoj České republiky, jak je patrné z jejich vyjádření k věci. Pokud Ministerstvo financí České republiky iniciovalo v posuzovaném případě revokaci rozhodnutí Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad o schválení dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad pro projekty, které uspěly v provedeném hodnocení, tak nikoliv kvůli porušení určitých soutěžních pravidel, ale v podstatě jako opatření preventivní kvůli možným problémům s certifikací na úrovni Evropské unie v souvislosti s potenciálním porušením určitých metodických předpisů v procesu hodnocení. To pak také vyústilo do přehodnocení všech předložených projektů, aniž by bylo jakkoliv zkoumáno, zda je původní hodnocení věcně správné či nesprávné.

Městský soud v Praze přitom vyšel v prvním ze svým rozsudků vynesenech v této trestní věci z názoru, že z hlediska trestněprávního nemohlo nedodržení závazně stanovených metodických postupů a porušení s nimi spojených pracovních povinností samo o sobě naplnit skutkovou podstatu žádného trestného činu. Městský soud v Praze totiž měl za to, že skutková podstata žádného trestného činu něco takového v inkriminovaném období bez dalšího trestně nesankcionovala. To podle názoru Městského soudu v Praze vysloveného v prvním z vynesenech rozsudků bránilo postavit obžalované JUDr. J. T. a Ing. M. P. DiS. před soud toliko za to. Městský soud v Praze v tomto kontextu také připomněl, že obžalovaní před něj skutečně pouze za to postaveni nebyli. Obžaloba jim kladla za vinu, že usměrňovali činnost svých podřízených při hodnocení projektů v rámci Páté výzvy k předkládání žádostí o poskytnutí dotací z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad v zájmu ovlivnění celkových výsledků hodnocení tak, aby bylo dosaženo vyváženého poměru mezi výší dotací poskytnutých jihočeským a plzeňským projektům. Podle obžaloby tak měli činit s využitím některých výše uvedených instrumentů a zvláště pak systému pomocných excelových hodnoticích tabulek, smlouvacích schůzek a objektivizace hodnocení. Pokud by tak jednali určitým trestněprávně postižitelným způsobem, mohla by v tom být nepochybně spatřována trestná činnost. V průběhu dokazování se však – jak vyplývá z jeho výše shrnutých výsledků – podle zjištění Městského soudu v Praze nic takového neprokázalo. Naopak provedenými důkazy nebylo doloženo ovlivnění výsledku věcného hodnocení žádného projektu nebo skupiny projektů obžalovanými a pokud bylo v procesu věcného hodnocení hodnotiteli nebo kýmkoliv jiným postupováno v rozporu s platnou metodikou, pak nevyšlo najevo nic co by umožnilo učinit závěr, že to vedlo k nějakému konkrétnímu věcně špatnému hodnocení určitého projektu a že takto bylo postupováno z podnětu obžalovaných nebo alespoň s jejich vědomím. To podle názoru Městského soudu v Praze v daném skutkovém a právním rámci vylučovalo dovození jejich trestní odpovědnosti za jakýkoliv trestný čin.

Přesto se Městský soud v Praze již v prvním rozsudku vynesenech v této trestní věci blíže vyjádřil ke všem **právním kvalifikacím** stíhaného jednání použitým obžalobou – tedy k jeho právní kvalifikaci jako pokusu trestného činu poškozování finančních zájmů Evropských společenství podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 129a odst. 1, odst. 4 písm. b), odst. 5 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009, pokusu trestného činu pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009 a trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), c) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009, dílem dokonaného a dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009 – a přitom identifikoval další právně významné skutečnosti, které podle jeho názoru bránily uznání viny obžalovaných JUDr. J. T. a Ing. M. P. těmito trestnými činy nebo jejich pokusy.

Nejdříve k **poškození finančních zájmů Evropských společenství**:

Poškození finančních zájmů Evropských společenství je trestněprávně postižitelné jak podle někdejšího trestního zákona účinného do 31. prosince 2009 tak podle nového trestního zákoníku účinného od 1. ledna 2010, konkrétně jako trestný čin podle § 129a trestního zákona a jako trestný čin podle § 260 trestního zákoníku. Do rámce tohoto trestného činu spadají v podstatě veškerá protiprávní jednání, jejichž důsledkem je snížení finančních prostředků tvořících příjmy souhrnného rozpočtu Evropských společenství a rozpočtů spravovaných Evropskými společenstvími nebo jejich jménem, veškeré

případy neoprávněného použití finančních prostředků z těchto evropských rozpočtů a určitá jednání, s nimiž je spojena hrozba takového poruchového následku.

První základní skutkovou podstatou tohoto trestného činu je postihováno jednak vyhotovení, použití a předložení nepravdivých, nesprávných a neúplných dokladů vztahujících se k příjmům nebo výdajům souhrnného rozpočtu Evropských společenství nebo rozpočtů spravovaných Evropskými společenstvími a zatajení takových dokladů, jednak uvedení nepravdivých a hrubě zkreslujících údajů v takových dokladech vztahujících se k příjmům nebo výdajům uvedených evropských rozpočtů a zatajení takových údajů, a to za předpokladu, že je tím vytvořena možnost nesprávného použití nebo zadržování finančních prostředků z některého evropského rozpočtu nebo zmenšení zdrojů některého takového rozpočtu.

Druhá základní skutková podstata tohoto trestného činu patří co do škály jednání pod ní podřaditelných mezi nejšířěji pojaté skutkové podstaty trestných činů. Pokrývá totiž veškeré případy neoprávněného zkrácení a použití finančních prostředků tvořících příjmy a výdaje souhrnného rozpočtu Evropských společenství a rozpočtů spravovaných Evropskými společenskými nebo jejich jménem. Ve své podstatě je to poruchová alternativa k oné předchozí ohrožovací alternativě. K jejímu dokonání totiž dochází až ve chvíli kdy nastane porucha ve formě neoprávněného zkrácení nebo použití finančních prostředků z uvedených evropských rozpočtů. Tento škodlivý následek je základem toho co charakterizuje tuto skutkovou podstatu.

K trestní odpovědnosti za trestný čin poškození finančních zájmů Evropských společenství v jeho první základní skutkové podstatě postačí samotné vyhotovení, použití nebo předložení nepravdivých, nesprávných nebo neúplných dokladů uvedeného typu, zatajení takových dokladů, uvedení nepravdivých nebo hrubě zkreslujících údajů v nich nebo zatajení takových údajů, aniž by muselo dojít k důsledkům z toho hrozcím, tedy k nesprávnému použití nebo zadržování finančních prostředků z některého evropského rozpočtu nebo snížení příjmů některého takového rozpočtu. Tato základní skutková podstata trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství má tedy povahu ohrožovacího deliktu a ten je dokonán už ve chvíli, kdy pachatel popsáním jednáním vytvoří podmínky pro vznik uvedeného poruchového následku.

Doklady vztahující se k příjmům a výdajům souhrnného rozpočtu Evropských společenství a rozpočtů spravovaných Evropskými společenstvími nebo jejich jménem a údaje v nich uvedené, manipulace s nimiž zakládá trestní odpovědnost za trestný čin poškození finančních zájmů Evropských společenství, musí být způsobilé vyvolat hrozbu nesprávného použití nebo zadržování finančních prostředků z některého z uvedených evropských rozpočtů nebo hrozbu zmenšení zdrojů některého takového rozpočtu, tedy – slovy zákona – umožnit způsobení tohoto škodlivého následku. Jeho způsobení není znakem základní skutkové podstaty tohoto trestného činu, nicméně pokud nastane, může jít v závislosti na výši způsobené škody o okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 129a odst. 3, odst. 4 písm. c) nebo odst. 5 trestního zákona, resp. § 260 odst. 3, odst. 4 písm. c) nebo odst. 5 trestního zákoníku.

Trestní odpovědnost za tento trestný čin není podmíněna vyvoláním omylu nebo využitím něčího omylu – tedy tím co obecně charakterizuje podvodná jednání – ale použití nepravdivých, nesprávných nebo neúplných dokladů, jejich zatajení, uvedení nepravdivých nebo hrubě zkreslujících údajů v nich nebo zatajení takových údajů může vést

k jednání v omylu nebo s neznalostí určitých podstatných skutečností, ať už při uvolňování finančních prostředků ze zdrojů Evropských společenství nebo při práci s jejich příjmy. Tímto – stejně jako svou celkovou konstrukcí – se tento trestný čin blíží trestným činům dotačního a úvěrového podvodu.

Znaky skutkové podstaty trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství mohou naplnit v podstatě všechny typy podvodných jednání naplňujících současně znaky trestných činů podvodu, úvěrového podvodu a dotačního podvodu. K spáchání trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství však může dojít jen pokud je takovým podvodným jednáním dotčen finanční zájem Evropských společenství. V tomto uhlu pohledu vykazuje skutková podstata tohoto trestného činu ve srovnání se skutkovými podstatami trestných činů podvodu, úvěrového podvodu a dotačního podvodu rysy skutkové podstaty speciální. Na druhé straně tato skutková podstata zahrnuje i širokou škálu jednání nemajících podvodnou povahu, a to už proto, že do jejího rámce patří v zásadě všechny případy neoprávněného neodvedení finančních prostředků do souhrnného rozpočtu Evropských společenství, do jí spravovaných rozpočtů a do rozpočtů spravovaných jejím jménem a všechny protiprávní formy použití finančních prostředků z uvedených rozpočtů. Jsou-li přitom jedním z jednání – například uvedením nepravdivých údajů do žádosti o dotaci – současně ohroženy nebo porušeny jak finanční zájmy Evropských společenství tak majetkové zájmy jiných subjektů – například dotační prostředky a prostředky na spolufinancování – pak je na místě připustit jednočinný souběh trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství s trestnými činy podvodu, úvěrového podvodu a dotačního podvodu, stejně jako s trestným činem zkraslování údajů o stavu hospodaření a jmění.

Vymezení skutkové podstaty trestného poškození finančních zájmů Evropských společenství reflektuje ten fakt, že ohrozit a poškodit finanční zájmy Evropských společenství – a specificky jejich rozpočtové prostředky – lze za určitých okolností již vyhotovením a využitím nepravdivých, nesprávných a neúplných dokladů různého typu, uvedením nepravdivých a hrubě zkraslených údajů v nich a zatajením určitých údajů nebo celých dokladů, které je obsahují. Doklady se přitom v tomto kontextu míní všechny listiny, které mají význam z hlediska sestavování souhrnných rozpočtů Evropských společenství a rozpočtů spravovaných Evropskými společenstvími nebo jejich jménem, jejich příjmů a výdajů z nich, tedy i z hlediska odvádění finančních prostředků do nich a čerpání finančních prostředků z nich. Zákon přitom nijak neomezuje okruh osob, které s nimi mohou trestněprávně postižitelným způsobem nakládat. Mohou to tedy být i osoby jednající jménem Evropských společenství, včetně pracovníků jejich orgánů a institucí. V podstatě nijak není omezena ani šíře záběru trestněprávně postižitelných forem nakládání s nimi. Trestněprávně postihnout totiž lze již jejich vyhotovení, stejně jako v zásadě jakékoliv formy jejich použití a zatajení jejich existence. Z postihu je tedy vyloučeno jen jejich prosté přechovávání, pokud není součástí jednání směřujícího k jejich zatajení.

Sankcionováno je vyhotovení, použití a předložení takových dokladů, jestliže jsou nepravdivé, nesprávné nebo neúplné. Nepravdivými doklady této povahy jsou listiny neodpovídající svým obsahem skutečnosti, nesprávnými doklady pak listiny obsahujícími určité vady, ať už obsahové nebo formální, a neúplnými doklady listiny postrádající určité části nebo určité náležitosti. Vedle toho dopadá tato skutková podstata také na případy zatajení určitých dokladů uvedené povahy. S těmi nemusí být co do jejich formy a obsahu nijak manipulováno. Sankcionováno je totiž zamlčení jejich existence.

Vyhotovení, použití, předložení nebo zatajení takových dokladů je trestněprávně postižitelné jen pokud otevírá prostor pro poškození finančních zájmů Evropských společenství, tedy pokud je způsobilé je ohrozit a vytváří reálnou možnost je poškodit. K jejich poškození – ať už snížením příjmů evropských rozpočtů nebo nesprávným použitím finančních prostředků z nich – přitom nemusí dojít.

Mezi doklady způsobilé poškodit finanční zájmy Evropských společenství na straně příjmů mohou patřit například faktury a různé účetní doklady, na jejichž základě jsou vyměřována cla a poplatky tvořící příjem rozpočtu Evropských společenství; na straně rozpočtových výdajů to mohou být například přihlášky do veřejných soutěží, žádosti o poskytnutí návratných finančních výpomocí a dotací, projekty financovatelné ze zdrojů evropských fondů a žádosti o platby, ale i takové dokumenty jako výpisy z bankovních účtů, čestná prohlášení o bezdlužnosti a výpisy z obchodního nebo trestního rejstříku, pokud jsou významné pro posouzení toho, zda jsou splněny podmínky pro platby z rozpočtových prostředků Evropských společenství nebo pro čerpání prostředků z jí spravovaných fondů.

Vedle vyhotovení, použití, předložení a zatajení takových dokladů je jako trestný čin trestně postižitelné za zákonem stanovených podmínek také uvedení nepravdivých nebo hrubě zkreslených údajů v nich a zatajení určitých podstatných údajů. Nepravdivými údaji jsou v tomto kontextu míněny údaje obsahově zcela neodpovídající skutečnosti, zatímco hrubě zkreslenými údaji jsou údaje co do svého obsahu nepřesně nebo neúplně informující o určitých zásadních okolnostech, takže neodrážející dostatečně objektivně skutečný stav. Zatajení určitých údajů je trestněprávně relevantní pokud spočívá v zamlčení skutečností rozhodujících nebo zásadních z hlediska úkonů vztahujících se k příjmům a výdajům souhrnného rozpočtu Evropských společenství nebo rozpočtů spravovaných Evropskými společenstvími nebo jejich jménem. Jde tedy o zamlčení skutečností, které mají takový potenciál, že jsou schopné zásadně ovlivnit kroky a rozhodnutí týkající se takových příjmů a výdajů, zvláště pak o zamlčení skutečností, které by – kdyby nebyly zamlčeny – vedly k jiným rozhodnutím o nich nebo k rozhodnutím o nich za jiných podmínek. K zamlčení takových údajů může dojít jak v určitém dokladu, tedy v určité listině, tak i jinak, například při ústním jednání nebo v rámci elektronické komunikace. Není přitom nezbytné, aby druhá strana jednala v omylu, tedy s neznalostí daných údajů. Naopak, pachatelé daného trestného činu mohou být i osoby jednající jménem poškozených Evropských společenství, takže i ony mohou zatajením takových údajů naplnit skutkovou podstatu daného trestného činu, pokud tím umožní nesprávné použití nebo zadržování finančních prostředků z některého evropského rozpočtu nebo zmenšení zdrojů některého takového rozpočtu. Tak tomu bude, když tím vytvoří reálnou možnost vzniku těchto škodlivých následků. Ty však nemusí nastat.

V posuzovaném případě jde o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, o jejichž poskytnutí rozhodoval Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad na základě podkladů předložených mu Úřadem této regionální rady. Obžaloba je v tomto ohledu založena na tom, že v rámci Páté výzvy daného regionálního operačního programu bylo na jednání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 6. listopadu 2009 přijato rozhodnutí o schválení výběru projektů k realizaci podle předloženého seznamu a podklad pro toto rozhodnutí tvořila sestava ohodnocených projektů „obsahující množství nesprávných a nepřijatelným způsobem vytvořených údajů, a to nejméně 200 netransparentních změn, další změny v důsledku kontrolního hodnocení v procesu objektivizace hodnocení, 34 projektů hodnocených na základě bodování externího

hodnotitele a blíže nezjištěný počet chybných hodnocení rozdílným přístupem územních pracovišť k hodnocení indikátorů“, což mělo činit nesprávným celý seznam projektů ke schválení. Obžalobou však není jednoznačně specifikováno jaké konkrétní nesprávné údaje měly být uvedeny v jednotlivých částech dané sestavy projektů a v jakém ohledu konkrétně měly být takové údaje nepravdivé nebo jinak nesprávné. Městský soud v Praze přitom v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci učinil závěr, že nic bližšího k tomu nevyplývá ani z provedených důkazů. Současně poukázal na to, že formulace použité v obžalobě svědčí o tom, že její tvrzení o daných podkladech a o nesprávných údajích v nich jsou pouze hypotetická, a že v ní fakticky nejsou ani jmenovány ony podklady, jejichž výstupy měly obsahovat nesprávné údaje, působící také nesprávnost daného seznamu projektů ke schválení jako celku. Jen z kontextu bylo možné usuzovat na to, že se mělo jednat o určité doklady o vyhodnocení předložených projektů. V této souvislosti Městský soud v Praze shledal, že uvedení nesprávných údajů v nich skutečně mohlo v daném skutkovém rámci založit trestní odpovědnost za trestný čin poškozování finančních zájmů Evropských společností, avšak to by muselo být zřejmé o jaké údaje jde, v jakém směru jsou nesprávné a do jaké míry – případně zda vůbec – jejich použití vytváří možnost nesprávného čerpání finančních prostředků z evropských zdrojů. Současně však učinil závěr, že to zřejmé není. Jisté je pouze to – jak zdůraznil – že v průběhu dokazování nebylo identifikováno nesprávné věcné hodnocení žádného projektu, které by nebylo napraveno ještě před jeho ukončením. Nadto dané doklady obžalovaní nevyhotovili, nepoužívali ani nepředkládali k posouzení Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. To vše bylo na vedoucích územních oddělení administrace odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a na projektových manažerech působící v těchto odděleních. Nikdo z nich však nebyl postaven před soud a provedené důkazy neskýtaly podklad pro závěr, že obžalovaní zasáhli do procesu hodnocení a ovlivnili jeho výsledek u nějakého projektu nebo skupiny projektů, a tím přispěli k vykazování nesprávných údajů o něm.

K pletichám při veřejné soutěži:

Skutkovou podstatou trestného činu pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a trestního zákona – a stejně tak reciproční skutkovou podstatou trestného činu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě vymezenou v § 256 odst. 1 trestního zákoníku – je postihováno sjednání přednosti nebo výhodnějších podmínek některému dodavateli veřejné zakázky, soutěžiteli ve veřejné soutěži nebo účastníku veřejné dražby, a to v souvislosti se zadáním veřejné zakázky, s veřejnou soutěží nebo veřejnou dražbou v úmyslu způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch. Objektívni stránka tohoto trestného činu tedy spočívá v sjednání přednosti nebo výhodnějších podmínek některému ze subjektů usilujících o zadání veřejné zakázky, o vítězství ve veřejné soutěži nebo o vydražení určité majetkové hodnoty ve veřejné dražbě na úkor jiných soutěžitelů, dodavatelů nebo účastníků. Stát se tak musí v přímé souvislosti s určitou veřejnou dražbou, s určitou veřejnou soutěží nebo se zadáním určité veřejné zakázky a pachatel musí jednat ze zjištěných důvodů nebo způsobem hrozícím způsobením určité škody. Její způsobení a stejně tak získání prospěchu sobě nebo někomu jinému není znakem základní skutkové podstaty tohoto trestného činu, nicméně pokud nastane, může jít v závislosti na výši způsobené škody nebo výši získaného prospěchu o okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 128a odst. 2 písm. b) trestního zákona, resp. ve smyslu § 256 odst. 2 písm. b) a c), odst. 3 nebo odst. 4 trestního zákoníku.

Podstatou toho, co je v případě tohoto trestného činu postihováno, je sjednání přednosti nebo výhodnějších podmínek některému dodavateli veřejné zakázky, soutěžiteli ve veřejné soutěži nebo účastníku veřejné dražby.

Předností je v tomto případě míněno jakékoliv zvýhodnění co do časových ukazatelů. Konkrétně může jít například o časové zvýhodnění některých dodavatelů, účastníků nebo soutěžitelů dané tím, že je jim sdělen záměr zadat veřejnou zakázku, vyhlásit veřejnou soutěž či provést veřejnou dražbu a termín jejího uskutečnění dříve než je veřejně vyhlášen.

Výhodnějšími podmínkami se pak rozumí veškerá ostatní zvýhodnění některého nebo některých dodavatelů, účastníků či soutěžitelů před ostatními. Takové zvýhodnění může spočívat například v účelovém vymezení podmínek tak, aby jim mohl vyhovět pouze jeden dodavatel nebo soutěžitel, v stanovení výhodnějšího způsobu podání nabídky nebo návrhu pro některého dodavatele nebo soutěžitele, v sdělení mu realizačních či cenových nabídek nebo návrhů jiných dodavatelů nebo soutěžitelů apod.

Pachatel zvýhodňující nebo upřednostňující nějakého dodavatele veřejné zakázky, soutěžitele ve veřejné soutěži nebo účastníka veřejné dražby musí jednat v úmyslu způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch. Podmínkou jeho trestní odpovědnosti přitom není, aby onen zvýhodněný nebo upřednostněný subjekt v důsledku daného zvýhodnění nebo upřednostnění získal veřejnou zakázku, zvítězil ve veřejné soutěži nebo vydražil určitý předmět, musí však být zřejmé, komu konkrétně má být způsobena škoda nebo opatřen prospěch.

V posuzovaném případě nefiguruje žádná veřejná dražba ani veřejná zakázka. Jedná se v něm o dotační proces, v němž šlo o poskytnutí dotací zájemcům o ně splňujícím předem stanovená hodnotící kritéria, kteří reagovali na učiněnou výzvu předložením projektových žádostí o ně. V daném skutkovém a právním rámci tedy mohlo jít jen o veřejnou soutěž.

Veřejná soutěž je – obecně vzato – veřejně vyhlášená soutěž, v níž usiluje předem neurčený okruh více subjektů podle předem stanovených pravidel o dosažení určitého výsledku. Zárukou objektivního hodnocení v rámci takové soutěže je dodržení stanoveného postupu a jednotné uplatnění stanovených kritérií. Základní charakteristikou veřejné soutěže – vystihující její podstatu a odlišující jí od jiných soutěží – je to, že je vyhlášena veřejně a že se jí mohou zúčastnit konkrétně jmenovitě neomezené osoby.

Vyhlašovatelem soutěže může být v zásadě kdokoliv. Pořadatelem veřejné soutěže pak je osoba jím pověřená zorganizováním veřejné soutěže a soutěžitелеm osoba, ať už fyzická nebo právnická, která předložila návrh do soutěže vyhovující soutěžním podmínkám a učinila tak ve lhůtě určené v soutěžních podmínkách.

Objektem daného trestného činu je přitom zájem na řádném a zákonném provedení jakékoli veřejné soutěže, zejména zájem na dodržování stanoveného postupu a na rovných podmínkách pro soutěžitele.

Skutková podstata trestného činu pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a trestního zákona – a potažmo i trestného činu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 trestního zákoníku – nepatří mezi skutkové podstaty s tzv. blanketní nebo odkazovací dispozicí, a proto dopadá na všechny

veřejné soutěže, aniž by přitom hrálo jakoukoliv roli, čeho se týkají a do jakých právních vztahů v souvislosti s nimi vstupují jejich účastníci.

Argumentem proti zařazení výzev v rámci regionálních operačních programů mezi veřejné soutěže v trestněprávním smyslu nemůže být za dané situace pouhý fakt, že mimotrestní předpisy je neoznačují za veřejnou soutěž. Oproti tomu zásadní význam z tohoto hlediska má povaha těchto výzev. U některých z nich totiž není dán požadovaný aspekt možného zapojení neurčitěho okruhu subjektů do zápolení o poskytované dotace, když vymezení oblastí podpory eliminuje počet účastníků, a to leckdy velmi významně (například v oblasti podpory 1.1 regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad), specifikace oprávněných žadatelů některé skupiny žadatelů výslovně vylučuje (například v cestovním ruchu všechny podnikatele s historií kratší než dva roky) a Monitorovacím výborem programu schvalovaná výběrová kritéria již z podstaty věci zajišťují určitým subjektům přednost či výhodu (například výběrové kritérium hodnotící zkušenost s již realizovaným projektem z evropských prostředků). V těchto případech nelze procesy zahájené příslušnými výzvami k předkládání žádostí o dotace považovat za veřejné soutěže. V jiných případech – tedy tam, kde o dotace usiluje předem neurčený okruh více subjektů podle stanovených pravidel – jde o veřejné soutěže. To v zásadě platí i o inkriminované Páté výzvě v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad vyhlášené prostřednictvím internetu dne 27. března 2009 Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad. Jde nicméně o hraniční případ, neboť tato výzva se týkala i projektů v oblasti podpory 1.1., v nichž byl výrazně zúžen okruh možných uchazečů o dotace a všichni přihlášení dotaci získali.

Jednání, které je předmětem trestního stíhání v této trestní věci, však neodpovídá podstatě toho, co je v případě trestného činu pletich při veřejné soutěži a dražbě postihováno. Ve věci totiž nedošlo k sjednání výhodnějších podmínek určitému konkrétnímu zájemci o dotaci na úkor jiných zájemců o ně a žádné takové jednání fakticky není obžalovaným ani obžalobou kladeno za vinu. Z toho jak je v ní popsán stíhaný skutek ani není patrné kým, za jakých okolností a jaké výhodnější podmínky měly být sjednány, případně ve prospěch koho a na úkor koho se tak mělo stát. Konstrukce obžaloby vychází z toho, že obžalovaným šlo o vyrovnaný poměr dotací čerpaných na realizaci projektů z Jihočeského a Plzeňského kraje a že za účelem toho usměrňovali činnost projektových manažerů Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad působících v rolích hodnotitelů předložených projektů. Jen z širších okolností případu lze usuzovat na to, že takto měli jednat ve prospěch blíže neurčeného počtu projektů z Plzeňského kraje, neboť v minulosti byly vždy výrazně úspěšnější projekty z Jihočeského kraje. Šest projektů, které měly mít nakonec podle obžaloby ze stíhaného jednání faktický prospěch, přitom k němu mělo přijít v důsledku změny ve věcném hodnocení jiných projektů, nikoliv však proto, že by obžalovaní chtěli zvýhodnit právě je a že by proto cíleně vytvořili pro ně příznivé podmínky, ale proto, že se – shodou okolností – v důsledku oné změny zlepšil jejich status a jejich zařazení v pořadí hodnocených projektů. Takovéto jednání nemohlo – podle názoru Městského soudu v Praze vyjádřeného v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci – naplnit znaky trestného činu pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a trestního zákona ani trestného činu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 trestního zákoníku. Jeho součástí totiž nemělo být sjednání výhodnějších podmínek v soutěži pro určité konkrétní subjekty nebo skupiny subjektů, ale prosté preferování projektů z jedné části regionu soudržnosti Jihozápad v procesu hodnocení, aniž by v jejich prospěch byly jakkoliv změněny nastavené podmínky hodnocení.

Typově mohlo mít za dané situace stíhané jednání nejbližší k případům pletich při veřejné soutěži ve smyslu § 128b trestního zákona a ve smyslu § 257 trestního zákoníku, avšak nenaplnilo znaky skutkové podstaty žádného z těchto trestných činů v jeho třech alternativách, neboť při něm nebylo užito lsti ani pohružky těžkou újmou, podplácení ani přijímání úplatku.

K trestnému činu **zneužívání pravomoci veřejného činitele:**

Skutkové podstaty trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 trestního zákona – a obdobně trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 trestního zákoníku – se může dopustit pouze veřejný činitel, resp. úřední osoba, a to jednou ze tří taxativně uvedených forem jednání, konkrétně výkonem své pravomoci způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, překročením své pravomoci a nesplněním povinnosti vyplývající z její pravomoci. Z hlediska zavinění musí úmysl pachatele zahrnovat kromě všech znaků charakterizujících jeho jednání také úmysl způsobit někomu škodu nebo jinou závažnou újmu nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch.

Výkon pravomoci způsobem odporujícím jinému (netrestnímu) právnímu předpisu předpokládá porušování nebo obcházení konkrétního zákona nebo právní normy vydané na podkladě zákona. Pachatel musí jednat úmyslně aktivně v rozporu s takovou právní normou anebo úmyslně konkrétní právní normu obcházet. Své pravomoci přitom překročí, pokud vykoná činnost, která patří do pravomoci jiného veřejného činitele (úřední osoby), popř. jiného orgánu, a to buď nadřízeného, nebo též podřízeného, nižšího, jestliže nemá právo vztáhnout vyřízení věci na sebe. O nesplnění povinnosti vyplývající z jeho pravomoci pak jde, když nesplní povinnost uloženou mu zákonem nebo jiným právním předpisem vydaným na základě zákona a případně konkretizovanou jeho pracovní nebo funkční náplní. V tomto případě má jeho jednání formu opomenutí. Povinnost nesplní tedy i ten, kdo ji úmyslně opomene splnit, je si vědom možných následků své nečinnosti a je s nimi srozuměn.

Předpokladem vyvození trestní odpovědnosti za kteroukoliv z těchto forem zneužití pravomoci je alternativně další úmysl způsobit někomu škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Škodou je v tomto kontextu míněna materiální škoda, tj. škoda vyčíslitelná v penězích, zatímco jinou závažnou újmou imateriální újma, jako je újma na právech, na zdraví, morální újma, poškození v zaměstnání, v rodinném životě apod. Úmysl opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch pak zahrnuje každé neoprávněné zvýhodnění materiální (majetkové) nebo imateriální (nemajetkové), na které by pachatel nebo jiná osoba neměli právo.

Trestněprávně postižitelného zneužití pravomoci v daném smyslu se může dopustit jen osoba nadaná určitými specifickými vlastnostmi. Pro její označení byl až do 31. prosince 2009 užíván termín veřejný činitel, od té doby pak termín úřední osoba. To, kdo byl veřejným činitelem a kdo je úřední osobou nebylo a není někdejším trestním zákonem a novým trestním zákoníkem vymezeno úplně identicky.

Veřejným činitelem byl ve smyslu § 89 odst. 9 trestního zákona účinného do 31. prosince 2009 volený funkcionář nebo jiný odpovědný pracovník orgánu státní správy a samosprávy, soudu nebo jiného státního orgánu nebo příslušník ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru, soudní exekutor při výkonu exekuční činnosti, sepisování exekutorských zápisů a při činnostech vykonávaných z pověření soudu podle zvláštního právního předpisu, pokud se podílel na plnění úkolů společnosti a státu a používal přitom pravomoci, která mu

byla v rámci odpovědnosti za plnění těchto úkolů svěřena. Státními orgány přitom byly míněny zejména zákonodárné orgány, orgány státní správy (včetně ústředních orgánů), soudy a státní zastupitelství. Orgány samosprávy pak byly v obcích, které byly základními územními samosprávnými celky, obecní zastupitelstvo, rada obce a starosta, obecní úřad, obecní policie, resp. orgány plnící obdobné funkce ve městech (např. primátor ve statutárních městech). Po vytvoření vyšších územních samosprávných celků to byly též obdobné orgány těchto vyšších samosprávných celků. Tak orgány kraje byly zastupitelstva kraje, rady kraje, hejtmani kraje a krajské úřady. Orgánem kraje byly též další zvláštní orgány kraje zřízené podle zákona. Za orgány samosprávy ve smyslu § 89 odst. 9 trestního zákona se přitom považovaly jen takové orgány, jejichž činnost byla svým rozsahem a povahou obdobná činnosti státní správy, tj. týkala se věcí veřejných na určitém území a dopadala na větší skupiny lidí.

Oproti tomu do okruhu úředních osob patří počínaje 1. lednem 2010 pouze osoby charakterizované v taxativním výčtu obsaženém v § 127 odst. 1 nového trestního zákoníku. Jsou to soudci, státní zástupci, prezident České republiky, poslanci a senátoři Parlamentu České republiky, další osoby zastávající funkci v jiných orgánech veřejné moci, členové zastupitelstev, odpovědní úředníci územní samosprávy, orgánů státní správy a jiných orgánů veřejné moci, příslušníci ozbrojených sil a bezpečnostních sborů, strážníci obecní policie, soudní exekutoři při výkonu exekuční činnosti a při činnostech vykonávaných z pověření soudu nebo státního zástupce, notáři při provádění úkonů v řízení o dědictví jako soudní komisaři, finanční arbitři a jejich zástupci a fyzické osoby, které byly ustanoveny lesní stráží, stráží přírody, mysliveckou stráží a rybářskou stráží. Postavení úřední osoby mají pouze pokud plní úkoly státu nebo společnosti a používají při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů. Pravomoc, jíž musí disponovat, musí v sobě vždy mít obsažen prvek moci a prvek rozhodování. Rozhodováním se však v tomto kontextu nemíní jen učinění určitého rozhodnutí, ale celý proces počínající přípravnou fází, pokračující vlastním přijetím rozhodnutí a končící fází jeho výkonu. Výkonem pravomoci je přitom jak řešení konkrétního individuálního případu tak vydávání obecně závazných právních aktů.

Obžalovaní JUDr. J. T. a Ing. M. P. DiS. byli v inkriminované době vedoucími pracovníky Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Tato regionální rada byla právníkou osobou sui generis zřízenou zákonem o podpoře regionálního rozvoje a jako taková patřila nepochybně mezi orgány veřejné moci, nikoliv však mezi státní orgány a orgány samosprávy. Nadána byla pravomocí administrovat procesy hodnocení projektů ucházejících se na základě jednotlivých výzev o dotace z Evropského fondu pro regionální rozvoj prostřednictvím regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, rozhodovat o poskytnutí takových dotací na realizaci projektů, které uspěly v procesu hodnocení, a administrovat čerpání poskytovaných dotačních prostředků. Jejím klíčovým orgánem nadaným rozhodovacími pravomocemi byl její Výbor, zatímco její Úřad byl jejím výkoným orgánem. Jako takovému nebylo tomuto jejímu orgánu svěřeno žádné samostatné rozhodování, avšak přesto plnil zásadní roli v procesu rozhodování o poskytnutí dotací. Na něm totiž byla jednak celá příprava takových rozhodnutí, zahrnující hodnocení projektů ucházejících se o dotaci a zpracování podkladů pro rozhodnutí o nich, jednak fáze reálného naplnění přijatých rozhodnutí, zvláště pak uvolnění příslušných dotačních prostředků a sledování způsobu jejich použití. Z tohoto zorného uhlu bylo možné považovat i obžalované jako jeho vedoucí pracovníky za veřejné činitele, byť toto jejich postavení do určité míry relativizovalo to, že vnitřní mechanismy provádění uvedených činností v něm byly nastaveny tak, že obžalovaní na ně neměli žádný vliv. Nebyli totiž především oprávněni jakkoliv zasahovat do procesu hodnocení posuzovaných projektů, nezpracovávali žádné podklady pro rozhodování Výboru Regionální rady regionu soudržnosti

Jihozápad a dokonce je tomuto orgánu ani nepředkládali. Měli však kontrolní a řídicí oprávnění vůči těm, kteří to prováděli, tedy pracovníkům zařazeným v odděleních administrace obou územních odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

Za této situace mohli obžalovaní nést trestní odpovědnost za zneužití pravomoci veřejného činitele, resp. úřední osoby, ale to by muselo být prokázáno, že svou pravomoc vykonávali způsobem odporujícím právním předpisům, překročili své pravomoci nebo nesplnili povinnosti vyplývající z jejich pravomoci, a to vše v úmyslu způsobit někomu škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, což nebylo podle závěru Městského soudu v Praze v procesu dokazování prokázáno. Nebyl totiž opatřen – jak shledal Městský soud v Praze v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci – žádný důkaz o tom, že by obžalovaní postavení veřejného činitele zneužili k opatření prospěchu pro sebe či pro jiného nebo k poškození jiného. V tomto kontextu Městský soud v Praze připomněl, že provedené důkazy neskýtají skutkový podklad pro závěr, že svým konáním směřovali na jedné straně k způsobení nějaké škody a na druhé straně k opatření si jakéhokoli prospěchu. Tvrzení obžaloby, že tento prospěch sjednávali pro jiného, zůstalo také podle Městského soudu v Praze toliko v rovině ničím nepodloženého tvrzení o zvýhodnění jednoho kraje ve vztahu k druhému, přičemž navíc tím nebyl myšlen kraj jako jednotka územní samosprávy, a tedy právnická osoba, ale kraj jako geografické území. A nejen to, i toto tvrzení vyznívalo toliko hypoteticky, tedy tak, že s ohledem na vytvořené okolnosti, případně nedodržení metodických postupů nastavených příslušnými předpisy, mohli obžalovaní k dosažení daného cíle směřovat. Pro koho konkrétně – to znamená pro realizátora kterého konkrétního projektu – mělo k uvedenému zvýhodnění dojít, nebylo konkretizováno ani důkazně nijak doloženo. K onomu zvýhodnění jednoho z dvou krajů tvořících region soudržnosti Jihozápad – v daném kontextu Plzeňského kraje a projektů v něm alokovaných na úkor Jihočeského kraje a projektů v něm alokovaných – pak také nedošlo. Na to lze usuzovat už ze srovnání výsledků původního hodnocení daných projektů podaných na základě Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad provedeného za působení obžalovaných v Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a výsledků jejich následného přehodnocení, které byly náležitě certifikovány a v průběhu doby akceptovány všemi kompetentními orgány jak na úrovni České republiky tak na úrovni Evropské unie. Pokud tedy obžalovaní usilovali kroky, pro které byli postaveni před soud, o zvýhodnění Plzeňského kraje, jak tvrdila obžaloba, pak to museli činit tak diletantsky a cestami k tomu natolik nezpůsobilými, že nedosáhli ani takového výsledku projektů z Plzeňského kraje, jaký tento dosáhly v rámci uvedeného přehodnocení. Městský soud v Praze však v provedených důkazech neidentifikoval ani nic konkrétního co by vůbec nasvědčovalo tomu, že obžalovaní činili jakékoli kroky s daným záměrem.

Prokázáno současně nebylo – a to shledal Městský soud v Praze stejně podstatným – ani ovlivnění výsledku věcného hodnocení žádného projektu nebo skupiny projektů obžalovanými. V případech, kdy došlo v procesu věcného hodnocení hodnotiteli k porušení platné metodiky, pak provedené důkazy neumožnily učinit závěr, že to vedlo k nějakému konkrétnímu věcně špatnému hodnocení určitého projektu a že takto bylo postupováno s vědomím obžalovaných nebo přímo z jejich podnětu. On totiž nebyl identifikován žádný projekt, u něž by bylo ve finále dosaženo věcně neodpovídajícího výsledku hodnocení.

Na základě výše uvedeného Městský soud v Praze v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci uzavřel, že i kdyby provedené dokazování potvrdilo klíčová skutková

tvrzení obžaloby, nebylo by možné dovodit trestní odpovědnost obžalovaných za všechny uvedené trestné činy, pro které byli postaveni před soud. To klíčové, co podle názoru Městského soudu v Praze bránilo vyvodit v posuzovaném případě jejich trestní odpovědnost za jakýkoliv trestný čin, však bylo to, že nebylo prokázáno ovlivnění výsledku věcného hodnocení žádného projektu nebo skupiny projektů obžalovanými, dosažení věcně neodpovídajícího výsledku hodnocení jakéhokoliv z posuzovaných projektu ani cílené směřování k dosažení takového výsledku. To přitom byl podle názoru Městského soudu v Praze předpoklad *si ne qua non*, bez jehož naplnění v daném skutkovém rámci nebylo možné trestně postihnout obžalované. Tak tomu bylo proto – jak shledal Městský soud v Praze – že tvrzené a částečně i prokázané porušení metodiky platné pro hodnocení posuzovaných projektů samo o sobě nemohlo být a nebylo trestné. Přitom v daném případě obžalovaní nebyli postaveni před soud v podstatě pro nic jiného, nadto, nikoliv kvůli tomu, že by danou metodiku porušili přímo sami, ale proto, že jejím porušením svými podřízenými nezabránili nebo je k němu vedli. Pokud bylo obžalobou v tomto kontextu operováno potenciálně nesprávnými výstupy provedeného věcného hodnocení projektů v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, tak ryze hypoteticky, jak je patrné už z jí použitých formulací, konkrétně například když neadresně zmiňuje nijak nespécifikované netransparentní změny v bodovém hodnocení některých projektů v průběhu jejich hodnocení nebo potenciálně možné případy projektů, v nichž mohlo dojít k změně jejich bodového hodnocení, kdyby bylo provedeno jejich přebodování nebo kontrolní hodnocení stejně jako u jiných projektů, a podobně. Pokud pak obžaloba výslovně uvádí čtyři změny hodnocení projektů s dopadem na změnu jejich statusu, tedy na to, zda mají či nemají být podpořeny dotací, které mohly být výsledkem tvrzené snahy obžalovaných o dosažení celkově lepší bilance projektů z Plzeňského kraje, tak se v dokazování před soudem ukázalo, že tyto projekty dopadly úplně stejně v rámci následného přehodnocení všech projektů, které bylo náležitě certifikováno a obžalobou i příslušnými evropskými orgány označeno za zcela korektní.

V návaznosti na to Městský soud v Praze připomněl, že v situaci, kdy bylo zřejmé, že sami obžalovaní žádné projekty nehodnotili a dokonce výsledky jejich hodnocení ani nepředkládali k rozhodnutí Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, v jehož výlučné kompetenci bylo schválení jejich financování z dotačních zdrojů, kladla obžaloba obžalovaným za vinu to, že „organizovali činnost svých podřízených“ – zvláště pak samotných hodnotitelů daných projektů – „tak, aby v konečném důsledku došlo k zvýhodnění projektů umístěných v Plzeňském kraji na úkor projektů alokovaných v Jihočeském kraji“, což v právní rovině neodpovídalo přímému pachatelství trestných činů, které v jejich jednání spatřovala, tedy trestných činů poškozování finančních zájmů Evropských společenství, pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě a zneužívání pravomoci veřejného činitele, ale účastenství na nich ve formě jejich organizátorství. Za této situace mohli být přímými pachateli daných trestných činů – pokud byly naplněny jejich znaky – pouze samotní hodnotitelé posuzovaných projektů a ti, jimž náleželo rozhodnutí o poskytnutí dotací na jejich realizaci, tedy členové Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, samozřejmě za předpokladu, že jednali v úmyslu – ať už přímém nebo nepřímém – předpokládaném skutkovými podstatami daných trestných činů. To, že nikdo z nich nebyl postaven před soud, samo o sobě nebránilo případnému trestnímu postihu obžalovaných za organizátorství uvedených trestných činů, ovšem jeho podmínkou po subjektivní stránce byla cílenost jejich jednání daná snahou ovlivnit celý proces hodnocení posuzovaných projektů ve prospěch projektů z Plzeňského kraje, tedy – z právního hlediska – jejich jednání v přímém úmyslu, jenž u nich nebyl podle zjištění Městského soudu v Praze dán. Ono totiž nebylo možné v popsáném skutkovém rámci na

jedné straně zjistit, jak se stalo v posuzovaném případě, že obžalovaní odolali tlakům politiků směřujícím k takovému ovlivnění hodnocení daných projektů, a na druhé straně dovodit, že obžalovaní jednali v uvedeném smyslu cíleně ve prospěch projektů z Plzeňského kraje, což mělo být podle obžaloby podstatou jejich snažení.

Celkově vzato tedy Městský soud v Praze ve svém rozsudku č.j. 40 T 3/2011-8441 ze dne 17. července 2012 – prvním vyneseném v této trestní věci – shmul, že stíhaným jednáním nenaplnili obžalovaní JUDr. J. T. a Ing. M. P. DiS. znaky žádného trestného činu, tedy ani trestných činů poškozování finančních zájmů Evropských společenství, pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě a zneužívání pravomoci veřejného činitele, které v daném jednání spatřovala obžaloba. Těchto trestných činů a jejich pokusů se obžalovaní v daném skutkovém rámci z výše rozvedených důvodů nemohli podle Městského soudu v Praze dopustit. Městský soud v Praze je proto svým prvním rozhodnutím v této trestní věci obžaloby zprostil, a to postupem podle § 226 písm. b) trestního řádu.

Vrchní soud v Praze se ve svém rozhodnutí vyneseném v této trestní věci – v usnesení č.j. 9 To 30/2013-8665 ze dne 11. června 2013 – ztotožnil s některými skutkovými a právními závěry Městského soudu v Praze a dokazování provedené v hlavním líčení shledal úplným, ale současně se vyslovil v tom směru, že Městský soud v Praze nezhodnotil náležitě všechny skutkové aspekty posuzovaného případu, odlišně se vyjádřil k některým právním otázkám a v návaznosti na to označil za nedostatečně podložený i právní závěr Městského soudu v Praze, že svým jednáním nenaplnili obžalovaní JUDr. J. T. a Ing. M. P. DiS. znaky žádného trestného činu, tedy ani pokusu trestného činu poškozování finančních zájmů Evropských společenství podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 129a odst. 1, odst. 4 písm. b), odst. 5 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009, pokusu trestného činu pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009 a trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), c) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009, dílem dokonaného a dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009, jak se toho v podaném odvolání domáhala státní zástupkyně.

V jakých směrech tedy Vrchní soud v Praze shledal hodnocení provedených důkazů neúplným a v čem konkrétně se rozešel v názorech s Městským soudem v Praze?

Tak předně, pokud jde o samotné rozhodnutí v meritu věci, dal Vrchní soud v Praze na jedné straně – v obecné rovině – najevo, že postrádal komplexní hodnotící úvahy Městského soudu v Praze k výsledkům provedeného dokazování, aby na druhé straně – v konkrétech – s takovými jeho stěžejními hodnotícími úvahami a s jeho závěry vyplývajícími z těchto úvah vyslovil v části svého rozhodnutí věnované podstatě projednávané věci nesouhlas.

Současně v tomto kontextu Vrchní soud v Praze konstatoval, že odůvodnění prvního rozsudku Městského soudu v Praze vyneseného v této trestní věci – citované výše – vytváří dojem, že všechny důkazy jsou v souladu a de facto tvrzení obžaloby jednotně vylučují, aby v návaznosti na to uzavřel, že to rozhodně není pravda. Městský soud v Praze přitom skutečně shledal, že rozhodné **okolnosti skutkového děje** a události, které je provázely, jsou doloženy důkazy vyznívajícími nerozporně. Měl v této souvislosti na mysli okolnosti, za nichž došlo k hodnocení projektů soutěžících o dotace na základě páté výzvy k jejich předkládání v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad.

Mezi zjištění vztahující se k těmto okolnostem případu nepochybně patřila i zjištění, že hlavní a vedlejší hodnotitelé spolu probírali a konzultovali jim přidělené projekty a bodově je ohodnocovali – až na výjimky – pouze hlavní hodnotitelé, kteří své výsledky takových ohodnocení zadávali do pomocné excelové tabulky i do informačního systému IS MONIT7+ za sebe i za vedlejší hodnotitele, že dva přizvaní externí hodnotitelé se nevyjadřovali jen ke konkrétním hodnotícím kritériím či problémům, ale nadto vypracovávali orientační bodová hodnocení posuzovaných projektů, že průběžně vznikala a byla aktualizována souhrnná excelová tabulka všech projektů podle pořadí bodového ohodnocení, že v průběhu hodnocení všichni interní hodnotitelé probírali jednotlivé problémy a způsob použití stanovených hodnotících kritérií v přítomnosti metodiků na opakovaných slad'ovacích schůzkách, že v návaznosti na výsledky těchto schůzek, v zájmu napravení učiněných chyb a vyhovění doporučením auditu, byly hodnotiteli upravovány výsledky prováděných bodových ohodnocení, že v závěru věcného hodnocení projektů obžalovaný JUDr. J. T. v součinnosti s obžalovaným Ing. M. P. DiS. a Ing. M. S. podle vlastního uvážení určil dvacet projektů, které byly v procesu tzv. objektivizace zorganizovaném z jeho pověření Ing. M. S. opětovně hodnoceny dalším hodnotitelem z opačného územního regionu, že bodové výsledky všech projektů, včetně těch, které doznaly změny po tzv. objektivizaci, byly zaneseny do informačního systému IS MONIT7+ až poslední den lhůty a že po ukončení hodnocení posuzovaných projektů se na přípravě podkladů pro vypořádání námitek proti nim metodiky odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad podíleli též sami hodnotitelé zařazení v územních odborech implementace programu téhož úřadu. Tato zjištění učiněná na základě vyhodnocení všech provedených důkazů konec konců plně odpovídají i skutkovým tvrzením obžaloby a vzhledem k tomu, že je nijak nezpochybňovali ani obžalovaní bylo je možné z tohoto pohledu považovat za nesporná. Konec konců cituje je – byť ne úplně přesně – ve svém rozhodnutí i Vrchní soud v Praze (viz str. 18 tohoto jeho rozhodnutí). Pokud se Městský soud v Praze v něčem neshodl s obžalobou, tak ne ohledně těchto skutkových okolností, ale ohledně toho, jaký význam jim obžaloba přisuzovala z právního hlediska, jakož i ve vztahu k tomu, zda opatřené a provedené důkazy umožňovaly učinit závěr, že o nich obžalovaní věděli (to v případě bodového ohodnocení daných projektů pouze jedním hodnotitelem místo dvou) a že své kroky činili s tvrzeným záměrem ovlivnit výsledky prováděného hodnocení ve prospěch projektů alokovaných v Plzeňském kraji (to zejména v případě přizvání externích hodnotitelů k posuzování daných projektů, využívání pomocných excelových tabulek a organizace slad'ovacích schůzek a tzv. objektivizace). Městský soud v Praze přitom učinil na základě vyhodnocení provedených důkazů závěr, že tyto důkazy nic takového neprokazují a shledal, že v tomto ohledu nemohla obžaloba obstát, nikoliv že její tvrzení byla vyvrácena, jak uvedl Vrchní soud v Praze. Městský soud v Praze v tomto kontextu vycházel z toho, že je na státní zástupkyni reprezentující obžalobu prokázat daná tvrzení a že pokud se jí – a konec konců ani soudu, který šel výrazně nad rámec jejích důkazních návrhů – nepodařilo opatřit a provést žádný důkaz prokazující její tvrzení, pak postačí toto konstatovat, aniž by takový závěr bylo třeba v hodnotící části meritorního rozhodnutí opřít o výčet důkazů, které to neprokazují (a to tím spíše, že ten byl obsažen v jiné části daného rozhodnutí charakterizující obsah jednotlivých důkazů). V této souvislosti není bez zajímavosti, že v podaném odvolání proti prvnímu rozsudku Městského soudu v Praze vynesenu v této trestní věci – nikoliv tedy v řízení před Městským soudem v Praze – přišla státní zástupkyně v konfrontaci s provedenými důkazy se zásadní změnou jednoho z uvedených tvrzení, když uvedla, že „v průběhu Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad byla situace natolik vyhrocená, že zástupci Plzeňského kraje“ (správně Jihočeského kraje) „hrozili neschválením projektů k financování a pod tímto tlakem obžalovaní přistoupili k tzv.

objektivizaci, tedy kontrolnímu hodnocení již obodovaných projektů, se záměrem nikoli zásadně změnit výsledné pořadí projektů, ale ukázat dobrou vůli plzeňským a jihočeským politikům, ... aniž by se odvážili k přímé manipulaci s bodovým hodnocením, jako k tomu docházelo v předchozí Druhé a Třetí výzvě.“ V návaznosti na to pak státní zástupkyně uzavřela, že „výsledek Ministerstvem financí České republiky požadovaného přehodnocení Páté výzvy jako celku výsledný poměr úspěšnosti projektů v rámci krajů výrazně změnil ku prospěchu projektů Plzeňského kraje na úkor Jihočeského kraje, čímž se potvrdily pochybnosti plzeňských politiků o objektivitě celého předchozího procesu hodnocení“. Státní zástupkyně takto patrně považovala za potřebné dát najevo, že zatímco v podané obžalobě a v řízení před Městským soudem v Praze trvala na tom, že obžalovaní v daném případě jednali ve prospěch projektů z Plzeňského kraje na úkor projektů z Jihočeského kraje a zásadně odmítala opatření podkladů o provedeném přehodnocení těchto projektů, následně učinila závěr zcela opačný, totiž že jednali ve prospěch projektů alokovaných v Jihočeském kraji na úkor projektů alokovaných v Plzeňském kraji. Tomuto jejímu závěru by mohlo na první pohled nasvědčovat to, že to byli někteří zástupci Jihočeského kraje ve Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kteří nehlasovali pro schválení projektů k financování z dotačních prostředků v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, ale z výše citovaných výpovědí slyšených svědků – zvláště pak M. Ch. a MUDr. M. K. – a ze zaznamenaných odposlechů – zejména odposlechů hovorů jmenovaných s obžalovaným JUDr. J. T. a hovorů tohoto obžalovaného s Mgr. P. P. – vyplývá, že se tak ve skutečnosti chovali proto, že nebylo vyhověno jejich vlastním požadavkům. Oba obžalovaní v této souvislosti potvrdili, že motivem jejich jednání bylo schválení Páté výzvy, ale nikoliv z osobních či jakkoliv nekalých důvodů, ale pouze jako završení více než půlročního enormního úsilí desítek pracovníků jimi řízeného Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Současně vyloučili, že by v procesu věcného hodnocení ovlivnili kteréhokoliv hodnotitele, ať už s jakýmkoliv záměrem, a toto jejich tvrzení nebylo ničím vyvráceno. Naopak, výpovědi všech slyšených hodnotitelů, a to bez výjimky, vyzněly ve shodě s tímto tvrzením.

Vrchní soud v Praze nakonec ve svém rozhodnutí označil veškeré úvahy o tom, s jakým záměrem obžalovaní v posuzovaném případě jednali za právně irelevantní, a to s poukazem na to, že pohnutka pachatele není znakem skutkové podstaty žádného trestného činu, jehož spáchání přicházelo a přichází v této trestní věci v úvahu. Jedinou zbylou – a podle Vrchního soudu v Praze právně relevantní – spornou skutkovou okolností tedy bylo to, zda obžalovaní věděli o tom, že bodové **ohodnocení** daných projektů prováděl téměř výlučně **jeden ze dvou hodnotitelů**, konkrétně vždy hlavní hodnotitel, který je do příslušného informačního systému zadal i za vedlejšího hodnotitele. Na to bylo možné usuzovat vedle výpovědí samotných obžalovaných z výpovědí slyšených svědků a ze zajištěných prostorových a telefonních odposlechů a dalších záznamů z komunikace zájmových osob. Vrchní soud v Praze přitom vytknul Městskému soudu v Praze absenci zhodnocení věrohodnosti zaměstnanců Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, včetně posouzení toho, zda vůbec a na kolik jsou jejich výpovědi zatíženy pracovním vztahem k obžalovaným, loajalitou ke svému zaměstnavateli, event. obavou z vlastního trestního stíhání. Nedostatečným zároveň shledal zhodnocení pořizovaných záznamů prostorových a telefonních odposlechů, a to tím spíše – jak upozornil – že obžaloba právě z nich dovozuje vinu obžalovaných a že některé záznamy mohou nepřímo svědčit o jistých manipulativních zásadách obžalovaných do hodnotícího procesu. V tomto kontextu poukázal na záznamy, jejichž přepisy jsou na čl. 1189, 1193, 1201, 1212 až 1214 a 1243 až 1263 svazku č. 6 trestního spisu, včetně hovoru obžalovaného JUDr. J. T. s PhDr. A. H. uskutečněného dne 7. října 2009, který v souvislosti s hodnocením

projektů pouze jedním ze dvou hodnotitelů zmiňuje obžaloba (je na čl. 1193 trestního spisu). Sám Vrchní soud v Praze pak ve svém rozhodnutí cituje následující „formulace z rozhovorů obžalovaných: „Musíme se pak domluvit nějakým konsenzem, kam teda ty body šoupnem. Takže já teď nevím, já to nedosadil ještě do té tabulky, takže nemůžu říct, jestli to tam může stačit. No těm stačí desetina. Konsenzus. No je to takový divný, no. Já na to už trochu koukal, na ten seznam, jak jsi mi poslal, a je to v nějakých těch oblastech nešťastný. V zásadě my už od rána zadáváme všechny údaje do Monitu na základě ředitelova pokynu, takže v tuhleto chvíli s tím už neuděláme nic. Ono se nedá říct přebodování, ono se vlastně dalo vždycky tomu druhému a ten si to obodoval, jo? Myslím, že u 80% vzorku žádná změna se neudělala, asi jenom u 20%, kde jsme uznali za vhodný, že ta změna je výrazná a že to třeba i leckdy může ovlivnit výběr toho projektu, tak jsme jí udělali, protože by to bylo nefér vůči tomu příjemci. Protože my jsme byli přísnější, takže nám ani ta varianta, ani ta, neuškodí, jihočeským. No tak tady asi zvítězí politika, ne? No tak už je to nepříjemný teď. Takhle, ono procentuelně, na peníze, to špatný nakonec není.“

Městský soud v Praze v obsahu výpovědí slyšených svědků, včetně zaměstnanců Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, ani v obsahu zajištěných prostorových a telefonních odposlechů, včetně oněch výše zmíněných zaznamenaných hovorů, nezjistil nic z čeho by bylo možné dovodit, že obžalovaní věděli o tom, že bodové ohodnocení daných projektů prováděl většinou jen jeden ze dvou hodnotitelů, konkrétně hlavní hodnotitel. Nepovažoval přitom za nezbytné v hodnotící části svého prvního rozsudku výslovně citovat přepis oněch hovorů – z nichž to nebylo možné dovodit – ani opakovat obsah výpovědí svědků, kteří se k této okolnosti vyjadřovali – a nepotvrdili tvrzení obžaloby o tom, že obžalovaní byli seznámeni s danou praxí a zneužívali jí k manipulaci s věcným hodnocením posuzovaných projektů. Stejně tak je faktem, že v písemném odůvodnění svého prvního rozsudku do hloubky nezhodnotil věrohodnost slyšených zaměstnanců Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, kteří byli k daným skutečnostem slyšeni. Vycházel přitom z toho, že i kdyby jejich výpovědi shledal nevěrohodnými – což se nestalo – nic by to nezměnilo na faktu, že by absentoval pozitivní důkaz o tom, že obžalovaní věděli o uvedené skutečnosti a daným způsobem jí zneužívali. Absenci takového důkazu by totiž nebylo možné nahradit závěrem o nevěrohodnosti jejich výpovědí, když žádný jiný důkaz prokazující opak toho co tvrdili, nebyl k dispozici.

Oněmi svědky byli Ing. M. S., Mgr. D. S., Mgr. M. P., roz. A., Ing. Z. B., Ing. K. L. a Ing. K. T. roz. R. z plzeňského územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a Mgr. V. H., J. K. Mgr. B. P., Bc. M. R. a Mgr. K. Z. z českobudějovického územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Právě oni – a nikdo jiný – prováděli původní hodnocení daných projektů v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Obsah jejich výpovědí je shrnut výše v části tohoto rozsudku věnované jednotlivým provedeným důkazům. Je z něj přitom patrné, že všichni jmenovaní potvrdili, že během hodnocení daných projektů v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad hlavní a vedlejší hodnotitel spolu probírali a konzultovali hodnocení jednotlivých soutěžních projektů, že až na výjimky vyčíslával a zaznamenával bodové hodnocení těchto projektů hlavní hodnotitel a že ten ho také na konci stanovené lhůty zadával do informačního systému IS MONIT7+. Určité rozdíly v líčení těchto skutečností ve svědectvích hodnotitelů z plzeňského a českobudějovického územního pracoviště Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad byly pouze v míře aktivního podílu vedlejších hodnotitelů na posuzování daných projektů, když na plzeňském územním pracovišti byl obecně menší.

Naopak, více do hloubky probírali hodnocení jednotlivých projektů a použití hodnotících kritérií se svými partnery hodnotitelé, kteří se do hodnocení daných projektů v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad zapojili poprvé. Všichni jmenovaní svědci současně uvedli, že tak v zásadě pokračovali v praxi, která byla na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zavedena již v minulém období, a dávali to vesměs do souvislosti s enormním počtem hodnocených projektů a krátkou dobou na jejich hodnocení. Ti z těchto svědků, kteří působili na Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad delší dobu, časově zařadili počátek uplatňování této praxe do období hodnocení projektů v rámci první rozsáhlejší výzvy, a to v pořadí druhé výzvy. V tomto ohledu jejich výpovědi vyznívaly logicky a vzájemně spolu plně korespondovaly. Nebyl tedy důvod pochybovat o jejich věrohodnosti, a to tím spíše, že jí nijak nezpochybnily ani další provedené důkazy. Takovými důkazy – tedy důkazy zpochybňujícími jejich věrohodnost – nebyly ani zaznamenané prostorové a telefonní odposlechy a zachycené výstupy komunikace prostřednictvím SMS zpráv a e-mailové komunikace. Žádný z uvedených svědků totiž nebyl účastníkem této komunikace a odposlechnutých hovorů. Za této situace nebyl důvod pochybovat o jejich věrohodnosti ani pokud nikdo z nich nepotvrdil tvrzení obžaloby o tom, že obžalovaní věděli o této praxi. Žádný z těchto svědků totiž neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat na to, že o ní obžalovaní věděli, a přitom nevyšlo najevo nic co by mohlo svědčit o tom, že přitom nevyprávěli pravdu. V tomto kontextu je na místě připomenout, že vesměs poukazovali na to, že obžalovaní se osobně nikdy nezúčastnili žádného hodnocení soutěžních projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad ani do něj nijak nezasahovali, že sami jim o dané praxi nikdy nic neřekli a že v jejich projevech nikdy nezaznělo nic co by svědčilo o tom, že jí tolerují. Případné zkreslení jejich výpovědí nebylo možné přičíst ani jejich eventuální loajalitě ke svému zaměstnavateli – tedy Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad – ani jejich obavě z vlastního trestního stíhání. Trestní stíhání si totiž mohli přivodit a daný úřad poškodit už tím, že ve svých výpovědích popsali jak v rozporu s nastavenou metodikou posuzované projekty bodově ohodnocovali jen hlavní hodnotitelé a jak hlavní hodnotitelé výsledky bodového ohodnocení zanašeli do informačního systému IS MONIT7+, a to všichni otevřeně učinili. V průběhu dokazování přitom nevyšlo najevo ani nic co by svědčilo o tom, že někteří z nich měli nějaký bližší osobní vztah k obžalovaným, který by je vedl k zatajení jejich podílu na zavedení a tolerování dané praxe, byť sami nedokázali specifikovat kdo konkrétně jí zavedl, kdo jí rozšířil a jakým způsobem. Nepřímo pak tento závěr potvrdilo to, že o této praxi nevěděli – jak vypověděli – ani slyšení pracovníci auditu, kteří kontrolovali průběh hodnocení prakticky během všech výzev regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – Ing. D. N. a Ing. H. R. – ani metodici odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, s nimiž byly průběžně konzultovány všechny volené postupy – Ing. K. K. a Ing. K. B. To vše umožnilo Městskému soudu v Praze uzavřít, že z výpovědí slyšených svědků nebylo možné dovodit, že obžalovaní věděli o uvedené praxi.

Nic takového přitom nevyplývalo ani z obsahu zaznamenaných prostorových a telefonních odposlechlů a zachycené komunikace prostřednictvím SMS zpráv a e-mailové komunikace. To platí i ohledně výše zmíněných odposlechnutých hovorů, připomenutých Vrchním soudem v Praze. Pro názornost lze ocitovat ty jejich pasáže, které byly orgány činnými v přípravě označeny za zájmové:

Prostorový odposlech kanceláře obžalovaného JUDr. J. T. – akce ŠIML 4A
- zvukové soubory ze dne 7.9.2009 v 9:50 hod.: SIML04A_20090907_095000_CB.WAV

Do kanceláře obžalovaného JUDr. J. T. vchází Mgr. M. R. – vedoucí oddělení [REDAKCE] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

JUDr. J. T.: Já jenom na chvílku, protože jsme posunuli dál to hodnocení.

Mgr. M. R.: No.

JUDr. J. T.: Respektive, aby to mělo všechny aspekty, tak jsme tě radši nechali schválit jako externího hodnotitele, do toho seznamu externích hodnotitelů, byť jsem si říkal, že ty až tak externí nejsi, když jsi tu, ale pro to hodnocení jsi externí hodnotitel, takže radši jo, aby s tím nebyl problém. A v pátek to bylo schválený. Teď už se to věcný rozběhlo, dali jsme ti tam 17 projektů, což si myslím, že je tak akorát.

Mgr. M. R.: Jo.

JUDr. J. T.: Že to není ani hodně ani málo, ani že bys to nějak nestíhal mimo svojí klasickou činnost. Vidím to tak nějak +-1.500,- Kč za jeden ten projekt. My i máme v operačním manuálu nějakou přílohu v podobě stanoviska externího hodnotitele, s tím, že já si myslím, že by určitě bylo dobrý napsat třeba jednu, dvě maximálně, stránky o tom projektu nějakou lidskou mluvou to stanovisko, protože by de facto ten postup měl být podle operačního manuálu takovej, že vy se vyjadřujete jako externí experti k nějakým problematikám, což může bejt celý projekt, ale neměli byste tak úplně bodovat, že jo.

Mgr. M. R.: Hm.

JUDr. J. T.: Ale uděláme to tak, že sepišete jednu dvě stránky, vyplníte i to věcný hodnocení, tu tabulku, a ten zodpovědný hodnotitel, protože to nebudeš mít ty přiřazený, tak si to ještě přečte, prolítne, prokontroluje, ale bude to mít de facto celý.

Mgr. M. R.: Jo. Jo.

JUDr. J. T.: Samozřejmě že to trochu bude obtěžovat napsat jednu a půl stránky o tom, ale zase by to tak mělo bejt.

Mgr. M. R.: Jo, jasný,

JUDr. J. T.: Protože podle toho operačního manuálu má být k tomu napsaná nějaká litanie. Samozřejmě, že máš jednapětkový projekty, pak teoreticky ještě počítám že by ses mohl ještě zapojit do tý dva-dvojky, dva-trojky. Tak nějak ke konci tohoto týdne ozvi se V. ona bude už mít pro tebe nějaký projekty. Nějak jsme to rozvrhli, aby byly velký, malý, malý obce, velký obce. Aby to byl takový pelmel.

Mgr. M. R.: Jo, to já se s ní dohodnu.

JUDr. J. T.: Ne, to ono už je. Ona to stejně určuje jako vedoucí.

Mgr. M. R.: Jo tak ona mi to řekne.

JUDr. J. T.: Jenom to nesmí opustit úřad, tak ty si to vezmeš do kanceláře stejně, takže to je v pohodě, jen dávat pozor na to, aby se nějak nepoztrácely věci. Pak se taky musíme dohodnout, asi příští týden, až se vrátí H. jakou formou to taky uděláme. Je to taková solidní věc, že pomůžeš úřadu.

Mgr. M. R.: Jo, rád.

JUDr. J. T.: Takže takhle bych to viděl. Asi tě zatím nikdo neinformoval, já jsem to nechtěl před tím pátkem nějak rozjíždět, dřív než to bude schválený. Takže už se nějak začalo, snad minulý týden, mají po třech projektech ohodnoceno, takže je to v rozjezdu, takže myslím, že když příští týden začneš, tak na to vychází nějakých 4-5 týdnů.

Mgr. M. R.: Pohoda.

JUDr. J. T.: Takže ve čtvrtek se tý V. ozvi a domluvte se nějak konkrétně.

Mgr. M. R.: Dobře. (č.l. 1212 a 1213 trestního spisu)

v 9:30 hod.: SIML04A_20090922_093000_CB.WAV:

Do kanceláře obžalovaného JUDr. J. T. vchází obžalovaný Ing. M. P.

Obžalovaný JUDr. J. T. hovoří s obžalovaným Ing. M. P. o tom, že proto, aby měl více času na plnění ostatních úkolů, tak nyní bude dělat nějakou práci za něj M. (Ing. M. S.). S ním o tom již hovořil a dnes v 9:45 to řekne i hodnotitelům. Že mu chce co nejvíce odlehčit.

Ing. M. P.: Mě je to fuk, ale já si myslím, že to je zbytečný krok. Jde o to, že to co oni mi pošlou, tak tím že v tom mám systém, tak pro mě je to práce – tohle teda co se týká těch pátečních tabulek pro tebe – tak pro mě je to práce tak na jednu hodinu. Tím že vím kam šáhnout. Tam mě se nezdá úplně logický, aby to dělala M., ale jestli to chceš, tak mě je to celkem fuk.

JUDr. J. T.: Ať si to M. vyzkouší. Když víc lidí bude vědět o systému v jakém to běží, klesne paranoia plzeňských politiků, že se to šmrdlá tady v Budějovicích. To je jako taky jeden z důvodů.

Ing. M. P.: Tak šmrdlá, šmrdlá se to u nich, a já pak jen ty jejich údaje tady dávám dohromady.

JUDr. J. T.: My víme jak to je, ale oni si pak zase budou říkat, oni se pak budou ptát: A kdo? Protože nějaký nepoměr vyjde zase 2:1 jihočeskej versus plzeňskej, byť třeba menší než 2:1, a to je pro mě docela dobrý argument, že to bylo celý v režii toho plzeňského územka. Koneckonců jsi to dělal asi dvakrát nebo třikrát, tak ať si to taky oni vyzkouší.

Ing. M. P.: No zdá se mi to jako zbytečný.

JUDr. J. T.: Chtěl bych taky, aby – ještě nevím, jak nám to tam vyjde časově na tom konci – aby prostě jako to bylo minule, aby třeba ty plzeňský si vzali nějaký balík 10-15 a jihočeský koukli zas na nějakých 10-15 plzeňských, jestli opravdu při tom sladování dochází k tomu sladování. Už minule jsme říkali, že je to dobře.

Ing. M. P.: Tak dobrý a co teda teď s tím věcným. Takže to bude probíhat jako teď, když to posílala M. mě, tak já to budu posílat jí?

JUDr. J. T.: Ne, já bych to udělal rovnou, ať to ty lidi posílají ve čtvrtek rovnou jí.

Ing. M. P.: Tak já bych to taky tak rád viděl.

JUDr. J. T.: Tak můžou to v kopii poslat tobě.

Ing. M. P.: Nebo ať M. to posílá potom tobě a i mě.

JUDr. J. T.: Jde o to prostě to nějak zjednodušit a přenést to na ně. Já neříkám, že se tam nudí v Plzni, ale... (č.l. 1201)

Prostorový odposlech kanceláře obžalovaného JUDr. J. T. – akce ŠIML 4A - zvukové soubory ze dne 29.9.2009 v 11:10 hod.: SIML04A_20090929_111000_CB.WAV: V kanceláři obžalovaného JUDr. J. T. hovoří s obžalovaným Ing. M. P. a baví se o chodu úřadu.

JUDr. J. T. říká, že mu psala M. mimo jiné o tom, že jihočeský projekty v oblasti podpory 2.4. jsou hrozně vysoko bodovaný.

Ing. M. P.: Já o tom vím.

JUDr. J. T.: S tím těžko něco udělám, i když něco by to chtělo.

Bc. M. P.: Zatím je domluveno interně, že se V. znovu na 2.4ku koukne, tak na 1 až 2 projekty, který jsou vysoký.

JUDr. J. T.: No, ty nás sežerou plzeňáci, jestli jim projdou jen tři školy.

Bc. M. P.: No tak já nevím. Uvidíme, ono těžko říct.

JUDr. J. T.: Jako může to tak bejt. Stejně to tak v 3.1. bejvá, ale pokud by to mělo bejt tím, že tady se hodnotí vejš, obecně, no tak...

Bc. M. P.: Hm... (č.l. 1243)

Prostorový odposlech kanceláře obžalovaného JUDr. J. T. – akce ŠIML 4A
- zvukový soubor ze dne 7.10.2009 v 10:30 hod.: SIML04A_20091007_103000_CB.WAV:
Do kanceláře vchází obžalovaný JUDr. J. T. s PhDr. A. H. – odboru Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

PhDr. A. H.: Mluvil jste s B.? Jak to dopadlo včera? (dne 6.10.2009 probíhaly v Plzni úkony podání vysvětlení svědků S. a L., kterým byl přítomen JUDr. B. a B., kterému byl přítomen Mgr. P. v substituci za Mgr. S.)

JUDr. J. T.: Včera? No dobře.

PhDr. A. H.: Dobře.

JUDr. J. T.: Dneska tam jdou další dvě, R. a A. No co tam, ale bylo včera?

PhDr. A. H.: Já vám to hned řeknu. Já jsem to slyšela poprvé. Byl tam L. a ta druhá. Taková hubená, ne ta úplně nová, taková malá, inženýrka. Taková hubená, brejlatá.

JUDr. J. T.: To je R.

PhDr. A. H.: No tak ta byla ještě arogantnější než to... Já jsem jim řekla, že to maj po pravdě říkat, že věcně se k tomu nebudu vyjadřovat, že tomu nerozumím, a tak jsem k tomu mluvila, a oni když se pak ptali na různé věci, na což nebylo těžký odpovědět, tak oni řekli: No ale podívejte se, tady jsou nějaké povinnosti, který my jsme neplnili a my k nim budeme vypovídat, tak buď uškodíme – taky jsem jim říkala že by měli mluvit pravdu – a oni říkali tak buď uškodíme sobě nebo úřadu. No a já jsem říkala: A v čem? No a teď říkali dvě věci, že by měla bejt nějaká zásada čtyř očí a pak vystoupila ta R. a říkala, že v jiných věcech. Já jsem jim říkala, víte co, na tohle se mě neptejte, to já nevím. Jestli tu děláte, co si myslíte, že není správně, tak se dohodněte s Budějovicema, jak to dělají v Budějovicích, protože některý věci se třeba nestihli a rozhodně to nebylo protizákonný, jestli někde jste postupovali v rozporu s manuálem. Já jsem diskuzi k tomuhle vůbec nepřipustila. Ale jednoznačně ta R. ta mluvila jako čarodějnice. Buď že uškodí úřadu, to jsou slova R. nebo sobě. No a L. říkal, že ty věci, ty projekty, nemají uzamčený ve skříních. Tak jsem říkala, tam to řekněte po pravdě. To když tady někdo vidí ty štosy, tak takový skříně snad ani nejsou, to bysme museli mít ještě jednu budovu vedle.

JUDr. J. T.: K tomu když říká, že to nehodnotí čtyři oči, to je asi jakoby že to nehodnotí dva úplně samostatně, a to je pravda. Ale my k tomu máme vydanou interní metodickou pokyn, že to v případě velkého počtu žádostí můžou hodnotit dva dohromady.

PhDr. A. H.: Já bych to nemohla rozvádět, protože já bych se do toho zapletla, ale tady to vím. Ta R., ta byla taková velice razantní ... No ale jinak, já si myslím, že ať tady budete ještě půl roku, nebo rok, nebo pět let, že to všechno dopadne dobře. (č.l. 1193)

Prostorový odposlech kanceláře obžalovaného JUDr. J. T. – akce ŠIML 4A
- zvukové soubory ze dne 8.10.2009 v 11:10 hod.: SIML04A_20091008_111000_CB.WAV
v 11:30 hod.: SIML04A_20091008_113000_CB.WAV

Do kanceláře vchází spolu s obžalovaným JUDr. J. T. obžalovaný Ing. M. P. a baví se o obsahu školení, kterého se zřejmě Ing. M. P. účastnil. Poté pokračuje obžalovaný JUDr. J. T.

JUDr. J. T.: Já jsem ti neposlal ani tu tabulku.

Ing. M. P.: Tak já jí zatím ani nepotřebuju.

JUDr. J. T.: Ona stejně M. psala, že č. 2.4. se bude výrazně měnit. Rozdíl v bodování je někde 5 až 8 bodů, ale kvůli nějaký systémový chybě, ne že by se nahodnocovalo.

Ing. M. P.: To já ti vysvětlím. Tam se jednalo o základní školy a základní školy mají v těch výběrových kritériích nějaké ty koncepty, a my jsme automaticky, a to jsme dělali už předtím, že jsme dávali automaticky 100, protože každá základka to ze zákona musí řídit.

JUDr. J. T.: Dobrý, tak hlavně, aby se to sladilo.

Bc. M. P.: Každopádně jsme 40 projektů znova zkontrolovali. Co mám zatím informace, tak z těch 40 se u 10ti se bude snižovat, protože jsme se nakonec domluvili, že když tam neudělali odkaz na to, že mají ty koncepty, tak mají 0 bodů. Když je odkaz nějak neurčitej, tak mají 50. A u těch ostatních 30ti projektů tak co mám informace, a to byly ty vysoko, tak tam stejně to bylo napsaný. Další věc byla „cash flow“ – to taky jsme měli hádku minulý týden.

JUDr. J. T.: O tom mi M. říkala Psala mi, že je to něco s financema, že oni to posuzovali přísněji téměř u všech projektů.

Bc. M. P.: My jsme se dohodli tak, že 2.4. přehodnotíme my, že se k ní vrátíme, a předěláme to podle těch koncepcí. A oni zase to „cash flow“ budou dělat podle nás.

JUDr. J. T.: Mě je to jedno, ať je to tak nebo tak, hlavně ať je to stejné.

Bc. M. P.: Mě jde o to, abys věděl, jak jsme hodnotili my a jak jsme to srovnali. Jsem přesvědčený, že ta 2.4. se pohne, ale nejsem přesvědčený, že se pohne nějak výrazně.

JUDr. J. T.: A ještě k té objektivizaci. Teď po pátku to dodělám, kdyby byly někde nějaký extrém. Mám tu asi 8 a 8, od tebe a od M., tak nějak to vycházelo, že si plzeňský vezmou 8 jihočeských, takových buď nějakých extrémů, ať už vysokých, nebo nízkých, nebo hraničních a stejně tak ÚČ (územní odbor jihočeský) plzeňských. A ten režim by měl být takový, že by se na to nechalo pondělí (12.10.2009), já bych ani víc než 8 nechtěl, aby měl každý třeba 2.

Bc. M. P.: To ani nejde víc. Jde o to abychom měli podklad, že ta snaha byla co nejvyšší.

JUDr. J. T.: Já to říkám i těm politikům, protože samozřejmě všichni mi říkají: a jak dopadlo tohle, a když se treťí do něčeho, co je někde v prdeli, tak já říkám: já to můžu maximálně nechat od někoeho kontrolně obodovat z druhé strany a pokud to tak je, tak to tak je a pokud to tak není tak... Myslím si, že to třeba bude o bod nebo o dva, žádný posun, jen pohled jiného hodnotitele... V pondělí M. přiveze ty určené projekty a tady skouknou tamty, takže jí budu muset nejpozději zítra zaslat finální seznam, aby je přivezli. A prosím tě, ona pořád ještě není zabitá, ta myšlenka s tou změnou pravidel hodnocení od Z.

Bc. M. P.: No tos mi říkal.

JUDr. J. T.: Projednával jsem to sice nějak s náměstkama, tak ti sami o sobě řekli: No to je blbost. Jako nemusí to být úplná hloupost, ale musí to být pro další výzvy, nemůžem teď říct v běhu výzvy, že budou jiný pravidla. Projednal jsem to i tady a ještě včera, to je zajímavá situace, včera u K. ten ještě volal Ch. a shodli se, že že to je blbost. Za půl hodiny mi volá a říká mi: Tak jsem to projednal s náměstkama, souhlasí s tím. Tak jsem hrál blbého a ptal jsem se, jak to teda bude, a on, že by se udělalo 10 bodů pod tu linii. Tak já mu říkám, to je zase divný, protože pak ty, který je třeba přeskáčou někde, protože se tam objeví chyba, tak ty nad, který spadnou pod (hranici úspěšnosti) tu možnost neměli, takže 10 nad i pod, jsem si s ním hrál. No a pak volám K. a on mi říká: No to je vůl, s námi nic neprojednal. Říkal počkej, já zavolám ještě do Plzně, Ch. taky nic neví. To je fakt neskutečný, jak to zkouší.

Bc. M. P.: Velký hráči.

JUDr. J. T.: A pak tady člověk už jako nemůže věřit ničemu.

Bc. M. P.: Tak uvidíme jak to bude v konečném efektu.

JUDr. J. T.: No, hlavně ten nepoměr je šílenej.

Bc. M. P.: Mě to je jasný, že budou zase rvát.

JUDr. J. T. Ale jo, ale slad'ovali jste a nějaký vzorek projektů necháme kontrolně znovu obodovat.

Bc. M. P. Ale vždyť víš, vždycky se něco objeví, třeba to cash flow jsme nikdy neřešili ve slad'ovacích schůzkách, protože obě strany si mysleli, že to je jasné. Nebo teď se objevila ta koncepce (školsví).

JUDr. J. T. Jako těch aspektů je tisíc, že jo. Teď si dovedu představit toho politika, jak za ním přijde ten stěžovatel a začne mu říkat, že nedostal 100 bodů za tohle, a teď ten politik, kterej vůbec neví, co se hodnotí, jak se hodnotí, tak teď mu moudře řekne: Ty máš pravdu F. Jinak, já už stejně vymyslel, že jak oni chtějí ty integrované plány rozvoje území, že by se tam měla dát nějaká diference ve prospěch Plzeňského kraje, která by eliminovala to, že v té obecné rovině, to zas pak bude opačně. Tak ať si pak řeknou dobře, tak 250 bude Plzeň a 150 bude jihočeskej, tím se ten poměr úspěšnosti trochu vyrovná. No jinej nástroj nemáme.

Zvoní telefon, JUDr. J. T. bere hovor: Dobrý den... No mě to trochu včera zaskočilo, že mi tvrdí, že to má s váma dojednaný, že ano, ten nový systém, přitom jsme půl hodiny před tím ... no, ... ano, jestli potřebujete, tak ano. No, není problém. Zítra třeba? V půl desáté? Hm. To asi by se mohl i vyspat ráno. Myslím, že když bude vůle z obou stran to nějak rozumně vyřešit, tak to máme do deseti minut vyřešené. Jo? ... Určitě, já ho rád uvidím. Díky. (volal M. Ch. - kraje a domlouval schůzku k řešení problému Regionálního technického muzea v Plzni.)

JUDr. J. T.: Říkal, že je neskutečnej a že SMSku si nechá dlouho uloženou. Nevím, co měl... (JUDr. J. T. vysvětluje Bc. M. P. problém Techmánie a regionálního technického muzea a doložení údajů zřejmě falšovanou listinou. JUDr. J. T. říká, že zítra přijedou, protože to chtějí nějak se cít ukončit) A my nemáme zájem něco strhávat, když to nedostanou. (č.l. 1244 až 1247)

Prostorový odposlech kanceláře obžalovaného JUDr. J. T. – akce ŠIML 4A - zvukový soubor ze dne 12.10.2009 v 11:50 hod.: SIML04A_20091012_115000_CB.WAV
V kanceláři obžalovaného JUDr. J. T. probíhá porada, které se účastní Ing. D. N., PhDr. A. H., Ing. M. P., Ing. K. B., Ing. M. S. a další blíže neztotožněné osoby.

Zpočátku hovoří Ing. D. N. o plánovaných úkonech oddělení interního auditu. Následně JUDr. J. T. vyzývá územko České Budějovice:

Ing. M. P.: Takže já budu stručný. Na administraci, jak už jsme se bavili, dneska by mělo finišovat věcné hodnocení, takže do středy by mohlo být zadáno vše do Monitu. Dneska se kontroluje ještě těch 20 projektů, 10 jihočeských a 10 plzeňských. Takže tam pak ještě se chci domluvit, jak bude probíhat ta objektivizace z hlediska možných změn hodnocení.

JUDr. J. T. To se musíte domluvit s M.

Bc. M. P. Já chápu, že když tam vyletí nějak +- bod, tak to není nějak určující. Já bych řešil spíš takový ty větší rozdíly.

JUDr. J. T. Já to беру tak, že vždycky ten kterej to dělá jakoby z toho druhého územka, tak je takovej kontrolor v uvozovkách a vždycky se pak sejde s tím příslušným hodnotitelem a řeknou si vše podstatné. Ale finální hodnocení je na hlavním a vedlejším hodnotiteli.

Bc. M. P. Jasně. Ještě pak vlastně jedna věc. Protože jsme vlastně využili služeb externích hodnotitelů, tak tam následně proběhly u některých těch projektů ještě nějaký korekce, slad'ovací schůzky.

JUDr. J. T. To je v pořádku. V návaznosti na to vyjádření externích hodnotitelům podle operačního manuálu, to tak i je.

JUDr. J. T. vyzývá M. (Ing. S.)

Ing. M. S. U nás taky teď řešíme spíš takový ty provozní věci, týkající se žádostí a tak. Nedaří se nám stíhat průběžný monitorovací zprávy. (Dále probírá s JUDr. J.)

T..... v této souvislosti možnost změnit operační manuál. Jde o to prodloužit lhůtu k vyřízení pro oddělení kontroly – tedy z 5 pracovních dnů – JUDr. J..... T..... navrhuje tak na 60 pracovních dnů.)

PhDr. A..... H..... Já chci jenom říct, u těch externích hodnotitelů, nezapomeňte, aby to dostali zapláceno, písemně nám sdělit co posuzovali. To je důležitý. My jsme uzavřeli dohodu. (č.1. 1248 a 1249)

Prostorový odposlech kanceláře obžalovaného JUDr. J..... T..... – akce ŠIML 4A
- zvukový soubor ze dne 12.10.2009 v 14:10 hod.: SIML04A_20091012_141000_CB.WAV:
Do kanceláře obžalovaného JUDr. J..... T..... přichází obžalovaný Ing. M..... P.....
zpočátku řeší vyslání zaměstnanců na školení do Bruselu.

Ing. M..... P.....: Jinak jsem sledoval, jak to probíhá, ta objektivizace, a zatím docela jako dobrý, v zásadě plus mínus stejně. H..... K..... říkal, že si myslí, že A..... je hrozně přísná v tý 3.2, že mu tam vychází u nějakých projektů třeba o dva body plus. Že by jim to prostě dal a že si myslí, že ona to zbytečně zařezává. Říkal jsem to pak D..... S.....
JUDr. J..... T.....: No tak dva body asi nic neřeší.

Ing. M..... P.....: No ve většině by to nemělo řešit. Já nevím, jestli chceš, abys u toho taky možná potom byl, ne? Že bysme si jako vzali tu tabulku, abys viděl, jak se to tam pohybuje. Musíme se pak domluvit nějakým konsenzem, kam teda ty body šoupnem.

JUDr. J..... T.....: To se domluvte nějak s M...... Já jsem M..... řekl, že to je na ní a že vše vede ona. A ať se ti hodnotitelé dohodnou.

Ing. M..... P.....: Jo. Teď jsem se tam byl podívat na ty plzeňáčky jak to tam hodnotí a ta jedna má Benefit, jedna studii a jedna přílohy. Dělalí tři jeden projekt a zatím udělali dva. My už jsme hotový. Ale řekly mi samy, že z těch dvou jeden vyšel 96,5, takže to prostě nic nn věci nemění.

JUDr. J..... T.....: A kolik měl?

Bc. M..... P.....: Já teď nevím přesně, já jsem u sebe nekoukal.

JUDr. J..... T.....: Školství?

Bc. M..... P.....: Ne, 3.1. Ale jestli měl 98 nebo 95 to je jedno. Nevím přesně, ta S.....

JUDr. J..... T.....: To C.....

Bc. M..... P.....: No a pak nějaký jeden, tam říkala, že jí vyšlo v podstatě to samý, akorát že tam je jeden indikátor, kterej by neuznala. Pokud by neuznala ten indikátor, tak by to šlo dolů. To je zrovna pan F..... Teda, já to nechápu. Ono se jí nezdá, že má indikátor sportoviště, nebo sportovní zázemí, nebo něco takového, a on tam chce udělat hřiště normálně. A jí se to zdá málo, na ten indikátor. To si myslím, to je zařezávání. Jestli takhle hodnotila svoje, že nestačí hřiště, no tak co pak chce, jako.

JUDr. J..... T.....: No ale ten F..... je druhý a má asi 95 a procházely i s 83, takže ten indikátor by to nesundal,

Bc. M..... P.....: No ano, on ale ten indikátor i naplnil.

JUDr. J..... T.....: No ono spíš jde o to, že ten pohled různéj bude vždycky.

Bc. M..... P.....: Vždycky ano, ale tohle už se mi zdá až moc, jako drsný. Prostě jako máš hřiště, ale nespĺňuješ indikátor. Co tam chce ještě, aby tam udělal plovárnu, nebo já nevím. D..... S..... mi sám říkal, když jsem mu to vyprávěl, že on to ví, že ona je přísná. Takže já si říkám, jestli to není jako zbytečný, aby tohle dělala, protože si zařezává vlastní region.

JUDr. J..... T.....: Tak já jsem tam asi dal nějaký 3.1, pod čarou, plzeňský právě, ne?

Bc. M..... P.....: No to hodnotíme my, ta jejich, a to už máme hotový. Tam žádné rozdíly jsme nenašli. Je to tam v bodech, jako plus mínus jeden bod. Takže já teď nevím, já to nedosadil ještě do tý tabulky, takže nemůžu říct, jestli to tam může stačit.

JUDr. J..... T.....: Tak to se můžeme kouknout rovnou.

Bc. M. P.: Ale já teď nevím konkrétně, jestli zrovna tyhle. Já si myslím, že tě bude zajímat, až to s M. uděláme kompletně.

JUDr. J. T.: No těm může stačit desetina.

Bc. M. P.: No tak jestli zrovna oni mají plus bod, tak by jim to stačilo. Určitě.

JUDr. J. T.: No ono by to možná ani nebylo od věci, jestli to tak je. Dostanou 20 milionů v Plzni, že jo.

Bc. M. P.: My na to s M. samozřejmě kouknem tak nějak globálně, ale zase při zachování těch výběrových kritérií.

JUDr. J. T.: Tak mi to pak nějak pošlete. Pošlete mi konsenzus.

Bc. M. P.: Konsenzus. No je to takový divný, no. Já na to už trošku koukal, na ten seznam, jak jsi mi poslal, a je to v nějakých těch oblastech nešťastný. (JUDr. J. T. přeposlal dne 12.10.2009 v čase 12:56 min. Ing. M. P. e-mail, který obdržel od Ing. M. S. dne 9.10.2009 a jehož přílohou byl přehled pořadí ohodnocených projektů v jednotlivých oblastech podpory).

JUDr. J. T.: No tak zas na druhou stranu ten celek je 59 ku 41 a to jako na to, že by to podle statistik mělo být 66 ku 33, nebo ještě víc, tak to není až tak tragické.

Bc. M. P.: No to je ještě celkem dobře. Ale s tím nic neuděláme.

JUDr. J. T.: Ale těžko se mi to bude jako tohle říkat: Helejte, máte dost. Ale je to tak. Tak ono to minule taky bylo plus mínus tak. Pošleme je za A.

Bc. M. P.: Ať si to vysvětlujou s ní, že jim neuznala multifunkční halu.

JUDr. J. T.: Když to nechce uznat, tak já jí nemůžu říct: Uznej to.

Bc. M. P.: No a ty externí hodnotitelé, to se tam budu muset ještě podívat, jak to tam bylo. Prej se tam jednalo o nějakých pár bodů. Mě to říkala K., já jsem se na to ptal.

JUDr. J. T.: L. (manželka JUDr. J. T.) mi to dávala pro V. (H.) a nějak jsem se koukal a pak jsem viděl, že to je o jeden – dva body někam jinam, tak jsem si říkal: Jo, asi si to pak nějak slad'ovali. L. za K. (Z.) chodila a říkala hele, jak hodnotíte, a ještě to dělaly spolu, tam mě to trošku jako překvapilo, ale jejich věc.

Bc. M. P.: No tak ono spíš je to trošku o tom, že ne vždycky všechno v tom slad'ovacím procesu podchytíš.

JUDr. J. T.: Ale mě je to jedno a je to i správně, že od externích hodnotitelů to je jen doporučení, že to není třeba dělat úplně podle externích hodnotitelů. To je taky jako kus na tom dobrýho.

Bc. M. P.: Dobrý hele. Tak jo. (č.l. 1250 až 1252)

Prostorový odposlech kanceláře obžalovaného Ing. M. P. – akce ŠIML
- zvukový soubor ze dne 13.10.2009 v 8:30 hod.: SIML04B_20091013_083000_CB.WAV:
Obžalovaný Ing. M. P. s někým telefonuje, s nějakou ženou (zřejmě K.).
Ing. M. P. se omlouvá, že nevolal už včera, ale že včera ještě řešil to hodnocení, tak nechtěl moc rozptylovat. Na dopis od ní koukal, ale moc tomu nerozumí. Ujasňuje si, zda jsou tím myšleny projekty, které mají pod 60 bodů. To je mu potvrzeno. Ing. M. P. k tomu sděluje, že ta finální tabulka bude tak do hodiny. A myslí si, že potom aby to napsala M. S., ta to dostala za úkol.

Později Ing. M. P. pokračuje: Tak do tohohle já už nevidím. Tam vlastně jde o to, že my jsme měli včera objektivizaci, což vlastně znamenalo, že 10 plzeňských projektů jsme hodnotili znovu my a 10 budějovickejch, tedy jihočeskejch, hodnotili Plzeňáci. A u některých se zjistilo, že třeba oni by to hodnotili o něco jinak, takže se upravovalo, když hodnotitelé uznali, že to je oprávněný, a nebo, pokud ten rozdíl byl takovej minimální, že to stejně nemělo vliv na výsledek toho projektu, tak se to třeba po dohodě nechalo. Ale v zásadě my už dneska

od rána zadáváme všechny údaje do Monitu na základě [REDAKCE] pokynu, takže my teďka v tuhle chvíli s tím už neuděláme nic, protože dneska to musí být zapsané do Monitu dle operačního manuálu... Takhle, já vám můžu zaslat seznam těch projektů, který prošly touhle objektivizací, ten já tady mám, ten překliknu. ... No ono takhle, ono se nedá říct přebodování, ono se dalo vždycky tomu druhému, tedy tomu z jiného kraje, a ten si to kontrolně obodoval, jo? A buď zjistil, že souhlasí s bodováním toho prvního hodnotitele z Plzeňského kraje, takže se domluvili, nebo třeba si s ním sedli a řekli si, tady bych dal o bod a půl víc, protože bych mu uznal, že má tohleto. A ten druhý řekne to ne, hele, to je takhle, já znám ten projekt ještě detailnějš. Jo, takže takovýmhle způsobem to probíhalo. Já si myslím že u 80% toho vzorku se žádná změna neudělala a asi jenom u 20%, kde jsme uznali za vhodný, že ta změna je výrazná a že to třeba i leckdy může ovlivnit výběr toho projektu, tak jsme jí udělali, protože by to bylo nefér vůči tomu příjemci. ... Ne, to tam nebylo nic takového. Tam se neobjevila žádná věc, která by mohla mít vliv i na jiné projekty. Jinak tamto jsem vám teda poslal, je tam seznam 10ti jihočeskejch, který hodnotila včera Plzeň, a obráceně. Jo a je tam vlastně i důvod, proč byl nasazen do toho seznamu, jo. Buď měl nějaký extrémě vysoký hodnocení, tak jsme kontrolovali, jestli to tam neujelo, anebo byl na hraně, a tam jsme zase kontrolovali, kdyby to třeba znamenalo, že mu třeba chybí půl bodu a náhodou to tam třeba opravdu bylo, tak aby je zbytečně neztratil. (č.l. 1255 a 1256)

Prostorový odposlech kanceláře obžalovaného JUDr. [REDAKCE] T[REDAKCE] – akce ŠIML 4A
- zvukový soubor ze dne 16.10.2009 v 8:50 hod.: SIML04A_20091016_085001_CB.WAV
v 9:10 hod.: SIML04A_20091016_091001_CB.WAV:

Do kanceláře obžalovaného JUDr. [REDAKCE] T[REDAKCE] přichází PhDr. [REDAKCE] V[REDAKCE], [REDAKCE] společnosti ReRa a.s., která mimo jiné podává žádosti o dotace do regionálního operačního programu Jihozápad. JUDr. [REDAKCE] T[REDAKCE] se s ním vítá. PhDr. [REDAKCE] V[REDAKCE] říká, že se chce stručně zeptat na projekt, o kterém psal v SMS zprávě. Po určité době jednání pokračují:

PhDr. [REDAKCE] V[REDAKCE]: A to mě mrzí a i trochu překvapuje, že ty Brčálníky dopadly tak špatně, protože to dělal zkušeněj kolega a velmi pečlivě a taky v RIPu a taky podnikatelé.

JUDr. [REDAKCE] T[REDAKCE]: My jsme rádi za každý kvalitní projekt z Plzeňska. To když si to tam přečtete, tam jsou ty nůžky úplně neskutečně rozevřeny pro Jihočeskej kraj. Tam je to skoro 10 ku 1. Já těm kolegům nemůžu říct: Helejte, tak jich tam nasuňte dopředu 10, ty tam jsou. To jako reálně tak není.

PhDr. [REDAKCE] V[REDAKCE]: Ale že ten Brčálník. To není odfláknutý, ani nepromyšlený, jestli to tam nevydusily indikátory, to neumím odhadnout.

JUDr. [REDAKCE] T[REDAKCE]: Já jsem třeba ještě pro jistotu nechal kontrolně ohodnotit ten první projekt v pořadí, ten jihočeskej, protože ono asi ze 40ti je jich 35 jihočeskejch v tý 3.1. v tom Áčku, který měl asi 95,6 bodů (jedná se o projekt č. CZ.1.14/3.1.00/05.01647, název: Junior centrum Slupečná, žadatel Conduco a.s.), schválně sem přijeli plzeňáci ať ho obodujou sami, jestli jako nebudou nějak hladinově níž a obodovali ho na to samý. Pro mě je to už absolutní jistota, protože i vy a G-project a i ostatní už píšete i ty plzeňský projekty a stále tam neuspívaj. Takže já už jako nevím, kde ta příčina může bejt... (č.l. 1362 a 1363)

Prostorový odposlech kanceláře obžalovaného Ing. M[REDAKCE] P[REDAKCE] – akce ŠIML 4B
- zvukový soubor ze dne 19.10.2009 v 10:50 hod.: SIML04B_20091019_105000_CB.WAV:

U obžalovaného Ing. M[REDAKCE] P[REDAKCE] v kanceláři [REDAKCE] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad (podle hlasu vedoucí útvaru interního auditu Ing. D[REDAKCE] N[REDAKCE]) začíná hovor: Už jste se nějak dohodli s těma indikátorama? S Plzeňákama?

Ing. M[REDAKCE] P[REDAKCE]: Ještě se to řeší. M[REDAKCE] (Ing. S[REDAKCE] řkala, že to bude ještě zjišťovat, že je to pro ní nová informace.

Ing. D. N.: Ale spíš by měla být politika, ne co je správnější, ale jestli to Plzeňáky víc nebo míň poškodí.

Ing. M. P.: No tam je to právě poškodí každopádně.

Ing. D. N.: No teď jde o to spočítat si obě dvě strany.

Ing. M. P.: Ale jestli se to týká těch sedmi, tak by je to poškodilo automaticky. Nás, jihočeský, to nepoškodí, protože jsme byli přísnější. Buď se bude dělat podle nás, a tím pádem oni ještě klesnou, nebo my budeme dělat podlet nich a my ještě stoupnem. Protože my jsme byli ti přísnější, takže nám ani jedna varianta neuškodí, jihočeskejm.

Ing. D. N.: No tak tady asi zvítězí politika, ne? *(smích)*

Ing. M. P.: No tak ..., už je to nepřijemný teď. Takhle, ono procentuelně, na peníze, to špatný není, nakonec. Ono to dopadlo nějak, myslím říkal, 58 ku 42 procentům.

Ing. D. N.: Ale na počty...

Ing. M. P.: Takže finančně to vypadá docela dobře. Když oni tam mají, že jim vyšla Klatovská nemocnice za 400.

Ing. D. N.: No jasně.

Ing. M. P.: Ale v určitých oblastech jsou totálně v prdeli. Tam ani nejde o to, že by se tam něco změnilo, ono tam nic nezměníš, ono to takhle zůstane. Tam jediný co hrozí je, že to neschválí a celá ta práce prostě půjde do prdele. Jenom kvůli tomu, že to neschválí, že prostě řeknou: Ne, my s tím nesouhlasíme. Ale já si myslím, že když to takhle bude, tak že by mohli těch 58:42 skousnout. Jo už z logiky, že my předložili jednou víc projektů na jihu, tak to je hodně velké argument a když budou argumentovat: No vždyť jsme přišli jenom o pár procent, o 8, a bylo to půl na půl, tak jako nevím... *(č.l. 1189 trestního spisu)*

V tomto kontextu je na místě předně uvést, že způsobu hodnocení projektů jedním hlavním a jedním vedlejším hodnotitelem a uplatnění pravidla (kontroly) čtyř očí je věnován jen jeden jediný zaznamenaný rozhovor, a to rozhovor mezi obžalovaným JUDr. J. T. a PhDr. A. H. uskutečněný dne 7. října 2009 v 10:30 hodin. Na něj také bez bližší specifikace odkazuje obžaloba s tím, že má prokazovat, že obžalovaný JUDr. J. T. – a zřejmě i obžalovaný Ing. M. P. DiS. – věděli, že ve skutečnosti nejsou projekty hodnoceny dvěma hodnotiteli, ale pouze jedním – a to hlavním – hodnotitelem. Příslušná část tohoto rozhovoru je přitom ocitována výše a je z ní patrné, že jmenovaní se během ní informovali o průběhu vysvětlení podávaných jednotlivými zaměstnanci Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad na policii a PhDr. A. H. sdělila obžalovanému JUDr. J. T. že někteří hodnotitelé z plzeňského územního pracoviště vyslovili před podáním vysvětlení obavu z toho, že při hodnocení nedodržovali pravidlo čtyř očí zakotvené operačním manuálem. Na to obžalovaný JUDr. J. T. reagoval konstatováním, že tím patrně minili to, že dvojice hodnotitelů nehodnotily úplně samostatně, a ihned k tomu dodal, že je vydán interní metodický pokyn, podle nějž „v případě velkého počtu projektových žádostí o dotace mohou hodnotit dva dohromady“. Z takto formulovaného vyjádření obžalovaného JUDr. J. T. během daného rozhovoru ovšem rozhodně nelze dovodit jeho vědomost o tom, že ve skutečnosti nehodnotili dva hodnotitelé, ale pouze jeden, a to hlavní hodnotitel, jenž zadával výsledky hodnocení do informačního systému IS MONIT7+ i za vedlejšího hodnotitele, jak tvrdila obžaloba. Naopak, obžalovaný JUDr. J. T. v tomto rozhovoru mluvil výslovně o dvou hodnotitelích a s poukazem na interní sdělení ze dne 17. března 2008 připustil pouze to, že mohli hodnotit dohromady. Obsah tohoto rozhovoru přitom nebylo možné v daném ohledu konfrontovat s obsahem žádného jiného zaznamenaného hovoru, neboť žádný záznam takového hovoru vztaheného k dané problematice nebyl pořízen. Hodnotit ho bylo možné v tomto kontextu pouze v souvislosti s tvrzeními samotných obžalovaných a ze svědectvím výše uvedených svědků, vesměs zaměstnanců Úřadu

Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Nikdo z nich – jak již bylo řečeno výše – však nepotvrdil tvrzení obžaloby o tom, že obžalovaní věděli o uvedené praxi bodového hodnocení toliko jedním ze dvou určených hodnotitelů. Na tom nic nemohly změnit ani širší skutkové souvislosti případu. Provedeným dokazováním se totiž nepodařilo objasnit kdo konkrétně takovou praxi zavedl a rozšířil a zda to nějak souviselo s již zmíněným interním metodickým sdělením ze dne 17. března 2008. Jisté je, že o ní věděli všichni interní hodnotitelé Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a [REDAKCE] jeho územního pracoviště v Plzni. Přesto bylo reálné, aby zůstala utajena před obžalovanými. Na to lze usuzovat předně z toho, že na rozdíl od jmenovaných sami nikdy žádný projekt nehodnotili a že shodné výsledky hodnocení obou hodnotitelů zanášené do pomocných excelových tabulek i do informačního systému IS MONIT7+ mohli přičítat tomu, že oba určení hodnotitelé po absolvování konzultací nad posuzovanými projekty dosahovali konsensu v podobě shodného bodového ohodnocení. Ostatně, stejně na tom byli i jednotliví metodici, auditori a kontrolori analyzující volené postupy a ani oni nezjistili – jak vypověděli – uvedenou prax. Přitom nebyl důvod jim nevěřit.

Pokud Vrchní soud v Praze poukázal na některé další z výše citovaných záznamů, tak kvůli tomu, že v nich shledal určité části, které by mohly nasvědčovat snaze obžalovaných o jisté nepřípustné manipulace v hodnotícím procesu. Citace, kterou to doprovodil, by tomu skutečně mohla nasvědčovat, avšak ve skutečnosti jde o kompilát vět z několika hovorů ne zcela přesně připisovaných oběma obžalováním, navíc vytržených z širšího kontextu daných hovorů. Patrné je to z přepisu těchto hovorů uvedeného výše. Jde o hovory uskutečněné ve dnech 12. října 2009, 13. října 2009 a 19. října 2009, prvního mezi obžalovanými JUDr. [REDAKCE] T[REDAKCE] a Ing. M[REDAKCE] P[REDAKCE] druhého mezi obžalovaným Ing. M[REDAKCE] P[REDAKCE] DiS. a auditorkou Ing. D[REDAKCE] K[REDAKCE] a třetí mezi tímtež obžalovaným a [REDAKCE] útvaru [REDAKCE] Ing. D[REDAKCE] N[REDAKCE]. První z těchto rozhovorů se týká tzv. objektivizace provedené dne 12. října 2009. Obžalovaný JUDr. [REDAKCE] T[REDAKCE] je během něj informován obžalovaným Ing. M[REDAKCE] P[REDAKCE] DiS. o jejím průběhu a oba komentují její průběh a bodové zisky určitých projektů. Jestliže přitom mluví o konsensu, tak tím míní konsensus nad změnami bodového ohodnocení určenými hodnotiteli a nad tím, zda změny vůbec provádět v případech, kdy nemohou ovlivnit status projektu z hlediska dosažitelnosti na dotaci. Na větu obžalovaného Ing. M[REDAKCE] P[REDAKCE] DiS. „Musíme se pak domluvit nějakým konsensem, kam tedy ty body šoupnem.“ citovanou Vrchním soudem v Praze reaguje v daném rozhovoru obžalovaný JUDr. [REDAKCE] T[REDAKCE] tak, že za to odpovídá Ing. M[REDAKCE] S[REDAKCE] a že je pouze na hodnotitelích, zda se dohodnou na případné změně hodnocení. Oba obžalovaní se pak v rozhovoru vyslovují kriticky k přísnosti hodnocení Mgr. M[REDAKCE] P[REDAKCE] roz. A[REDAKCE] z plzeňského územního pracoviště, ovšem s tím, že tato za své hodnocení nese plnou odpovědnost a oni do něj nemohou nijak zasahovat. Obdobně popisuje proces tzv. objektivizace obžalovaný Ing. M[REDAKCE] P[REDAKCE] DiS. v druhém z citovaných rozhovorů vedeném s auditorkou Ing. D[REDAKCE] K[REDAKCE]. Věty citované z tohoto rozhovoru Vrchním soudem v Praze na první pohled vyznívají tak, jako by provedení změn v bodovém hodnocení na základě tzv. objektivizace bylo věcí obžalovaného Ing. M[REDAKCE] P[REDAKCE] DiS. a někoho dalšího spolu s ním, když mluví v množném čísle, avšak ze záznamu celého rozhovoru jak byl citován výše je zřejmé, že ve skutečnosti bylo případné upravení bodového hodnocení jednotlivých projektů zařazených do procesu tzv. objektivizace výlučně na určených hodnotitelích. Obžalovaný Ing. M[REDAKCE] P[REDAKCE] přitom v daném rozhovoru navíc výslovně vylučuje, že by se jednalo o formu přebodování daného vzorku projektů. Poslední – třetí – z citovaných rozhovorů se odehrává mezi obžalovaným Ing. M[REDAKCE] P[REDAKCE] DiS. a [REDAKCE] Ing. D[REDAKCE] N[REDAKCE] už po zadání hodnocení do

informačního systému MONIT7+, tedy v době, kdy se v něm jakákoliv změna v hodnocení musela projevit v příslušném audit-trailu. Vrchním soudem v Praze citovanou větu „No tak tady asi zvítězí politika.“ přitom pronáší – patrně v nadsázce – Ing. D. N. nikoliv některý z obžalovaných, a obžalovaný Ing. M. P. DiS. na ní reaguje jen tak, že výsledný poměr úspěšných projektů je výrazně příznivější pro Jihočeský kraj, že to politici určitě ponесou nelibě a že hrozí neschválení celé výzvy, byť „procentuálně, na peníze, to tak špatné nakonec není...“. Z žádného z těchto hovorů přitom nelze dovodit, že by obžalování jakkoliv manipulovali s hodnocením projektů ani že by přímo ovlivnili hodnocení nějakého projektu.

Totéž obdobně platí ve vztahu k ostatním citovaným rozhovorům.

Čtyři z těchto rozhovorů se týkají procesu tzv. objektivizace, ať už přímo nebo nepřímo. Jde o rozhovory obžalovaných JUDr. J. T. a Ing. M. P. uskutečněné dne 29. září 2009 v 11:10 hodin a dne 8. října 2009 v 11:30 hodin, o rozhovory během porady v kanceláři obžalovaného JUDr. J. T. konané dne 12. října 2009 v 11:50 hodin a o rozhovor obžalovaného JUDr. J. T. s PhDr. V. uskutečněný dne 16. října 2009 v 8:50 hodin. Z citovaných prepisů těchto rozhovorů je patrné jaký význam přikládali obžalovaní možnosti prezentovat provedení tzv. objektivizace před politiky Plzeňského a Jihočeského kraje i před žadateli o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, stejně jako to, že setrvali na tom, že finální hodnocení všech projektů musí zůstat na určených hlavních a vedlejších hodnotitelích. Zaznamenaný průběh porady konané dne 12. října 2009 současně svědčí o tom, že o jejím konání byl informován jak audit tak pověřeni metodici. Škálu těchto záznamů vztahujících se k tzv. objektivizaci doplňuje obžalobou ani Vrchním soudem v Praze nezmiňovaný záznam rozhovoru mezi obžalovaným JUDr. J. T. a Ing. M. S. uskutečněný dne 17. září 2009 v 11:20 hodin. Z něj je patrné, že s iniciativou k provedení tzv. objektivizace přišla Ing. M. S. a že současně navrhla posléze uplatněný model výběru vzorku projektů ke kontrolnímu hodnocení v jejím rámci.

Další dva z citovaných záznamů uskutečněných rozhovorů se vztahují k zapojení externích hodnotitelů do procesu věcného hodnocení projektů v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Jedná se o záznam rozhovoru mezi obžalovaným JUDr. J. T. a Mgr. M. R. uskutečněný dne 7. září 2009 v 9:50 hodin a o záznam rozhovoru mezi obžalovanými JUDr. J. T. a Ing. M. P. DiS., k němuž došlo dne 12. října 2009 v 14:10 hodin. Z obou je patrné, že od externích hodnotitelů se očekávalo nejen vyjádření k posuzovaným projektům ale i zpracování jejich orientačního bodového ohodnocení. Stejně tak se z nich podává, že takové jejich bodové ohodnocení bylo zejména ve vazbě na výstupy z konaných sladovacích schůzek různě upřesňováno určenými interními hodnotiteli, na nichž bylo finální zhodnocení všech projektů. Tento skutkový závěr plně koresponduje se skutečnostmi vyplývajícími z opatřených listinných důkazů, zvláště pak z obsahu složek příslušných projektů vedených Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, a ze zpracovaných stanovisek externích hodnotitelů, jakož i ze svědectví slyšených osob, zvláště pak z výše citovaných výpovědí svědků Mgr. M. R., Ing. K. B. a PhDr. A. H.

Konečně, poslední z citovaných záznamů prostorových odposlechlů – záznam odposlechu hovoru mezi obžalovanými JUDr. J. T. a Ing. M. P. uskutečněného dne 22. září 2009 v 9:10 hodin – zachycuje okolnosti, za nichž došlo

k přenesení zpracování pomocných souhrnných excelových tabulek výsledků hodnocení z obžalovaného Ing. M. P. na Ing. M. S. Záznam tohoto rozhovoru mezi obžalovanými svědčí o tom, že obžalovaný JUDr. J. T. učinil tento krok zejména v zájmu odstranění pochybností plzeňské politické reprezentace o korektnosti prováděného hodnocení a v zájmu optimalizace nastavení kompetencí obžalovaného Ing. M. P. a Ing. M. S.

Skutečnosti vyplývající z citovaných záznamů prostorových odposlechnů nemohly nijak zásadně změnit ani doplnit výše citovaná skutková zjištění učiněná Městským soudem v Praze v prvním vyneseném rozsudku v této trestní věci. To platí i ohledně skutkových zjištění vztahujících se k obžalobou tvrzenému nesprávnému využití externích hodnotitelů v procesu věcného hodnocení projektů přihlášených na základě páté výzvy k podávání žádostí o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad, údajnému nepodstatnému utlumení námitkového řízení proti výsledkům hodnocení těchto projektů a tvrzenému potlačení auditního nálezu v rámci auditu systému PAS/03/2009. Ve vztahu k hodnotícím úvahám, které vedly Městský soud v Praze k těmto skutkovým zjištěním – citovaným výše – nevyslovil Vrchní soud v Praze žádné konkrétní výtky a Městský soud v Praze nemá nic čím by je doplnil.

Lze tedy zrekapitulovat, že v procesu věcného hodnocení projektů v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nebyly provedenými kontrolami zjištěny žádné systémové chyby. Takové chyby nezjistil ani **audit** provedený v průběhu tohoto věcného hodnocení. Důkazně je to doloženo textem auditní zprávy č. PAS/03/2009 a svědectvími auditorky Ing. H. R. a vedoucího útvaru interního auditu a nesrovnalostí Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad Ing. D. N. Dvě nejvýznamnější pochybení zjištěná auditem se sice odvíjela od nejednotnosti uplatnění určitých hodnotících kritérií na územních pracovištích v Plzni a v Českých Budějovicích, avšak tato pochybení neměla vliv na status dotčených projektů a byla napravena ještě před ukončením věcného hodnocení. S ohledem na to nebyl důvod je charakterizovat jako systémové chyby. Nic neprokazuje ani tvrzení obžaloby v tom smyslu, že obžalovaný JUDr. J. T. docílil v komunikaci s Ing. D. N. potlačení zmínky o daných chybách v uvedené auditní zprávě. Nejmarkantněji je toto tvrzení obžaloby vyvráceno záznamem prostorového odposlechu jednání obžalovaného JUDr. J. T. a Ing. D. N. uskutečněného dne 19. října 2009, ze kterého vyplývá opak, a konec konců i faktem, že údajně potlačená zjištění jsou uvedena v auditní zprávě PAS/03/2009, ovšem nikoliv jako zjištění systémových chyb, ale toliko jako zjištění již napravených středně závažných pochybení.

Jedno z pochybení v procesu věcného hodnocení daných projektů identifikované auditem bylo napraveno též v **námitkovém řízení**. To uzavíralo proces výběru projektů financovatelných poskytnutím dotace, avšak již nebylo součástí věcného hodnocení projektů. V jeho rámci bylo umožněno uplatnění námitek členů Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad proti výsledkům věcného hodnocení. Velký počet uplatněných námitek a pouze dvoudenní lhůta stanovená k jejich vypořádání vedla odbor řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad k vyžádání pomoci od územních odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. To je doloženo záznamy odposlechnutých hovorů mezi obžalovaným Ing. M. P. DiS. a Ing. K. B. ve dnech 19. a 21. října 2009. K zapojení jednotlivých hodnotitelů z územních odborů implementace programu do procesu projednání námitek pak sice došlo se souhlasem, avšak nikoli z iniciativy obžalovaných.

Tento postup šel nad rámec výslovné úpravy v operačním manuálu, ale podstatné bylo, že v souladu s ním zůstalo konečné prošetření námitek a finální odpovědnost za jejich vypořádání na příslušném odboru řízení programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Ze zaznamenaných telefonických hovorů ani z žádného z ostatních provedených důkazů přitom nevyplývá nic co by svědčilo o tom, že dané zapojení hodnotitelů do procesu vyhodnocení a posouzení podaných námitek umožnilo obžalovaným jakkoliv ovlivnit finální výsledky tehdy již ukončeného věcného hodnocení předložených projektů. Učiněné kroky za této situací neměly – jak konstatoval i Vrchní soud v Praze – povahu systémových zásahů do hodnotícího procesu.

Takovou povahu nemělo ani zapojení **externích hodnotitelů** do procesu posuzování přijatých projektů. To bylo reakcí na extrémně vysoký počet přijatých projektů na územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Českých Budějovicích. Stanovisko externích hodnotitelů bylo v souladu s operačním manuálem pouze doporučující, jak ostatně bylo i obžalovanými zmíněno v řadě odposlechnutých hovorů, včetně těch, které byly citovány výše. Z pořízených odposlechnutých je také zřejmé, že přizvání externích hodnotitelů k hodnocení bylo motivováno snahou usnadnit hodnocení přetížených interních hodnotitelů. Skutečností sice je, že externí hodnotitelé nebyli vybráni losem z externích hodnotitelů zapsaných v příslušném seznamu, jak to předpokládala metodika zakotvená v operačním manuálu, ale vzhledem k tomu, že příslušnou odbornost měli pouze ti dva z hodnotitelů zapsaných v daném seznamu, kteří byli přizváni k hodnocení, z povahy věci nemělo losování smysl. Nad rámec zpracování prostého stanoviska k přiděleným projektům – s nímž počítal operační manuál – pak přizvání externí hodnotitelé provedli také jejich předběžné bodové ohodnocení. Konečné věcné hodnocení zpracovali pověřeni interní hodnotitelé a v některých případech se také odchýlili od jejich doporučení. Nebyl přitom identifikován žádný konkrétní projekt, v němž by externí hodnotitelé negativně ovlivnili věcné hodnocení. Bylo tedy možné uzavřít, že využití externích hodnotitelů pro potřeby interních hodnotitelů z územního pracoviště v Českých Budějovicích si vyžádala potřeba dodržet časový harmonogram ohodnocení neočekávaného množství přijatých projektů, stejně jako to, že zapojení externích hodnotitelů do procesu věcného hodnocení nemělo jakýkoliv vliv na správnost hodnocení. Ostatně, zapojení externích hodnotitelů bylo jedním z hlavních pilířů následného přehodnocení Páté výzvy.

Procesu **přehodnocení** projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na základě páté výzvy k jejich předkládání předcházela jednání politické reprezentace Plzeňského a Jihočeského kraje a zástupců Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad na Ministerstvu financí České republiky, na Ministerstvu pro místní rozvoj České republiky a na Ministerstvu vnitra České republiky. Bezprostředním podnětem k danému kroku – tedy k přehodnocení projektů předložených na základě páté výzvy v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – byl dopis ministra financí České republiky ze dne 30. března 2010 adresovaný Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, v němž bylo podmíněno rozhodnutí o uvolnění plateb a zrušení zastavení certifikace výdajů regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad provedením uvedeného přehodnocení. Prvním krokem k němu bylo zrušení usnesení, jímž Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad dne 6. listopadu 2009 schválil projekty k financování prostřednictvím poskytnutých dotací z Páté výzvy. K tomu došlo na jednání tohoto Výboru konaném dne 21. května 2010, a to usnesením č. 366/2010. Jím zároveň tento Výbor rozhodl o přehodnocení projektových žádostí podaných v rámci dané výzvy.

Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v návaznosti na to připravil revizi příslušné metodiky, konkrétně revizi č. 14 operačního manuálu, revizi č. 10 příručky kontrolora a výjimku č. 8 z operačního manuálu, a Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad všechny tyto metodické dokumenty schválil na svém jednání dne 9. června 2010. Zároveň zrušil interní sdělení [REDAKCE] Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad ze dne 17. března 2008. Tímto způsobem byla vyloučena možnost vzájemných konzultací hlavních a vedlejších hodnotitelů v průběhu hodnocení, vypuštěna možnost používání pomocných excelovských hodnoticích tabulek a upuštěno od konání námitkového řízení. Přitom byla původní podoba objektivizace hodnocení – a stejně tak koncepce sladčovací schůzek hodnotitelů – nahrazena manažerskou kontrolou, v jejímž rámci bylo na vedoucích obou územních pracovišť Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zkontrolovat v jakékoliv fázi hodnocení projektů vybraný vzorek z nich a případně provést jejich kontrolní hodnocení a odborně nezpůsobilé hodnotitele nahradit jinými. Na základě výjimky z revidovaného operačního manuálu měli věcné hodnocení daných projektů provést v pozicích hlavních hodnotitelů vybraní externí hodnotitelé a v pozicích vedlejších hodnotitelů projektoví manažeři oddělení administrace územních odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

K samotnému přehodnocení daných projektů došlo v období od 10. června 2010 do 30. září 2010. Jeho průběh je doložen dokumentací k němu tvořící obsah složek jednotlivých projektů a složky dané výzvy. K dispozici je rovněž seznamem externích hodnotitelů zpracovaný a schválený speciálně pro toto přehodnocení a zprávy z manažerských kontrol územních odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni a Českých Budějovicích ze dne 1. července 2010, dne 19. srpna 2010, dne 4. října 2010 a dne 6. října 2010.

Projektoví manažeři Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nejdříve zaškolili ony hlavní hodnotitele z řad externích hodnotitelů doporučených Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky. Poté každý z nich samostatně hodnotil přidělené projekty. Na rozdíl od původního hodnocení daných projektů se nestávalo, že by je bodově ohodnotil pouze jeden z určených hodnotitelů. Na druhé straně hlavní – externí – hodnotitelé nadále neformálně konzultovali sporné otázky s vedlejšími – interními – hodnotiteli. Stejně tak využívali pro zaznamenání bodového ohodnocení a důvodů bodových srážek pomocné excelové tabulky. To bylo nezbytné už proto, že neměli přístup do informačního systému IS MONIT7+. Do něj zanášeli výsledky jejich bodového hodnocení vedlejší hodnotitelé z řad projektových manažerů oddělení administrace územních odborů implementace programu. Nezanášeli je tam však – jako tomu bylo při původním hodnocení – až na konci lhůty pro dané hodnocení, ale průběžně. K sladění hodnocení hodnotitelů z řad externích a interních hodnotitelů a z různých územních pracovišť současně sloužily zmíněné formy manažerské kontroly, prováděné stejně jako v procesu tzv. objektivizace v průběhu původního hodnocení na pouhém vzorku projektů vybraných podle volné úvahy vedoucích územních odborů implementace programu Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v Plzni a Českých Budějovicích, kteří je organizovali. Na tyto skutečnosti lze usuzovat ze složek jednotlivých projektů, jakož i ze svědectví slyšených interních i externích hodnotitelů.

Z uvedeného je současně zřejmé, že i když z provedených důkazů – zvláště pak ze zápisů z jednání na Ministerstvu financí České republiky a na Ministerstvu pro místní rozvoj České republiky a z výpovědí svědků, kteří se jich zúčastnili – je zjevně patrná snaha vymezit postupy v rámci přehodnocení daných projektů předložených na základě páté výzvy v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad

důsledně odlišně od původních – v mezidobí kriminalizovaných – metodických postupů, ve skutečnosti vykazují postupy použité při obou těchto hodnoceních značnou podobnost. Zásadní odlišností procesu přehodnocení od původního hodnocení bylo důsledné samostatné hodnocení hlavních a vedlejších hodnotitelů, byť spojené s využíváním jejich vzájemných konzultací. Za další takovou odlišnost lze vedle toho považovat průběžné zadávání výsledků hodnocení do informačního systému IS MONIT7+, i když částečně – stejně jako v rámci původního hodnocení – s využitím pomocných excelových tabulek. V průběhu vlastního hodnotícího procesu se v rámci přehodnocení neuskutečňovaly žádné organizované sladčovací schůzky hodnotitelů a nebyla provedena ani tzv. objektivizace. Funkci sladčovacích schůzek částečně suplovalo úvodní školení hlavních hodnotitelů z řad externích hodnotitelů interními hodnotiteli a vzájemné neformální konzultace hlavních a vedlejších hodnotitelů, avšak touto cestou se nepodařilo eliminovat neopodstatněně rozdílné použití některých hodnotících kritérií jednotlivými hodnotiteli, což jim vytknul také provedený audit. Procesu tzv. objektivizace využitého v průběhu původního hodnocení pak byla věcně velice blízká manažerská kontrola uplatněná v průběhu přehodnocení. Také její nedostatečná efektivita byla ovšem předmětem kritiky auditu. Konečně, úplně byla v rámci přehodnocení vypuštěna možnost uplatnění námitek proti výsledkům provedeného věcného hodnocení, takže – na rozdíl od původního hodnocení – neproběhlo v jeho průběhu žádné námitkové řízení.

Proces přehodnocení projektů z Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad probíhal za přítomnosti auditorů pověřeného auditního subjektu. Výsledky jimi prováděné auditní kontroly jsou promítnuty v auditní zprávě auditu systému PAS/01/2010 ze dne 16. listopadu 2010. Pověření auditori zjistili celkem šestnáct nedostatků, z nichž čtyři vykazovaly vysokou míru závažnosti. Mezi ony závažné nedostatky patřily zásadní chyby v stanovení bodového ohodnocení posuzovaných projektů podle určitých dílčích kritérií, významné rozdíly v hodnocení externích a interních hodnotitelů spojené s absencí náležitě manažerské kontroly a nedostatečné audit-trail. Přes závažnost těchto auditních zjištění nebyl proces výběru projektů k financování dotacemi z Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad nijak zpochybněn.

Dne 8. listopadu 2010 pak Výbor Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad nově schválil projekty k financování prostřednictvím poskytnutých dotací z Páté výzvy. Podpořeno tak bylo v Páté výzvě regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad se sníženou alokací finančních prostředků 2.589.000.000,- Kč celkem sto čtyřicet projektů v regionu soudržnosti Jihozápad, mezi nimiž byly proporcčně zastoupeny projekty s alokací v Plzeňském kraji a projekty s alokací v Jihočeském kraji. Tato skutečnost je doložena souborem usnesení z 27. mimořádného zasedání Výboru Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad konaného dne 8. listopadu 2010. K samotnému schválení projektů k financování prostřednictvím poskytnutých dotací z Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad došlo usnesením č. 455/2010. V oblasti podpory 1.1. přitom uspěly stejné projekty jako v původním hodnocení, v oblasti podpory 1.2. neuspěly dva projekty, které uspěly v původním hodnocení, a původně jim přiznané dotační prostředky dosáhly celkové výše 6.821.195,24 Kč, v oblasti podpory 1.5. neuspělo sedm projektů, které uspěly v původním hodnocení, a dotační prostředky původně jim přiznané dosáhly celkové výše 68.898.020,11 Kč, v oblasti podpory 2.4. neuspělo čtrnáct projektů, které uspěly v původním hodnocení, a dotační prostředky původně jim přiznané dosáhly celkové výše 212.054.629,51 Kč, v oblasti podpory 2.5. neuspělo jedenáct projektů, které uspěly v původním hodnocení, a dotační prostředky původně jim přiznané dosáhly celkové výše 131.219.095,57 Kč, v oblasti podpory 2.6. neuspěly čtyři projekty, které uspěly v původním hodnocení, a dotační

prostředky původně jim přiznané dosáhly celkové výše 54.526.279,38 Kč, v oblasti podpory 3.1.A neuspělo osm projektů, které uspěly v původním hodnocení, a dotační prostředky původně jim přiznané dosáhly celkové výše 115.770.555,91 Kč, v oblasti podpory 3.1.B neuspěly tři projekty, které uspěly v původním hodnocení, a dotační prostředky původně jim přiznané dosáhly celkové výše 10.732.202,21 Kč, v oblasti podpory 3.1.C uspěl stejný projekt jako v původním hodnocení, v oblasti podpory 3.2. neuspělo osm projektů, které uspěly v původním hodnocení, a dotační prostředky původně jim přiznané dosáhly celkové výše 126.821.823,78 Kč, a v oblasti podpory 3.3. neuspělo deset projektů, které uspěly v původním hodnocení, a dotační prostředky původně jim přiznané dosáhly celkové výše 33.210.734,19 Kč.

Přehled rozhodných skutkových okolností posuzovaného případu hodnocení projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na základě Páté výzvy k jejich předkládání by byl neúplný pokud by nezahrnoval též výčet specifík, které ho charakterizují. Tato **specifika** ve shodě s Městským soudem v Praze připomenul ve svém rozhodnutí též Vrchní soud v Praze. Vyzvednul přitom zejména to, že posuzovaný případ není na rozdíl od jiných obdobných případů korupční kauzou či podvodným jednáním. Současně zaznamenal, že nebyl zjištěn zistný motiv v jednání obžalovaných ani jiný jejich osobní prospěch. Uvedl také, že není sporu o tom, že ve svém postavení nesli velkou odpovědnost za chod a výsledky práce celého Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad a jistě byli vedeni pochopitelnou snahou, aby Pátá výzva zdárně proběhla, k čemuž bylo nutné, aby seznam projektů ke schválení byl akceptovatelný pro politické reprezentace obou krajů tvořících region soudržnosti Jihozápad, tedy Jihočeského a Plzeňského kraje. Za nepochybné označil také to, že pracovali pod velkým tlakem, především časovým a politickým, kdy každý kraj logicky hájil především své vlastní regionální a finanční zájmy. Současně vyslovil souhlas s tím, že podle výsledků dokazování v zásadě tlakům odolávali. V souvislosti s tím shledal správným též úsudek Městského soudu v Praze, že zaznamenaná komunikace svědčí nejen o průběžném zájmu členů Výboru regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad na co nejvyrovnanějším poměru dotovaných projektů z Jihočeského a Plzeňského kraje ale i o nepokrytém prosazování jejich zájmu na úspěchu konkrétních projektů a na změně pravidel jejich posuzování v procesu věcného hodnocení, s tím, že z provedených důkazů lze usuzovat i na to, že obžalovaní nebyli ke konkrétním politickým zájmům vstřícní. Mezi skutečnostmi, které je sice nemohou vyvinut, nicméně mohou hovořit v jejich prospěch, zařadil rovněž to, že byli vystaveni vícestranné kontrole bez podstatných negativních nálezů.

Celkově vzato však Vrchní soud v Praze uzavřel, že i přes všechny uvedené skutečnosti nelze považovat kroky činěné obžalovanými v posuzovaném případě za trestně nepostižitelné. V návaznosti na to se vyjádřil k podstatě posuzovaného případu a k jeho zásadním **právním aspektům**:

Podle Vrchního soudu v Praze je podstatou toho, co je obžalovaným kladeno za vinu to, že jako odpovědní pracovníci Úřadu regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zmanipulovali provedení Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad obejítím předepsaných regulí se záměrem, aby umožnili čerpání finančních prostředků rovnoměrně oběma zúčastněnými regiony.

V tomto kontextu Vrchní soud v Praze vysoce ocenil preciznost podané obžaloby a naopak kritice podrobil stěžejní úvahy Městského soudu v Praze z prvního rozsudku vyneseného v této trestní věci, které označil za nesprávné, zjednodušující a neobjektivní.

Tak předně, v reakci na skutkové zjištění Městského soudu v Praze, že provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že by obžalovaní v posuzovaném případě podlehli nátlaku místních politiků a ovlivnili některého z hodnotitelů při bodování konkrétního projektu, zdůraznil, že i když obžalovaní sami nehodnotili a v průběhu hodnocení nevyvíjeli přímý nátlak na jednotlivé hodnotitele, mohli reálně ovlivnit proces hodnocení projektů zvenku, tj. specificky nastavenými manažerskými opatřeními. Mezi ně pak zařadil především povolení hlavním a vedlejším hodnotitelům konzultovat vzájemně své výsledky hodnocení a usnést se na společném konsensu v podobě bodového hodnocení, používání pomocných excelových tabulek věcného hodnocení a kontrolní hodnocení v rámci tzv. objektivizace. Rovněž argument Městského soudu v Praze spočívající v tom, že v řízení nebylo prokázáno žádné věcně nesprávné bodové ohodnocení projektu, označil Vrchní soud v Praze za nerozhodný. V této souvislosti připomněl, že posuzování kvality věcného hodnocení projektů není možné zredukovat toliko na číselné bodové vyjádření hodnocení, a to už proto ne, že to je z nemalé části ryze subjektivní, odvislé od náhledu projektových manažerů, a proto objektivně obtížně přezkoumatelné. Pokud tedy v posuzovaném případě nebylo zjištěno nic co by mohlo svědčit o věcně nesprávném obodování hodnocených projektů – a pokud ani obžaloba nic nevytýkala konkrétnímu číselnému bodovému ohodnocení soutěžících projektů – nemuselo to znamenat, že přezkoumávaný hodnotící proces byl nutně prost vad. S poukazem na to Vrchní soud v Praze připomněl, že bodové vyjádření hodnocení u těchto projektů se různě měnilo – a to jak ve fázi do objektivizace, tak při objektivizaci a v rámci přehodnocení – což bylo legitimní, pokud byly změny činěny v rámci závazných pravidel, měly věcné opodstatnění a byly náležitě zdůvodněny, samozřejmě při respektování subjektivního prostoru, kterým disponovali výlučně hlavní a vedlejší hodnotitelé. O to více bylo třeba – jak zdůraznil Vrchní soud v Praze – kategoricky vyžadovat, aby ve všech fázích hodnocení soutěžících projektů bylo postupováno transparentně, co možná nejvíce objektivně a spravedlivě. V návaznosti na to Vrchní soud v Praze uzavřel, že požadovaná obecná hlediska bylo možné naplnit jen tehdy, bylo-li hodnocení prováděno výlučně oprávněnými osobami, svobodně a nezávisle a striktně podle předem určených pravidel. Jestliže všichni hodnotitelé v posuzovaném případě v zásadě potvrdili, že projekty hodnotili svobodně a nezávisle a opak nebyl zjištěn, pak zbývalo posoudit, zda projekty hodnotily oprávněné osoby podle striktně daných pravidel. Pokud daná pravidla nebyla dodržena, pak bylo nutné považovat výsledky věcného hodnocení za vadné, a to bez ohledu na to, zda byly zjištěny nějaké věcné chyby v způsobu uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií a v samotném obodování jednotlivých projektů.

V návaznosti na to Vrchní soud v Praze zobecnil následovně: Jestliže jakákoliv veřejná soutěž ve fázi hodnocení soutěžících subjektů není vedena podle předem schválené metodiky, jsou do ní včleněny metodicky neošetřené postupy, pak se jedná o zmanipulovanou soutěž a její výstupy nemohou být správné, objektivní a spravedlivé. Veřejná soutěž je regulérní a nezpochybnitelná, jsou-li zajištěny a dodrženy obě její roviny: ad 1. má předem schválená pravidla a výlučně jimi se řídí, ad 2. nezávislé hodnocení soutěžitelů oprávněnými osobami. Logicky pak lze vyvodit, že vítězné subjekty, které vzejdou z manipulované veřejné soutěže a současně by v ní neuspěly bez nepřípustných manipulací, je třeba považovat za zvýhodněné, tedy za subjekty, jimž se dostává neoprávněného prospěchu. A opačně řečeno, ty soutěžící subjekty, které ve zmanipulované soutěži nedosáhly na úspěšný výsledek a bez manipulací by uspěly, je třeba považovat za poškozené takovou soutěží.

Ve vazbě na to označil Vrchní soud v Praze za neopodstatněný způsob vyjádření škody a neoprávněného prospěchu, resp. způsob jejich kvantifikace, zvolený obžalobou. V této souvislosti připomněl, že obžaloba při vyčíslování škody de facto srovnává

výsledky různých fází téhož hodnoticího procesu, jemuž jako celku vytýká vážné vady. Podle názoru Vrchního soudu v Praze je na místě jako vodítko zvolit srovnání výsledků původního vadného hodnocení (včetně objektivizace), které bylo řízeno obžalovanými, a nového tzv. přehodnocení, které podle všeho nenese rysy nekalých zásahů, zůstalo v platnosti a je realizováno. Výše způsobené škody je podle Vrchního soudu v Praze v tomto modelu dána souhrnnou dotační částkou umístěnou na projekty, které v rámci přehodnocení uspěly, zatímco v původním hodnocení propadly, a naopak opatřený prospěch vyjadřuje celková částka dotačních prostředků umístěná do projektů, které uspěly v prvním hodnocení, ačkoliv při přehodnocení nebyly úspěšné. Naproti tomu závěr o výši způsobené škody a opatřeného prospěchu stanovený stejným postupem, avšak porovnáním výsledků úspěšných a neúspěšných projektů páté výzvy před a po objektivizaci, přichází podle Vrchního soudu v Praze v úvahu pouze za situace, kdy podle výsledků dokazování pokryje zavinění obžalovaných zmanipulování veřejné soutěže nikoli od počátku věcného hodnocení projektů, nýbrž až od okamžiku provádění objektivizace. Pro takový případ je na místě první část věcného hodnocení vyhodnotit jako regulérní, eventuálně zasaženou nedostatky bez vědomí a přispění obžalovaných, a vnější projev úmyslu obžalovaných zmanipulovat výsledky veřejné soutěže vztáhnout až k okamžiku rozhodnutí o objektivizaci.

V této souvislosti se Vrchní soud v Praze vyjádřil též k otázce zavinění ve formě úmyslu. Svě právní názory k této otázce uvedl zdůrazněním toho, že není nutné, aby obžalovaní byli vedeni přímým úmyslem neoprávněně zvýhodnit konkrétní zájmové projekty na úkor jiných. Toto obecné konstatování doprovodil následujícími právními závěry: V posuzovaném případě stačí prokázání toho, že obžalovaní jednali v úmyslu nastavit takový systém hodnocení veřejné soutěže, který obchází schválenou metodiku a umožní nepřipustnou manipulaci s výsledky, případně že tolerovali porušování schválené metodiky. V takovém případě mohli ad 1. chtít účelově změnit výsledky veřejné soutěže a opatřit prospěch či způsobit škodu některým soutěžícím projektům, aniž by cílili na konkrétní z nich, a nebo ad 2. vědět, že svým jednáním mohou ohrozit úspěšné projekty a jejich žadatelům způsobit škodu ve prospěch jiných projektů, jejichž žadatelům by tím opatřili neoprávněný prospěch, a pro případ, že k takovým následkům dojde, s tím mohli být srozuměni (§ 15 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku, § 4 písm. a), b) trestního zákona). Pro naplnění kvalifikačních znaků opatřit prospěch jinému či způsobit škodu jinému nemusí být zjištěno, že obžalovaní jednali vůči nějaké konkrétní osobě či konkrétním osobám, nýbrž stačí, že jejich úmysl pokrýval následek vůči jakémukoliv soutěžnímu projektu. Polemika stran o tom, zda obžalovaní měli záměr v soutěži zvýhodnit či nikoli píšeňské soutěžitele a přímo zasahovat do procesu bodového hodnocení, není v dané souvislosti rozhodná. Podstatné je jejich případné zavinění ve vztahu ke zmanipulování veřejné soutěže, a tím k možné účelové modifikaci sestavy vítězných projektů. Pokud zmanipulovali danou veřejnou soutěž již zmíněným způsobem – totiž jejím vedením v rozporu s předem schválenou metodikou, po včlenění do ní metodicky neošetřených postupů – pak si museli být vědomí toho, že následkem toho může být nepřipustná modifikace sestavy vítězných projektů, a pro případ, že se tak stane, být s tím minimálně srozuměni. Pro takový případ není motiv jejich jednání z hlediska viny rozhodující. Není však sporu o tom – jak uzavřel Vrchní soud v Praze – že obžalovaní byli primárně motivováni tím, aby výsledný seznam projektů určených k dotační podpoře byl schválen, tudíž musel být akceptovatelný pro oba regiony. Jejich zájem na tom byl zcela legitimní, ovšem jeho dosažení nesmělo být doprovázeno porušením závazné metodiky v procesu hodnocení soutěžících projektů.

Tyto právní názory Vrchního soudu v Praze byly pro Městský soud v Praze závazné, a proto se jimi také řídil.

Zásadní rozdíl v přístupu Vrchního soudu v Praze a Městského soudu v Praze k právním aspektům posuzovaného případu byl v tom, že Městský soud v Praze vyšel ve svém prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci z toho, že nedodržení závazně stanovených metodických postupů a porušení s nimi spojených pracovních povinností nemohlo v daném skutkovém rámci samo o sobě naplnit skutkovou podstatu žádného trestného činu, tedy ani těch trestných činů, jejichž spáchání viděla v jednání obžalovaných obžaloba, a že trestněprávní rozměr mohlo dát jednání obžalovaných za daných skutkových okolností jen to, že příslušné kroky činili v zájmu ovlivnění hodnocení soutěžících projektů, s vědomím toho, že důsledkem toho může být věcně nesprávné hodnocení určitých konkrétních projektů, zatímco Vrchní soud v Praze shledal možným spáchat dané trestné činy i prostým úmyslným porušením závazných metodických pravidel v procesu hodnocení soutěžících projektů, resp. vedením daného typu veřejné soutěže v rozporu s předem schválenou metodikou, když objektivně věcně správného hodnocení soutěžících projektů se v podstatě nelze dobrat, a proto je možné považovat za věcně správné hodnocení jen hodnocení provedené beze zbytku přesně podle příslušné metodiky. Vrchní soud v Praze současně připustil, že probíhající věcné hodnocení mohlo být v posuzovaném případě vadné jak jako celek tak v určité dílčí části, s tím, že obžalovaným je možné v trestněprávní rovině klást za vinu jen to co bylo v jeho průběhu činěno s jejich vědomím nebo přímo z jejich podnětu. Aniž by Městský soud v Praze chtěl polemizovat s danými právními názory Vrchního soudu v Praze dovoluje si upozornit na určité paradoxy vyplývající ze zvoleného řešení. Jsou spojeny s identifikací toho, kdo může být ve výše uvedených dvou alternativách, s nimiž pracoval Vrchní soud v Praze, poškozeným a kdo zvýhodněným subjektem a odvíjí se od toho, že všechny projekty, které se po změně původního hodnocení v tzv. objektivizaci dostaly mezi projekty financovatelné z dotací figurujících v tomto případě a ve skupině úspěšných projektů zůstaly i po následném přehodnocení, takže nyní jsou na jejich realizaci čerpány přiznané dotace. První z oněch dvou alternativ počítá s tím, že vadami přičitatelnými trestněprávně obžalovaným mohla být v posuzovaném případě zatížena pouze část původního hodnocení, která byla ovlivněna výsledky tzv. objektivizace, druhá z nich počítá s možností dovození trestní odpovědnosti obžalovaných za vadnost celého původního hodnocení. Jde přitom o to, že v případě první alternativy bylo podle Vrchního soudu v Praze třeba přistupovat k uvedeným projektům jako k projektům neoprávněně zvýhodněným, neboť ve fázi původního hodnocení, která předcházela objektivizaci, neuspěly a podle jejich výsledků neměly dotace čerpat, zatímco v případě druhé alternativy bylo podle Vrchního soudu v Praze na místě zařadit tytéž projekty mezi projekty poškozené, neboť za správné bylo třeba pro tento případ považovat výsledky tzv. přehodnocení. Zatímco totiž v první alternativě bylo podle Vrchního soudu v Praze na místě poměřovat výsledky po tzv. objektivizaci s výsledky původního hodnocení, v druhé alternativě bylo třeba s výsledky původního hodnocení poměřovat výsledky po přehodnocení všech projektů. Stejně disproporce – jen v opačném slova smyslu – z povahy věci vznikají při uplatnění daného modelu na projekty, které se po tzv. objektivizaci dostaly mezi projekty nefinancovatelné z přiznávaných dotací, ale původně patřily mezi projekty z nich financovatelné. Navíc Vrchní soud v Praze nedal žádný návod jak řešit případy, v nichž není k dispozici nic takového jako přehodnocení projektů v posuzovaném případě (zda je tedy v takových případech třeba nechat všechny projekty znovu ohodnotit alespoň dvěma nezávislými hodnotiteli, případně znalci, nebo považovat za škodu vše co nemohlo být kvůli zmanipulování soutěže čerpáno z alokovaných dotací a zvýhodněné subjekty

neidentifikovat, jak alternativně nabízela státní zástupkyně, anebo zvolit úplně jiný model). Řešení tohoto problému sice není aktuální v posuzovaném případě, neboť v něm jsou k dispozici výsledky tzv. přehodnocení posuzovaných projektů, ale je obecně významné z hlediska přístupu k obdobným případům porušení metodiky v procesu hodnocení soutěžících projektů, v nichž se k takovému přehodnocení z jakýchkoliv důvodů nepřistoupí. Daný problém má přitom ve vztahu k posuzovanému případu ještě jeden důležitý aspekt. Souvisí s okolnostmi provedení onoho přehodnocení daných projektů. Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí bez dalšího shledal výsledky tohoto přehodnocení relevantními. Pokud by ale měly být okolnosti, za nichž bylo provedeno toto přehodnocení, konfrontovány s požadavky na regulérnost veřejné soutěže, které vyjádřil ve svém rozhodnutí, pak nelze učinit jiný závěr než ten, že ono přehodnocení v jejich světle nemůže obstát. Bylo totiž provedeno podle pravidel, která byla přijata až v průběhu dané veřejné soutěže – tedy Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad – a navíc část z nich – byť zcela zásadních – byla přijata formou výjimky z platného operačního manuálu (výjimky č. 8 z něj), tedy způsobem, k němuž se Vrchní soud v Praze v jiné souvislosti vyjádřil velice kriticky. Městský soud v Praze považoval za potřebné zmínit tyto souvislosti proto, že právě uvedené skutečnosti ho vedly k těm právním závěrům, které promítnul do prvního rozsudku vyneseného v této trestní věci a které jsou citovány výše, byť zvažoval i alternativy, jímž dal přednost Vrchní soud v Praze. V tomto svém rozsudku – tedy v pořadí druhém vyneseném v této trestní věci – se však důsledně řídil právními názory vyslovenými Vrchním soudem v Praze, jimiž byl vázán.

Za základní dokument pro hodnocení projektů Páté výzvy označil Vrchní soud v Praze ve shodě s Městským soudem v Praze operační manuál regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na období 2007 až 2013, verze 2.0 ke dni 14.9.2007, revize č. 10 ke dni 15.5.2009. Tento dokument byl pro všechny závazný. Z jeho obsahu je v dané trestní věci podstatná kapitola 10 – administrativní procesy, její část 3.2,II5 – věcné hodnocení projektů. V operačním manuálu je graficky i popisně upravena fáze věcného hodnocení projektů krok po kroku. Podstatné dílčí postupy lze shrnout následovně: ad 1. pro věcné hodnocení každé žádosti jsou určeni dva projektoví manažeři, z nichž jeden je ustanoven jako hlavní hodnotitel, ad 2. po schválení rozpisu hodnotitelů zahajují určení hodnotitelé věcné hodnocení žádosti, ad 3. věcné hodnocení provádí dva projektoví manažeři nezávisle na sobě, aby bylo zajištěno dodržení pravidla „kontroly čtyř očí“, ad 4. k zajištění objektivního hodnocení a jednotného náhledu se projektoví manažeři scházejí jednou až dvakrát týdně ke společným jednáním nad tabulkami, z jednání je pořizován zápis, který je rozeslán všem zúčastněným a je vložen do složky výzvy, ad 5. pro věcné hodnocení žádostí používají hodnotitelé formuláře věcného hodnocení projektů, posuzují naplnění jednotlivých kritérií, přičemž po posouzení každého kritéria vyplní počet bodů do hodnotící (excelové) tabulky, ad 6. v případě, že jeden z hodnotitelů považuje za nezbytné vyjádření externího hodnotitele k určité oblasti hodnocení či konkrétnímu výběrovému kritériu, oznámí to vedoucímu, který z databáze externích hodnotitelů vybere odborně příslušného experta a požádá o stanovisko, které má pro hodnotitele doporučující charakter, ad 7. na základě vyplněného formuláře hodnotící tabulky zanesou každý hodnotitel do informačního systému IS MONIT7+ výsledky hodnocení, stanoví status projektu, ad 8. pokud se hodnotitelé shodli na statusu projektu a výsledné bodové hodnocení obou hodnotitelů se výrazně neliší (v manuálu je konkretizováno), je hodnocení ukončeno, ad 9. ze zadaných výsledků hodnocení spočítá informační systém IS MONIT7+ aritmetický průměr jako výsledné bodové hodnocení projektu, ad 10. hlavní hodnotitel generuje z informačního systému IS MONIT7+ protokol o věcném hodnocení projektu, který obsahuje výsledky hodnocení obou hodnotitelů a výsledný aritmetický průměr, protokol podepíše oba hodnotitelé a založí se do složky projektu,

ad 11. v případě, že se výsledné bodové hodnocení hodnotitelů výrazně liší, hodnocení projektu provádí třetí hodnotitel, který rovněž zadá své hodnocení do informačního systému IS MONIT7+, ze zadaných výsledků hodnocení systém spočítá aritmetický průměr ze dvou hodnocení, která jsou si nejbližší, tento výsledek je považován za výsledné hodnocení, protokol o věcném hodnocení projektu podepíše všichni tři hodnotitelé, podepsaný protokol založí hlavní hodnotitel do složky projektu a změní stav projektu v IS MONIT7+, ad 12. po ukončení věcného hodnocení všech projektů generuje vedoucí oddělení administrace z informačního systému IS MONIT7+ souhrnnou zprávu o věcném hodnocení všech dotčených žádostí, zprávu podepíše a založí do složky výzvy. Poté následují další kroky.

Při konfrontaci s těmito pravidly Vrchní soud v Praze nepochybně důvodně identifikoval jako nejproblematictější tři kroky obžalovaných:

1. umožnění konzultací výsledků hodnocení hlavních a vedlejších hodnotitelů a jejich usnesení se na společném konsensu, a to v konfrontaci s pravidlem kontroly čtyř očí zakotveným operačním manuálem,
2. užití excelových souhrnných tabulek výsledků hodnocení v konfrontaci se smyslem zavedení monitorovacího informačního systému IS MONIT7+ a
3. zorganizování procesu tzv. objektivizace v konfrontaci s požadavkem rovného přístupu ke všem soutěžicím projektům.

Ve vztahu k **pravidlu kontroly čtyř očí** Vrchní soud v Praze připomněl, že jako základní princip soutěže a garant co nejobektivnějšího hodnocení soutěžních projektů je obsaženo jak v operačním manuálu, tak v příručce kontrolora, a spočívá v požadavku, aby hodnocení vždy prováděli dva na sobě nezávislí projektoví manažeři. S poukazem na to zdůraznil, že na dodržení tohoto pravidla je třeba trvat bez výjimky. Současně učinil závěr, že v posuzovaném případě bylo prolomeno a jeho nedodržování se stalo dokonce standardem. V této souvislosti připomněl, že je skutečností, že obžalovaný JUDr. J. T. vydal interní sdělení ze dne 17.3.2008, které zní: „Vzhledem k velkému počtu přijatých žádostí a pevně nastaveným časovým lhůtám pro hodnocení projektů, je povoleno hlavnímu a vedlejšímu hodnotiteli konzultovat vzájemně své výsledky hodnocení a usnést se na společném konsensu v podobě bodového hodnocení v rámci věcného hodnocení projektů, přičemž bude dodrženo pravidlo kontroly čtyř očí nezávislých hodnotitelů na všech stupních hodnocení projektů“. Ve vztahu k tomuto internímu sdělení vyslovil požadavek nezbytnosti jednoznačně konstatovat, zda ho byl obžalovaný JUDr. J. T. oprávněn vydat, a to ve vazbě na to, zda povahou toho, co upravuje, naplňuje výjimku z postupů definovaných v operačním manuálu, anebo svým obsahem již reviduje operační manuál. V návaznosti na to zdůraznil, že podstatným je v této souvislosti vyhodnotit, zda povolení konzultací výsledků bodového ohodnocení hlavního a vedlejšího hodnotitele a možnost usnést se na společném konsensu výsledku je změnou systému upraveného operačním manuálem či se jedná o výjimečné řešení určité problémové situace. Argument, že tato forma vydání interního sdělení nebyla dříve žádným kontrolním orgánem vytknuta, že byla shledána zcela konformní příslušnými metodickými orgány a že nijak jí nezpochybnil ani Auditní orgán Ministerstva financí ČR označil pro posouzení této otázky irelevantním, a stejně tak v jeho očích neobstála výše shrnutá analýza jeho obsahu Městským soudem v Praze v prvním z rozsudků vynesovaných v této trestní věci, na jejímž základě Městský soud v Praze učinil závěr, že dané interní sdělení mělo povahu výjimky z postupů upravených operačním manuálem. Nezbylo tedy než dovodit, že fakticky šlo o revizi operačního manuálu. To platilo tím spíše, že Vrchní soud v Praze se současně vyslovil v tom smyslu, že co se týče tvrzeného důvodu pro jeho vydání, kterým měl být velký počet přijatých žádostí a pevně nastavené časové lhůty,

Lze důvodně předpokládat, že zmíněný problém bylo možno řešit nikoli na úkor stěžejního principu hodnotícího procesu, nýbrž například žádostí na prodloužení určených lhůt Výborem regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad či navýšením počtu projektových manažerů. Nadto, naznačený problém doprovázel již předchozí výzvy, proto Vrchní soud v Praze shledal zřejmým, že bylo dost časového prostoru pro jeho řešení již před vyhlášením Páté výzvy. To se však nestalo a interní sdělení bylo dále v praxi používáno. Současně Vrchní soud v Praze současně vyslovil pochybnost nad tím, zda proces nastavený daným interním sdělením – totiž vyhodnocení projektu samostatně hlavním i vedlejším hodnotitelem a následné sjednocení se hodnotitelů na stejném bodovém ohodnocení – mohla přinést významnější časovou úsporu. Zjištěnou praxi spočívající ve faktickém hodnocení soutěžících projektů pouze hlavním hodnotitelem pak označil za postup jednoznačně v rozporu s požadavkem, aby hodnocení prováděli dva hodnotitelé, a to nezávisle na sobě.

Všechny uvedené závěry měly povahu právních názorů – byť s určitými přesahy do skutkové oblasti – a jako takové byly pro Městský soud v Praze závazné, takže se jimi řídil. Finální závěr ve vztahu k zjištěné praxi faktického hodnocení soutěžních projektů pouze jedním ze dvou určených hodnotitelů konec konců odpovídal jeho vlastním závěrům učiněným již v prvním vynesném rozsudku. Nepochybné však současně bylo, že dané interní sdělení [redacted] o konzultacích hodnotitelů a o jejich konsensu pocházelo z doby výrazně předcházející vyhlášení Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a trestněprávní odpovědnost obžalovaných bylo možné v souvislosti s ním dovést pouze při prokázání toho, že tolerovali nebo přímo podporovali praxi určitým způsobem s ním související a porušující uvedené pravidlo kontroly čtyř očí. Vrchní soud v Praze klade do souvislosti s ním zmíněnou praxi faktického hodnocení soutěžících projektů pouze jedním ze dvou určených hodnotitelů. Činí tak, aniž by to z provedených důkazů skutečně vyplynulo, a nad rámec toho co bylo a je obžalovaným kladeno za vinu obžalobou. Faktem ale je – jak již bylo výše podrobně rozvedeno – že vyhodnocením provedených důkazů bylo zjištěno, že během věcného hodnocení projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na základě páté výzvy k jejich předkládání skutečně docházelo k tomu, že tyto byly fakticky hodnoceny pouze jedním ze dvou hodnotitelů, a to tím, který byl určen jako hlavní hodnotitel, zatímco vedlejší hodnotitel s ním pouze konzultoval určité skutečnosti. Stejně tak je nepochybné, že to mohlo založit vadnost daného hodnotícího procesu v celé té jeho části, kterou tvořilo věcné hodnocení soutěžících projektů. Základním předpokladem toho, aby za to bylo možné činit trestně odpovědnými obžalované, však bylo prokázání toho, že o tom věděli, resp. že se tak dělo s jejich vědomím. Z provedených důkazů, jejichž hodnocení je podrobně rozvedeno výše v části tohoto rozsudku věnované skutkovým okolnostem případu, to nicméně nebylo možné dovést. To vyloučilo uznat je ve vztahu k tomu vinnými jakýmkoliv trestným činem.

Ve vztahu k užití pomocných **excelových tabulek** jako takových při věcném hodnocení projektů se Vrchní soud v Praze vyslovil v tom smyslu, že jistě nejde o okolnost, kterou by bylo možno vytýkat. Problém shledal pouze v tom, že způsob jejich užívání v daném případě prakticky vyřadil úlohu informačního systému IS MONIT7+, který byl nastaven tak, aby důsledně hájil základní princip soutěže. Jestliže do něj byla data vkládána až poslední možný den lhůty, tj. v okamžiku, kdy sestava vítězných projektů již byla známá, pak lze podle Vrchního soudu v Praze vyslovit důvodný předpoklad, že svoji hlavní roli neplnil. V návaznosti na to Vrchní soud v Praze uzavřel, že zadávání výsledků hodnocení do informačního systému IS MONIT7+ na konci lhůty pro věcné hodnocení bylo

v rozporu s operačním manuálem a opačný názor Městského soudu v Praze označil za nepřijatelný. Ve vazbě na to připomněl, že podle operačního manuálu byli povinni všichni hodnotitelé zanést své bodové ohodnocení do informačního systému IS MONIT7+ nezávisle, přičemž logicky musela zůstat časová rezerva pro případné hodnocení třetím hodnotitelem. Současně konstatoval, že obžalovaní evidentně s touto variantou vůbec nekalkulovali a na jejich pokyn se využití informačního systému IS MONIT7+ až poslední den lhůty stalo ryze formálním. S poukazem na to dodal, že je tedy otázkou, zda excelové tabulky (zejména ona souhrnná) fakticky měly pouze pomocnou a kontrolní funkci, jak deklarovala obhajoba, či zda představovaly účinný a nutný doplněk dalších nástrojů k deformování hodnotícího procesu. Městský soud v Praze v provedených důkazech nezjistil nic co by tomu nasvědčovalo a zejména pak nic co by umožnilo specifikovat jak a vůči jakému dalšímu nástroji mohly takovou funkci plnit. Shledal však, že byly použity k vytypování projektů určených ke kontrolnímu hodnocení v rámci tzv. objektivizace, a toto také promítnul do popisu rozhodných skutkových okolností ve výroku o vině tohoto rozsudku. Doloženo je to totiž výše citovanými záznamy pořizovaných odposlechů a výpověďmi svědků a konec konců to připustili i samotní obžalovaní.

Za nejproblematictější moment celého hodnotícího procesu v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad označil Vrchní soud v Praze tzv. **objektivizaci**. Ve vztahu k ní připomněl, že bylo prokázáno, že v jejím průběhu projektoví manažeři opačného územního regionu obdrželi složky projektů, sami je obodovali a následně svůj výsledek bodového ohodnocení konzultovali a sjednocovali s hlavními hodnotiteli. Takový postup nasvědčuje úsudku – jak zdůraznil – že se jednalo o nové věcné hodnocení dalším hodnotitelem, nikoli pouze o kontrolu, která by neměla mít oprávnění bodovat. S poukazem na to uvedl, že nepochopil, v čem viděl Městský soud v Praze rozdíl mezi kontrolou a opakováním nezávislého hodnocení projektů, vyloučil, že by mohlo jít o formu manažerské kontroly, a uzavřel, že je nesporné, že objektivizace se uskutečnila v příkrém rozporu s operačním manuálem, který nic takového pro Pátou výzvu neupravoval. Tento závěr podložil konstatováním, že v dané souvislosti nejsou aplikovatelné kapitoly 3 a 13 příručky kontrolora, na něž odkázal Městský soud v Praze, neboť první se vztahuje na skutečné kontrolní instrumenty a druhá na tzv. slad'ovací schůzky. Zároveň vyloučil, že by umožňovaly zásah do již probíhajícího procesu věcného hodnocení konkrétního projektu dalším hodnotitelem. Nadto označil za podstatný problém též to, že výběr projektů do objektivizace byl ryze náhodný, odvislý pouze od vůle obžalovaných, a pokrýval pouze nepatrný vzorek soutěžících projektů. V návaznosti na to zdůraznil, že lze důvodně usoudit, že i samotným výběrem projektů do objektivizace mohli obžalovaní ovlivnit výsledky Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. V tomto kontextu uvedl, že není bez zajímavosti, že do objektivizace zahrnuli z Plzeňského kraje tři projekty extrémně vysoce hodnocené a sedm hraničních projektů (z toho šest pod hranicí pro doporučení k financování, jeden na samé hranici), zatímco z Jihočeského kraje osm projektů s vysokým hodnocením a pouze dva projekty s hraniční pozicí (jeden nad hranicí pro doporučení k financování, jeden pod ní). V důsledku objektivizace pak nastaly – jak zaznamenal – významné posuny v konečném pořadí, když plzeňské projekty dosáhly čtyřikrát úspěch (projekty Církevní gymnázium Plzeň, Klatovské katakomby, obec Tisová a projekt Do Plzeňského kraje za přírodou, tradicemi a gastronomií) a žádný neúspěch, zatímco jihočeské zaznamenaly úspěchy dva (města Zlív a Jindřichův Hradec) a neúspěchy čtyři (projekty obec Vacov, Půdní vestavba divadelního studia v Táboře, městys Malšice a Bohemia JazzFest). Za nepřijatelný označil rovněž argument Městského soudu v Praze, že objektivizace nevybočila z logiky věci a zjistila pouze individuální chyby, které byly napraveny. Nejzávažnějším pak shledal zjištění, že objektivizace se týkala pouze malého

vzorku soutěžících projektů, čímž do celého hodnotícího procesu vnesla prvek nerovnosti, který do férové a transparentní soutěže nepatří. Touto nerovností byly zvýhodněny – jak konstatoval – projekty, u kterých při objektivizaci byly napraveny nesprávnosti bodového ohodnocení a naopak znevýhodnila ty, u nichž následný kontrolní proces s opravou případných chyb neproběhl a tedy tyto projekty zůstaly neopravené. Jako nepodložený a nepřijatelný odmítá také názor, že objektivizace nebyla utajovaná. V této souvislosti připomněl, že je samozřejmostí, že určitý okruh osob, které ji prováděly, řídily, případně měly na ní zájem, o ní věděl, ale na druhé straně nebyla náležitým způsobem ošetřena a nebyla ani dokumentována, takže neexistuje žádný zápis z ní, hodnotitelé svými podpisy nestvrdili své závěry, a proto i z tohoto důvodu byl celý tento proces totálně pochybný. Pokud Městský soud v Praze poukázal na skutečnost, že proti objektivizaci neměl výhrady ani auditní orgán, pak se podle Vrchního soudu v Praze jednalo o fakt v této souvislosti irelevantní. Celkově vzato Vrchní soud v Praze v provedených důkazech neidentifikoval co opravdu bylo smyslem daným způsobem provedené objektivizace, ale uzavřel, že proběhla za zcela neregulérních okolností, v příkrém rozporu s příslušnou metodikou.

Shrnuté závěry Vrchního soudu v Praze jsou co do své povahy právními závěry a s ohledem na to jimi byl Městský soud v Praze vázán. V zásadě vychází z výkladu příslušné metodiky aplikovatelné na posuzovaný případ a v tomto směru nepřisluší Městskému soudu v Praze je jakkoliv komentovat. Jejich východiskem však byla i určitá skutková zjištění učiněná na základě důkazů provedených před Městským soudem v Praze, a proto – aniž by chtěl jakkoliv zpochybňovat závěry Vrchního soudu v Praze – považuje Městský soud v Praze za vhodné reagovat na ně alespoň několika poznámkami. Tak předně, rozdíl jaký viděl Městský soud v Praze mezi kontrolním hodnocením projektů a opakováním jejich nezávislého hodnocení lze názorně ukázat na rozdílu mezi hodnocením daných projektů provedeným v rámci tzv. objektivizace a jejich hodnocením provedeným v rámci následného přehodnocení celé Páté výzvy. Zatímco v rámci onoho přehodnocení šlo o jejich zcela nové nezávislé ohodnocení směrodatné pro závěr o tom, zda splňují předpoklady pro financování z příslušných dotačních zdrojů, jejich hodnocení v rámci tzv. objektivizace nemělo tuto povahu a zůstalo výlučně na určených hodnotitelích, zda do svých hodnocení nějak promítnou výstupy z nich vyplývající. Projektoví manažeři, kteří je hodnotili v rámci tzv. objektivizace, se sice následně dozvěděli jak je původně hodnotili určenými hodnotiteli, ale nemohli učinit nic víc než jim doporučit provedení určitých změn v jejich hodnoceních a probrat s nimi přístup k uplatnění jednotlivých hodnotících kritérií. V tom viděl Městský soud v Praze určité styčné body s tzv. smlouvami schůzkami hodnotitelů upravenými operačním manuálem a příručkou kontrolora. Pokud současně použil pro jejich charakteristiku slovní spojení kontrolní hodnocení, tak proto, že z provedeného dokazování vyplynulo, že jejich primárním účelem bylo ověřit, zda bylo používání hodnotících kritérií na plzeňském a českobudějovickém územním pracovišti Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad stejné, a dát politické reprezentaci obou krajů najevo snahu o co nejobektivnější posuzování soutěžících projektů. Tak totiž viděla smysl tzv. objektivizace [redacted] plzeňského [redacted] pracoviště Ing. M. [redacted] S. [redacted] která její provedení iniciovala a následně jí z pověření obžalovaného JUDr. J. [redacted] T. [redacted] zorganizovala, stejně jako zúčastnění projektoví manažeři obou územních pracovišť. Totéž vyplynulo ze zanamenaných odposlechů hovorů zúčastněných osob týkajících se tzv. objektivizace, citovaných výše. Patrně proto také v tomto smyslu upравила svá skutková tvrzení státní zástupkyně v podaném odvolání proti prvnímu rozsudku Městského soudu v Praze vynesnému v této trestní věci. Pokud pak Vrchní soud v Praze spojuje s tzv. objektivizací možnost zásahu do probíhajícího věcného hodnocení konkrétního projektu jiným než určeným hodnotitelem, pak to ve výše uvedeném smyslu – tedy jestliže

je tím míněna možnost probrat s ním způsob hodnocení konkrétního projektu – odpovídá skutečnosti, ale z provedených důkazů rozhodně nelze usuzovat na to, že by kterémukoliv určenému hodnotiteli byla v rámci procesu tzv. objektivizace vnučována jakákoliv změna jím provedeného hodnocení. Markantně je to patrné mimo jiné z odposlechnutého hovoru mezi obžalovanými o způsobu hodnocení a postojích projektové manažerky Mgr. M. P., roz. A. z plzeňského územního pracoviště (jde o hovor ze dne 12. října 2009 citovaný výše). Počet změn v bodovém hodnocení projektů po provedené objektivizaci je nepochybně poměrně velký s ohledem na malý vzorek projektů do ní zařazených, ale je dobře vysvětlitelný tím, že do ní byly zařazeny především projekty na hranici podpořitelnosti poskytnutím datace a projekty extrémně vysoce hodnocené. Ty, které přitom získaly lepší status, ho získaly i v rámci následného přehodnocení. Vrchní soud v Praze má nepochybně pravdu v tom, že ta skutečnost, že nebyly procesu tzv. objektivizace podrobeny všechny soutěžící projekty, vnesla do procesu hodnocení určitý prvek nerovnosti, nezbyvá ovšem než současně konstatovat, že stejný prvek nerovnosti do něj vneslo uplatnění tzv. manažerské kontroly v rámci přehodnocení a prováděné auditu, které rovněž pracovaly pouze s vybraným vzorkem hodnocených projektů a iniciovaly určité změny v jejich hodnocení. Navíc auditori – stejně jako příslušní metodici – byli o tzv. objektivizaci předem informováni. Při výpovědích před soudem – po seznámení s její podstatou – jí pak shledali slučitelnou s principy dané soutěže i příslušní pracovníci Ministerstva pro místní rozvoj České republiky a Ministerstva financí České republiky. Za této situace není zřejmé před kým měla být utajována, jak dovodil Vrchní soud v Praze. To platí tím spíše, že o ní byl pořízen i záznam – který Vrchní soud v Praze postrádal – a jen díky němu bylo také možné rekonstruovat, jaká hodnocení posuzovaných projektů byla v reakci na její výstupy určenými hodnotiteli upravena.

To vše – i když jinými slovy a se zohledněním dalších souvislostí – ovšem Městský soud v Praze probral již ve svém prvním rozsudku a před Vrchním soudem v Praze to zjevně neobstálo. Nyní se proto důsledně držel jeho závěrů a názorů jím vyslovených. Z nich klíčové bylo to, že tzv. objektivizace se uskutečnila v příkrém rozporu s operačním manuálem jakožto nejvýznamnějším metodickým předpisem upravujícím postupy při hodnocení projektů v rámci regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad a že v jejím procesu byla zásadně porušena pravidla, která měla zajistit korektnost prováděného hodnocení soutěžících projektů. Obžalovaní JUDr. J. T. a Ing. M. P. DiS. si nepochybně byli vědomí toho, že jde o postup, který nebyl výslovně upraven příslušnou metodikou, a jeho uplatnění nepochybně představovalo přímý zásah do probíhajícího procesu věcného hodnocení projektů v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad. Jejich argumentaci tím, že jim šlo toliko o dosažení co nejkvalitnějšího věcného ohodnocení daných projektů, pak shledal Vrchní soud v Praze zcela irelevantní. Motiv, z něhož takto jednali, totiž označil za právně nerozhodný. Naopak, za zásadní považoval to, zda jednali s vědomím toho, že zvolený postup může vést k změnám věcného hodnocení, k nimž by nedošlo, kdyby nebyl zvolen. Přitom to, že s tím počítali, sami připustili, a je to zřejmé i ze zaznamenaných hovorů mezi nimi v inkriminované době. K určitým změnám věcného hodnocení několika projektů v dané souvislosti také skutečně došlo a v několika případech to bylo spojeno se změnou statusu příslušných projektů z toho hlediska, že buď postoupily ze skupiny projektů nefinancovatelných z příslušných dotačních prostředků do skupiny projektů doporučených k financování z těchto zdrojů nebo naopak klesly ze skupiny těchto projektů mezi projekty nesplňující podmínky pro poskytnutí financování z těchto zdrojů. Tyto projekty jsou specifikovány výše v části tohoto rozsudku rozvádějící rozhodné skutkové okolnosti. V důsledku změn v jejich věcném hodnocení došlo také k úpravě finálního seznamu projektů financovatelných z dotačních prostředků a ten byl schválen Výborem Regionální rady regionu

soudržnosti Jihozápad. K poskytnutí dotačních prostředků – ať už ze zdrojů Evropské unie nebo ze zdrojů pocházejících z České republiky – úspěšným projektům na základě tohoto seznamu nakonec nedošlo jen díky odmítnutí jejich certifikace. To také zabránilo vzniku jakýchkoliv škod, avšak zásadně to oddálilo uzavření smluv s úspěšnými žadateli o dané dotace, k němuž bylo přistoupeno až po dodatečně provedeném přehodnocení všech soutěžících projektů.

Výše popsané jednání obžalovaných JUDr. J. T. a Ing. M. P. DiS. tedy Městský soud v Praze – vázán shrnutými právními názory Vrchního soudu v Praze – právně kvalifikoval jako pokus trestného činu poškozování finančních zájmů Evropských společenství podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 129a odst. 1, odst. 4 písm. b) a c) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009, pokus trestného činu pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009 a trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), c) trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009, dílem dokonáný a dílem nedokonáný ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009. Po skutkové stránce bylo pro tuto právní kvalifikaci směřodatné skutkové zjištění, že obžalovaní JUDr. J. T. a Ing. M. P. DiS. – v součinnosti s Ing. M. S. – zorganizovali v rámci procesu věcného hodnocení projektů ucházejících se o dotace z regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad na základě páté výzvy k jejich předkládání za okolností výše podrobně popsaných tzv. objektivizací formou opětovného hodnocení vzorku dvaceti již ohodnocených projektů a k výběru projektů určených k opakovanému hodnocení v procesu této objektivizace využili pomocné souhrnné excelové tabulky výsledků věcného hodnocení soutěžících projektů. Rozhodné právní souvislosti vztahující se k tomuto případu jsou podrobně rozvedeny výše. Klíčové z nich přitom byly právní závěry Vrchního soudu v Praze vztahované k vymezení toho, co lze považovat za zmanipulovanou veřejnou soutěž, a jeho právní hodnocení tzv. objektivizace. Ve smyslu tohoto právního hodnocení představoval proces tzv. objektivizace nepřipustnou odchylku od závazných metodických pravidel pro věcné hodnocení soutěžících projektů s konkrétními dopady do konečné sestavy vítězných projektů, a to bylo podstatné pro dovození trestní odpovědnosti obžalovaných za jeho zorganizování. Při specifikaci výše hrozící škody a neoprávněného prospěchu postupoval Městský soud v Praze podle výše podrobně rozvedeného modelu Vrchního soudu v Praze určeného pro případ zjištění, že za popsaných okolností bylo možné obžalovaným trestněprávně přičíst zatížení prováděného věcného hodnocení daných projektů v rámci Páté výzvy regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad vadami až od okamžiku přistoupení k provedení tzv. objektivizace. K ní přistoupili obžalovaní v součinnosti s Ing. M. S. zcela cíleně, tedy v tomto smyslu v přímém úmyslu, přičemž současně byli srozuměni s tím, že tím mohou ovlivnit finální výsledky soutěžících projektů, takže v tomto ohledu jednali v nepřímém úmyslu. Podíl Ing. M. S. na jednání kladeném za vinu obžalovaným JUDr. J. T. a Ing. M. P. DiS. zahrnul Městský soud v Praze do popisu skutku ve výroku o vině tohoto rozsudku proto, že to odpovídalo učiněným skutkovým zjištěním, aniž by tím ovšem samozřejmě rozhodl o její vině, neboť ona sama nebyla podanou obžalobou postavena před soud.

Městský soud v Praze v tomto kontextu zvažoval, zda v daném případě bylo z hlediska materiální stránky jednání obžalovaných na místě v užití právní kvalifikaci zohlednit hrozící škodu velkého rozsahu jakožto kvalifikační znak kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podle § 129a odst. 5 trestního zákona v jeho znění účinném do 31. prosince 2009,

a dospěl k závěru, že nikoliv. Ona hrozící škoda totiž sice dosahovala výše v řádu desítek milionů českých korun a poměrně výrazně převyšovala hraniční výši škody velkého rozsahu činící pět milionů českých korun, avšak zohlednit bylo na místě další výše rozvedené specifické okolnosti daného případu. Šlo nejen o to, že fakticky nebyla způsobena, ale především o to, že sami obžalovaní nejednali ze zjištěných důvodů a ze stíhané trestné činnosti by neměli žádný osobní prospěch ani kdyby došlo k jejímu dokonání a hrozící škoda by byla způsobena.

To vše platí i za situace, kdy v mezidobí po spáchání posuzovaného jednání došlo s účinností od 1.1.2010 k zásadní změně trestněprávní úpravy přijetím nového trestního zákoníku. Podle § 2 odst. 1 tohoto zákoníku se trestnost činu v zásadě posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Z hlediska posuzovaného případu je přitom podstatné, že stíhaný čin obžalovaných JUDr. [REDAKCE] T [REDAKCE] a Ing. M [REDAKCE] P [REDAKCE] je trestný jak podle nyní účinného trestního zákoníku tak podle předchozího trestního zákona účinného v době činu – podle nyní účinného trestního zákoníku jako pokus zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 260 odst. 1, odst. 4 písm. b), odst. 5 trestního zákoníku, pokus zločinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) a b) trestního zákoníku a zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a podle předchozího trestního zákona účinného do 31.12.2010 jako pokus trestného činu poškozování finančních zájmů Evropských společenství podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 129a odst. 1, odst. 4 písm. b) a c) trestního zákona, pokus trestného činu pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona a trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), c) trestního zákona – a právní úprava obsažená v nyní účinném trestním zákoníku není pro obžalované příznivější než právní úprava účinná v době činu.

Celkově vzato je na místě uvést, že stíhaný skutek posuzoval Městský soud v Praze jako jeden čin sestávající z řady na sebe navazujících jednání, a proto ta stíhaná jednání, která nenaplněovala znaky skutkové podstaty žádného trestného činu pouze vypustil z popisu skutku, jímž uznal obžalované vinnými, aniž by je jakékoliv části stíhaného jednání zprošťoval obžaloby.

Při úvaze o druhu a výši trestu pro obžalované JUDr. J [REDAKCE] T [REDAKCE] a Ing. M [REDAKCE] P [REDAKCE] vycházel soud z účelu trestu podle § 23 odst. 1 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009, a při ukládání trestu přihlédl podle § 31 odst. 1 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009 ke stupni nebezpečnosti spáchané trestné činnosti pro společnost, k popsáním okolnostem případu, k možnostem nápravy obžalovaných a k jejich poměrům.

Z místa bydliště nebyly k osobám obžalovaných zjištěny žádné negativní poznatky. Ve prospěch obžalovaných bylo na místě zohlednit také to, že dosud nebyli soudně trestáni ani postíženi pro přestupek. Stíhanou trestnou činností lze tedy mít za mimořádné vybočení z jejich jinak řádného života. Navíc, od spáchání dané trestné činnosti uplynula poměrně dlouhá doba, aniž by se dopustili cokoliv dalšího co by jim bylo možné vytknout, a stíhané jednání nemělo žádný následek. Podstatné bylo též to, že nejednali ze zjištěných důvodů a byť byli pod velkým politickým tlakem, odolali mu. To na jedné straně. Na druhé straně nebylo možné pominout to, že stupeň nebezpečnosti jejich činu pro

společnost je zvyšován specificky tím, že svým jednáním se dopustili hned několika trestných činů a hrozila z nich vysoká škoda.

S ohledem na tyto skutečnosti, jakož i povahu spáchané trestné činnosti, specifické okolnosti jejího spáchání a doposud řádný občanský život obžalovaných soud považoval za postačující uložení trestů odnětí svobody ještě ve výměře hluboko v dolní polovině zákonné trestní sazby § 158 odst. 2 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009 s podmíněným odkladem jejich výkonu. Při stanovení výměry trestu odnětí svobody i délky zkušební doby podmíněného odkladu jeho výkonu jednotlivým obžalovaným diferencoval s ohledem na jejich podíl na spáchané trestné činnosti. Obžalovanému JUDr. J. T. vyměřil trest odnětí svobody v trvání tří let v kombinaci se zkušební dobou v délce pěti let a dohledem probačního úředníka, který bylo v takovém případě nutné vyslovit obligatorně, a obžalovanému Ing. M. P. DiS. trest odnětí svobody ve výměře tří let se zkušební dobou v délce čtyř let za současného vyslovení dohledu nad ním. Hrozícímu následku by sice odpovídala vyšší výměra odnětí svobody, avšak tuto přitěžující okolnost do značné míry vyvážily výše zmíněné okolnosti, které bylo na místě zohlednit ve prospěch obžalovaných.

Stejně tak vzal soud v potaz to, že trest odnětí svobody neuložil obžalovaným jako trest samostatný, nýbrž v kombinaci s dalším citelným trestem. Vedle něj jim totiž z důvodů uvedených v § 49 odst. 1 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009 uložil též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání a podnikatelské činnosti v souvislosti s implementací regionálních operačních programů, hodnocením projektových žádostí o dotaci a čerpáním dotací ze strukturálních fondů Evropské unie, státního rozpočtu a rozpočtu krajů, a to obžalovanému JUDr. J. T. na dobu pěti let a obžalovanému Ing. M. P. DiS. na dobu čtyř let.

Sankce v podobě zákazu uvedené činnosti je odůvodněna tím, že se obžalovaní dopustili uvedených trestných činů v pozici odpovědných pracovníků Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad v souvislosti s implementací regionálních operačních programů, hodnocením projektových žádostí o dotaci a čerpáním dotací ze strukturálních fondů Evropské unie, státního rozpočtu a rozpočtu krajů. Zabránění v tom, aby v aktivitách stejné povahy pokračovali i v budoucnu, by tedy mělo mít podstatný preventivní účinek.

Pro úplnost je na místě uvést, že v dané trestní věci bylo postupně zacházeno jako s **poškozenými** s pěti subjekty, konkrétně s Českou republikou, zastoupenou Ministerstvem financí České republiky a Ministerstvem pro místní rozvoj České republiky, Evropskou unií, zastoupenou Evropskou komisí, Krajským úřadem Plzeňského kraje, Krajským úřadem Jihočeského kraje a Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad. Většina těchto subjektů prohlásila, že se necítí být poškozena, a výslovně uvedla, že neuplatňuje žádný nárok na náhradu škody. Výjimkou byly Krajský úřad Plzeňského kraje a Regionální rada regionu soudržnosti Jihozápad. Tito poškození dali najevo zájem uplatnit nárok na náhradu škody, ovšem tento i přes dané poučení nijak nespécifíkvali s tím, že proto doposud nemají dostatek příslušných podkladů. S ohledem na to bylo i ve vztahu k nim v hlavním líčení přístupováno jako k poškozeným, kteří nárok na náhradu škody v trestním řízení náležitě neuplatnili, takže o tomto jejich nároku nebylo soudem rozhodováno. Nicméně, pokud by o něm bylo rozhodováno, s ohledem na to, že provedeným dokazováním nebylo zjištěno způsobení žádné škody by nezbylo než jmenované postupem podle § 229 odst. 1 trestního řádu s ním odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení jeho opisu **podat odvolání** k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Odvolání mohou **podat státní zástupce** pro nesprávnost jakéhokoliv výroku, **obžalovaný** pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, **zúčastněná osoba** pro nesprávnost výroku o zabránění věci a **poškozený** pro nesprávnost výroku o náhradě škody, a to též proto, že příslušný výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí. Státní zástupce musí uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, ve prospěch či v neprospěch obžalovaného. Odvolání musí být v dané lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

V Praze dne 27. září 2013

JUDr. Alexander Sotolář v.r.
předseda senátu

Za správnost:
Eva Klímová